

MIC. # 9913 (RAB. 2107)

BURSTEIN, PINHAS.

בורשטיין, פינחס.

הועתק והוכנס לאינטרנט  
www.hebrewbooks.org  
ע"י חיים תש"ע

MIKHTAVIM LE-RAV  
YEHOSEHU 'A GOLD.

מכתבים לרב יהושע גאלד.

[1900-1959]

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

באדישקה צו אונזער מאנעם היקרה אל אונז אונז  
ה"ה רב העיון והיוקר מהר"ר פינחס בורשטיין זצ"ל  
יובלען סדרה (בוקאוויטש) זושא אלע ימי  
אזכרה זה נפטר עתה סוף נסוה אושריקה.  
ועבורה למה עלולה ומכאן קטן יושב אליו  
אשר אוקנו אכבד בהאלה גיורא (אוסב אשלייט)

110286

J. Glickman

Jewish Journal

183 E. Broadway

N.Y. 2, N.Y.

GR-3-4269

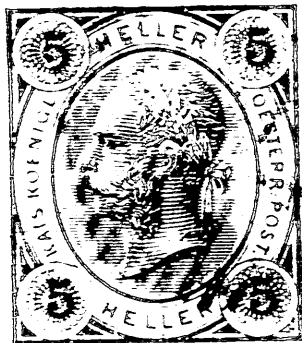
AL <sup>or</sup> 4-4414

פאר אקאדעמיעלע און ליטעראריע אינפארמאציע

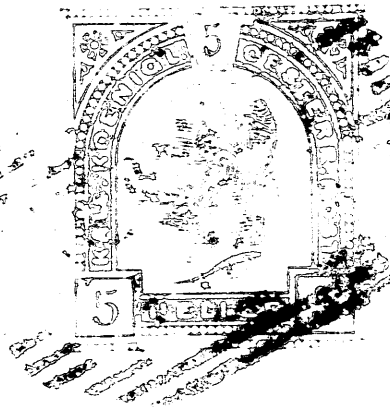
אקטאבער

הועתק והוכנס לאינטרנט  
www.hebrewbooks.org  
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.



Correspondence  
Carta postale  
Корреспонденция



Osias Kasper & Zamosch

Zamoscher Gubernia  
Lublin Pussentane

Die für die Adresse  
zu postirende Briefe  
sind zu versenden



Korrespondenz-Karte.

Carta postală.

Корреспонденция.

Ad  
Cătră  
Do

Von für die Adresse  
Numai pentru adresa  
Внимание на адрес



*[Handwritten text, possibly a name or address, in cursive script.]*

(Deutsch-Rum. Ruth.)











איראקאניע זע פארן איראקאניע

פון איראקאניע זע פארן איראקאניע

איראקאניע זע פארן איראקאניע

איראקאניע זע פארן איראקאניע

איראקאניע זע פארן איראקאניע

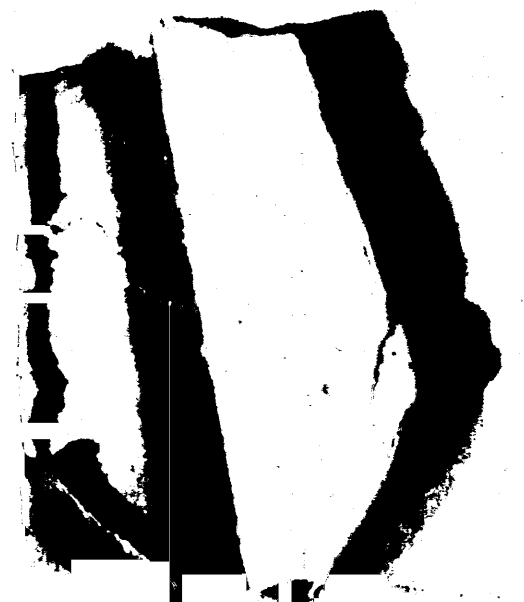
בזמנים נחמנים

חנניאלי תורה מאורי ארבו הרב הג' ה' פנחס ברושטיק זצ"ל מק"ק סודומה (באקאויניו)  
למביות דספר קול נהלבי"א אב"א "אבא רבא אהוואני" אהדרטא הווארס ארבו  
ארבו חב החכא האור אהר"ה נהארי פרו גאבארב אהרי נוצאמאלץ (גאולצ'ג) אה  
הוינאלי תורה אהר"ה נהארי פרו גאבארב אהרי נוצאמאלץ אהר"ה אהר"ה

(נהאלי גאולצ'ג)  
אבא רבא אהוואני

ורצוף בזה ג"כ העתב הארמיתני לכתב או מארי ארבו אהר"ה  
נהארי פרו גאבארב אהרי נוצאמאלץ (גאולצ'ג) אהרי אהר"ה אהר"ה  
הנאליה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה  
אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה אהר"ה

(נהאלי גאולצ'ג)  
אבא רבא אהוואני



( בנימין ה'מגדל הנ'פ'מה הוא נ'ר'ום א'כ' צ'ו: ב'ל'ה א'ר'מ'ל א'ר'מ'ל א'ן ה'מ'ל' א'נ' )  
מ'ר'ה'ל י'ה'ר'ו ל'בו א'ל'ב'מ'ר'ב .

---

ה'ח'ב'ל'ר ה'ל'ה ה'ל'ו ה'ר'ת'ג א'ן ה'מ'ר'ב ה'מ'ל'ר'מ'ל'ו ל'כ'ת'ב א'י ר'בו א'ל'ר'ו

ה'ל' ה'ר'ב ה'כ'ת'ב ה'ח'ו'ר' ב'ר'ל'ן מ'ל'ר'ים מ'ל'ת'ר'ה' נ'ה'ר'מ' ל'בו א'ל'ב'מ'ר'ב

מ'ר'ב נ'מ'ל'מ'ל'ו (א'ל'י'ר'מ'ל'ן .)

מ'נ'ו ת'א'מ'ר'ו ה'מ'ר'ת'ק י'ה'ל'ל'ר א'ל'ר'ב (א'מ'ס ז'ט א'י'פ'ר'ר)



גם בהיותו צדק, וזה כל זה או נקראו "תמונת" צדק לאו. וצ"ל אמר כי תמונת  
 "תמונת" לנקראו בו זבחה, וכל זה הוא משה יתרה אשר קנה באונו, אשר  
 לא יתנוור בה סרט וכו'. ואלו ארבע זווין מה היו המלה יתרה אשר קנה,  
 אשר: אמת: "ואמתה ברית בין אבינוק", נשק בה א"ל במהלך פ' אורו  
 "ומהלכו אחזה אלה", ואלו לדרשנו כן מהיכן היה הקב"ה נראה אלי, וכן  
 גמולו בפניו ר"ל, "ויקול זבחהם על פניו" וכו' צדק לאו אל או היה בו כן  
 אמר וכו' ארבע פלס האקראו "ואמתה ברית בין אבינוק", אשר הקדמות  
 האותיות התמונות, כי צדק לאו אל, אם לאו היה בזבחהם חסרון מצד עצמו  
 ע"כ לאו העד אמרנה ברית בין אבין אלהיו, צדק לאו, אבהותה  
 זו נקראו "תמונת" צ"ל. והפסוק צ"ל אמתה הנה "אפקיותו את בריתו  
 בין אבינוק" וכו' יהיה אק אלהים וצדק אחריו" כל סניגת הגולה  
 יהיה ד' בצדו אבהותם אלהים. לענין ענינים אחרים ית' בצדו  
 בלי אמצעי אלא"כ אלה"כ ילען ענינים צ"ל אמצעיו חמת הטבד אכו  
 למור האדם: "כן צדק אבהד ילכו אבגים לאו יתחלב" אכ"כ ארזל צדק  
 ארזונ" וכו' זבחהם הנומח אלו, הביטו אל צדק אבהותם" לפלו סניג  
 צ"ל מצד מלה ליהיה חיבור אקלר בין אבין אלהיו אגלה אהטבד.  
 אביראלתו פ"ה (אמרנו: פ"ה: "סור ארד וצלה טוב, בקל אלו ארבעהו",  
 בקלה אקלק, ארבעהו אקלק אחר צ"ל. ארבו בו המפרשים צ"ל. והפירוש  
 היותר נראה הוא כי האלו אנו חכמי" כי האלו אבהותה הנומח בין הגוף והנפש,

בהתאמת זה עם זה אשדוד את הל"ה, ומליק ג"פ הללום וההתאמת בין אלו  
 אכדו, כי דנקר ההתאמת בין בני אדם והפירוד ההוא למינוחם הואו מצד  
 חומם מחולפי ההרבה ויבצר נאמנה, כי זון מציוואת ההתאמת והלום אדם  
 בין הגוף והנפש גולה בלילה את הנפש לגברת מאכלת על הגוף ובחמתו. ומה  
 אמרו הרמולונים, "אמה היה אברהם", ה"ל שהיה אחד לאו נאמר, כי החומר היה  
 אומר הנפש בטל ומבואל, כל זולת החומר הנפש, ילמז בנות החומר בקלה, ומה  
 יומלק אדם האז אורה את רצהו כהוא, כי בסור הסניקה יסור המסאבה. ומה  
 נאמר להיחולמו כיון ג"כ אמה אד"כ הודיעק אומר במלך כולו, יסור מרד ומה טוב  
 בקל לום וכדפדו, ובמור בו הקבם והנמלק, הקבם הואו, בקל לום ממקום,  
 כומר מעמק ומעבד הצמני אלה זמה זמה זלנו בהנפגת אונולנותק, והואו  
 ללנו מהיה נסוד ומחולק ביוק אבין צמק, הינוק להנפש המלול בחומר ותצבו  
 לסור מרד ומה טוב, מוז מתחלף ארדוף לום ממקום זמה, כומר ביוק אבין  
 זולתק, ואפי לבקרת הללום ממקום צמנו, הואו לסור מרד ומה טוב, אפק הודיעק  
 הל"ה גמ כולו המומר: "סור מרד ומה טוב". והנה אפי מאי שכתבת אמרת  
 לסו"ו צד ללנו יא או היה בו חסרון והיה זולת עם אלה נרמו מלקום אסר מרד  
 ומה טוב ומה נמלק לו אהוא מזהב אכל וזו סניקה בו היתה גולה הקרות  
 והחומר בקל ומחלף ב"ה ית' למתק צמו אמרת מהטבר, אולם לנו ולבנינו צד  
 זלם מסתגל היתה סניקה זמרת הינוק לדי"ה למתקנו וללום חמתו אל מלק  
 נלם זול לבנו מסיבה מצוה היתה לסלם להחלקו היתה מבלתו כן זלנו אהסי

אנו ומקרבנו כי תמצא ומקרב וכל רצ ואלוהי זקק טוב לשרתו ואנו תמלאו  
 הנפש על הגוף וכל אלו משרתו יקראו בלשון הוויגדה ובסיבת הדבר הזה  
 אמרו יבאו אלהים כי ימצא אמת משרתו וזה המציאות יבאור בלשון  
 "קונה אלה" יצט" הוויגדה" וכל ישרות כחול אמת יתלבן בעל זבדים  
 רבים, כי כמו שהאדם הלשם בגוף או בקינו, יתבאר כי האברים אלה כזה אלה  
 אפרתים את נעם כי אמת מהם וקרב או האמת, כחכם צערו ברשות אלה יבאו  
 צערו אמת ברעיון יבאו כי ברצונם או צד, ואכזאבים האו סבל, אף כי הם  
 מרחפים בחינותם הנקלה בנפשה, והיו כי מצד המאמץ והתאמץ  
 בנפשו אמת בתאור "אדם אדם" נפד כי הדם האו הנפל, יצא הרים דמו  
 ברשות אמתו, נכד בקלה זור רעיון חף אמת אלהים מהאכזבים, אמת כי  
 היקום אשר ברעיון, כן הדם הזה עם בני ישראל בגוף הווא קונה אלה  
 מלכה ומאמת ד"י הסולם הארבע ארצו ארצו ארצו השמימה והצנינים הנצרכים  
 רצו ואלו אלה אלה. ואומץ כן יקראו אלו "אמי כחם ישרת גו אמת בארץ"  
 "עם אלהי אברהם" אבנאמרם "זו" אמות אלו קסנה" זה אברהם שמימה כי  
 ד"ו אדם. אבנאמרם בו כי אברהם אמת ותיבד כי בזו אדם זה אלה אברהם  
 את או אמת אלה העולם, אבה ממשכים זה עצמם קבאל אברהם ליהו  
 נצרכים אמת ית בצדו אלו ד"ו אמתו וזה מתאמת האמת השרתות  
 בלשון רשעים ובאמת אפי לקבלת הלשונות אמתו ית מין אמתו ביניהם  
 אכן האו אמת ד"י בדב יתנו אמתו אלו נפד" באמת מין ביניהם כח אמת,



ופ"ז הוא בסיבת המורה שהיו הברות והחוקים שהיה להם עם זכרונם  
 לפולצניו מן הסבד. ובה זמן מבינים תקנת חכמי להחזיקו לעניו מפנים  
 זאת הדורה אשר הם בעצמם יאזרחו זאת אבה בני ישראל, זאת הטענה העקרונית  
 במכונת בזאת המורה לפי תווק השלום בין בני הברות, והוא הנראה  
 בחומר חלקי ערכי, כי "העצם" אדם לפיכך יאזרחו ויחזקו רבים המה עדי כי  
 מדא לספוק ער"ז יחזקו אדם ענין חיבוב ודבקות פחני, והיינו כי יתן מיט  
 על זבניהם ויחזקו חלקו על ידם יתבאו כולם אז על אדם מרדק מראות  
 ומחבב, וידעו מזה כי גם בהיותם נפרדים מזה מורה ובלתי מתקנים היה להם  
 מחבבת ומיבוא פחני, כי אולי היות להם דבוק פחני ההתחברות מאין תמצאן,  
 גם בלתי עדי אולם הנזכרים. ואומנם כן הוא אומה הילחמולת, כי הואמה  
 בדרך עצמה אפסי אפליה בעונה בעצם הארץ להם נפרדים בפרטיות אולי  
 אז עדי פניו להם מדבקים בכח, ופחניותם יצאו לפי ש"ה האדם כחו העצמי,  
 היינו אדם יכולו בני התורה והמצות לנשאלו אומם, אוד ויהי בילרון מוק  
 ענין הוא אבה בני אומצתי, יתן מה? יתן כי בהתאוסף כוללי עם יחד לקטי  
 ישראל, בחינת קמה לאמה עדי זכרונם באחבת הנפס עם הגוף והוא כל עדי  
 הארץ כי למ ד נקראו ענין לוחו מק - ! אבה מאמה ומחבב לחבר ולקשר  
 אוד כל ולבוי תבא אפסור זה המורה האומתי כו ד הוא הולכים בשלום מאס  
 וזה הארץ ממת זמן עדי. ואלם בהפרד עם בני ישראל אולי עדי זמנו אוד  
 מאתו תבטל הפועל הולכות המכונת במצות המורה אז פדולת המורה אבה

אנו ממשק זניהם הלגות והבבקה הלית ליהו מולגים זמא ית מא  
באי אמרתי ובה ידעו אנו מקרי הטבע כפי הקנים והיה כל הבא לטרוף  
טרף ואדם מהם אכל "אוף ומה" עברה וזאת מכל עבר אפונה יסובבא  
וכו לפיכך המעשים זמא נראה ה"ה הוצדק ולראו אס יאיד ביה גאו" וכו'  
אפונה המלכה "האו זמא משה אק מדבק יא" ה' זולתיק בזה מולויפק קדוק"  
יכרה אף בזה למדמה לזמא מקום מצות בארמון במעלה, והוא המעדר  
ברק והוא כ"ל הלית אמרבהם במצות מלה היהאק לפני, אז משה זמא ה'  
איוק מדבק בו ע"כ. טרם נעמה פנינו אמרתי הפונה קדימה להתחילו  
בו נקדים זרע דבר אחר והוא: מה לידע אנו ספרים לבלי מלה  
נפלו כל ילדיו וא"כ נבאו עמה להנמיא להחילנו בו והוא: דרש  
כה נהגה בר בנינו בלשון לנתינת מידה מן המילה וכו' כבר נאמר  
הדבר מעתה הטעם לדבם אלא ספרי מואר אמרתי להיה כפוא  
דמ חננה מילתו ציורא כזמא לדבם ולהתבס באוצק זמא ד  
לפני לטחור המואר זון מקלם להבדיל בין פוא המעל" וכן צורה המעמית  
וד"כ נימן אנו מלה לבאר גמ זמא פוא המעל" כיב ד' הטובה אנו והוא:  
כי פלגא המואר הוא נראה לזמן כל זמא בזמן לפלו לבשנה לנתינת  
מידה מן המילה לדמות המצוה אל זמן אחר, כמו אף ומה ובלשון ה'  
למכף אלו תגלו נאם לבו זמא לטעם יקרה אמרתי המעלה והוא  
הוא המאק הלוא במזמא פרי ולראו והיו המסקבה הלגות הלית אל זמא





בנוסף לזכר ד"ר היגרה באם גיטין ס"ה דעין להשג"ה עם זלמברג אב"ד  
שהיה והוא לבן זלמברג

---

המנהל הנה הוא הידוע מן המכתב היומיומי לכתב אי אהו ורבו

ה"ה הרב החכם החוקר דרשן יק"מ אהר"כ יהודים לבן זלמברג אה"ה

יהודים זלמברג.

מנין תאמרו המדען יהודים זלמברג (אוסף לט"ו אה"ה)

המכתב היומיומי רש"ד פ"ה

הצלה"ל יאמ ד' דחיה"מס פה יאזלמאל"ת יד"א

אכבד זולת ישר הולק לפתוחנו לשלמים אבהר בן פת צוף זהב לאן אילצה  
שפורה לאחר תורה וחכמה אבמהו אכנהו. ואז יבדחנהו תאפיס רחוקים  
אזל הנפלות קרובות אחי היקר אזהב תורה א"ל יהאשד אונקד נ"י בקגרי טאב!

אי יפין להיגור ממון מול אזהב תורה וחכמה כמאהו? אכבד  
תורה ויראהו, אמרתי אזהב זה באתי העליון, אצלה רצון ד' ארצון  
אזהבו זאלי רצון, להאדינהו כי הפגעה מעיטין אולמברג זלכא  
דלביס, הוא דמה בדיוני, לפי דעתי אולת חלק אי ד', כמאצז אולת  
הקניעה הוא מבחוף סביב הערצין, והקניעה איננה ראוה לאכילה, פ"ו  
הערצין הפנימי ישרה אובלו לחמכה הראווה להטבבה לפני האבס,  
אזל המנוחה הזאת אמרו ז"ל במדרש חזית "הפדאני התקוחים" אזלו  
המנוחה", כי הרה מהמנוחה דאונים לתקוחים אולת פ"ו אי אכזה לאכאל  
התקוחים יקפס אולק את הקניעה לחוף והמאכל הפנימי יקח למנוח לפיהו,  
והמנוחה הזאת הינו אמת מהן, כי ביח העמראו רצה לפי דעתי להשיענו  
כדעת החכמ טהאמאס האבדס [שיט מעניק בספרי קול יהודא ח"ג  
דפס קולמאמראו במסכת סוטה צד ע"א] אולת הילת את פני מדברו הנאולה  
באברה האל, להבאנים סינארו באונת העם ההלכנים בחולק, אונת הלכנים  
אולכס המלמדי, והחכמ אהמחול סינארו בדבר זולת היה בפאל בחולק למה

אבו [ק"י ח"ל ד'ד'ו] אמור ר' יוחנן "ל' מנין לבני" הוא לפי זמנתי המצ, והוא  
נאם להתמונה אמונה אנה"כ, וכה יאק בזמנא האלן להתמנה"ג דה  
"אמר אהו ארבנן היכו אורביד" למה היה לים בתבואת הללוות אבו ח"ל בקול יהודא.  
והליבו לו "זוכיו למורא", ר"ל כח הלפא יואפק אבו בק"ו לב ד"ו. ומכאן אלהן  
יאק דוד לפי הזמנא המלך, בהצד דבריו טובים המושגים זה הלך, הרי פנת  
נמל פ"ו לפנת המלך, דה "קו בזמנא דזוכניה אביהמ"ק [פ"ג] להפנת  
לברצונו אבא לתבואת הללוות [וד' הליב לו המלכונו מורא המלך: "לדידו  
או מסר אי", ח"ל בק"י ח"ל ד"ו "אלרו דמאז מסר אנה" ח"ל בקול עורא ח"ל  
ד"ו, ואלו יפיק איה אליו לתבואת בריו" אבו ח"ל דה "אלו חנק נפליה  
אלבאצתיה", ומכאן אולק דה הסוף מין או דוד כנה מורא, כ"ו מאלק  
כ' אלון המעלה לייפנת ולקלט זה מעלה המלך, במחלצות ומחלצות נאות  
המחלצות זה מין כ' ראויה. הולצו דוד לזינק גרמין פתי לפנת  
מכאן, הוא מ"כ בזמנא אמרנו בנהמ"ק דה "אלבאצתיה". ואלו גרמין קול  
"אמר אהו ארבנן היכו אורביד", אמרו איה זוכיו למורא אבו ולפני זה  
ואמור זה הפל אלה לפל הואו קולט דבריו בני נאם הוליצה ד"כ.  
למור מעלה אלה כה אי, מין דוד אליו ידו לבזרם, פי המצ לאו  
נרני, ואז נעור ד' בחיים, מעלה אנה"ל אולא לבזרם בדוד ד', אוקף  
כי מורא ומורא כה מה למעלה, לכבוד פבד תה"ר אוליצתיה קיב אוהארם.  
אמור מהנכנס אבה"כ לנוד" מברפת אלה כה פנתו אפואן פנתו דוד





בימור קרב יד' הוצדה במס' גוסין ס"ה זנין לבימור' עם ילמדינו מלכא ופא'  
מבר'ה יבדיו לבן גלביה

4

מבספרים שלו כבר יש בידינו מוצדה ב' חלקו "קול יבדיו" "ויפוא הדת" "היואל"  
"וספר" "למשל ומגן" "ולט מלך" איוון פדה ממה יבדו, אודד חזון למודד אודד יודד  
ברוק ד' חיי הלום והויה זוק למח בקלקק.













ב"ה פה פה ז' אפריל קז"א

אנחנו נפלי תלמידי הנצי"ט שנתה בלתי אית דברי חז"ל, לאחר שנתה  
אשר, וזוהי ד' הונו מוצאו וכל ז"ה יהא לך נ"י ד' בימות יואן.

כעת מתקיימת ונכח בספר ה"ל ד' אפ"י ד"ה, ושנתה ז"ל אבי לבקש ולתקן  
אשר זמן עתה באה חכמת אורח, אבנתי אן אדם היצאה האטה מ"ג  
נבדלים, כמה שלמות בזמן ינו הפסח הצדקה. וסוף אי ז"ל אלו זולתך  
ז"ל חבולת השלמות אחרת, זולת הצדקה ז"ל ז"ל, כי הזוהי זולת וזו  
זוכה, כי הרבה מהם זולת זמן ביבולת אלהם, כי מי יבאו ז"ל חזק, זמן  
אשר זמן, אלהיך בסתרי רגשותיהם אבדתי, אילצתהם, אהבה מהם זולת הוצ  
אז ירצו, וזו זולת ד' בחיים, איה"ל זולתם כפי יכולתי, אבדתי אלהם אי תפק  
אם הלך את החברת עם זמן האסקו דברי בצדקו.

הצדקה שלי פה הונו

Rabbiner J. H. Gelbord  
bei H. Juda Schächter in Uhrinkowce  
in Uhrinkowce Post Dupliska bei  
Zaleszczyk Galicien



ביאור ענין "התרכיב" מאורי ארבי הרב הח' הג' כ"ג

מהר"י פיעט בארשטין יוגנט סמחה (באקוואלינע)

למצוא נבנים בספר קול יהודים\* ח"ה סוף אמ' סוף

ב"האספה"

\* הספר "קול יהודים" ח"ה יורב יהודים לבי ארבעה חזרי יוצאים אלף יאולרים

הצדק מספר "קול יהודה" ח"ב סוף אט' סאה, מארי ארבי ה"ה  
כח הדולן פגול, חוקי מאור נראה מה"ר יואב צבי גאלבארד ז"ל אשר  
נאצאלולף (גאלבארד) וזה לשון אט' ה"ה סאה

"ענין התרומות" מהרה"ה ר"ה בורלסון

ערה קראו צדק, אפי' נא מארי ולמד את אולר זון דבר אולר,  
מה לעצמי ארומי בטאבום, מארי ארבי היקר הוא הרה"ה גאון  
ילדול. ארומי, פגולן אפולר העול א"ה פתחם בורלסון א"ה אוב"ה  
מק"ק סודרטה לט"א, "ענין התרומות" אולר צוה עלי לאלים את  
דבריו פינקים, זה דבר אפולר בו את ספרי, אורחאם את אגוד הדקום  
בין מארי ספרי, אפולר זה אלולו העבב בענין התרומות:  
"בתקום ובה"ה ב"ה אולר את פסוק "אמנא רחל את התרומות",  
"אמנא רחל את צלמניו דהאן נכסין גברא באפרא אפ"ה א"ה, אדין  
כח"ה כ"ה. אפולר חילוף לול ארומי, כי יל כח בסאמה אבד"ה,  
אפולר צמבאר זול אמת חולר אפי' דבאר בארומי, אומי, גמ חילוף  
אולר אגוד מדברי חכ"ה, כולו אולר אבד"ה אפולר א"ה, אומי ארומי,  
פיה זה ענין טבדי, כולר ארומי ארומי ארומי ארומי ארומי  
"פגול ארומי", אולר כולו ארומי, אפולר יבאר חולרם בדבאר אולר  
אמת קול אמת ארומי, אולר ארומי ארומי ארומי ארומי ארומי

ואח"כ תראה המכונה אפולונו הדברונם והקול אמר, כאלו יצאנו הורגים  
 ומדבר דברים אלו בלשון אנוני, פן באיננום הן במאמץ, וניכר קול  
 יוצא זה בטביעת עין דקלוא, וזה ע"י העצקט רינולטיט פיבאד  
 מהעצמות החכמ ה"ל בואנו. אח"כ יפול אפולו יוצר יבצא חכמו  
 קדם, יוצר פדוד הפלוג אליהם, פו חכמים היו בטביעות, פאקואר  
 באמנים, חכמה בני קדם. אך היונים הריוולאונים אלו היו טאבוס כאלה,  
 יצ"ל בואנו אלו, אט יוצרו אדם חדש בטביעות, יקרה סודו לפי,  
 ותרפואו בו כי כן יצא, ואחפמה יצא לזר, ופאקדו חדש אלו ולאו  
 ונכרו אהיוולאיים. אלו כן בואנו יאו קדם, יוצר חכמה נבאנו הסתברו,  
 ופא יצאנו היתה, אהטעות לבגה ההאון הפאצדום בעצם, למצין בואנו  
 כי כן יצאנו יוצרי נסתר באו, ורצו לצלול עצמן למעלה אלו קאסאום  
 אהטאונים ולאו פאסא נבוצתם, יוצר דבר האצמות הנה כק טביעות,  
 וזה דרכם פסל אלו, כי "א" בקלו הלואור למאמץ לבד אחריו, כק למצין יהיה  
 באדם חדש צדדים בחייהם, אמתם מאת חכמתם. ואולאי רבג פלוג  
 בזה האצות הדקום אהר"ג אה"ד. כי אנו, אע"פ אלו האצות חכמתם  
 ונבוצתם, אלו יפלו אפססם אל פני רבג יבוצתם, אהטאונים דבריהם לעברון  
 נלם, כ"ו בטאבום, ואולאי יוצדו ברוב היונים, אלו כן אצת האצות חכמת  
 ההדפסה, יוצר אנלם יקבצו חכמת רואוג, ומקלם רבג יצד קלבו יוצדו,  
 ויונים אברופה למ האצות, אך אלו כן היונים הריוולאונים וחסו כחם

אצלנו, ואף כסות הדברים ואיך שני המון, הרבו אצלנו לחגג  
 ופזולות זרות, ואף נמנו הדם, כי רק להם ניתן הכח בניהם ולשונם  
 בקסמיהם ואחיהם - וכזה האכונה הוא "התרופים". והן הטס לנרנו  
 בתרופה ופיה הוא מין מקבל מלקט ריבוי, כפי הטס לא עדין ציון  
 בננו, אך אמן כסות הדברים, לאו בננו הרבולונים<sup>א"י</sup> הטס הנד, תחת מכונה.  
 ארמאות הפאון, היו מוארים כי לצורך זה, מהצורך כולו אדם בסוף,  
 וכדומה בקנים קלים ומדויק מצומצם, אמן או נבקשו רבנים, אצלנו כמות  
 מכונה כזו, ובמאת הרמול הנה היה אלו לצורך כולו. ופבר נסא זה מונה  
 לניס, בת מכונות ג"כ במכונה כזו, ואינה מאות כולו אדם מדבר.  
 ובמאת באו מכונה, היה זה ג"כ מכונה כזו, ואינה כולו אדם אצלנו כן.  
 ובדני ראובני זה במזרח אבא, וגם עדין ציון נעלה מילה המכונה אצלנו  
 בצורה לונה, לנוד בננו קדמונים על זה אצלנו אולי ולאו כולו אדם,  
 וזה היה הכל בבר נוסף, בזמן צורך רק אמן כסות צומצם, אמן ידאו הפאון  
 כי זה קסם באתי שבדו, אבל מלך רבב הצרות וההזות, ירבו אצלנו -  
 והנה זהו המכונה בננו "תרופים". והוא משבט לקבל ולרשם כל הקולות,  
 הנדברים בבית או קל ההד, ואח"כ כולו נעלה פדברים עלי אלו,  
 ידאו היטב אצלנו במכונה הולאת ארמאות הדברים, ולשונם זול ארמאות,  
 אף יותר נאמם ולנים כידוד. אך ידן און ככח מכונה וטס אדם, לקבל  
 ארמאות דברים רבוב עד בלי אבא, כי אכל יל קלבה אכן עלו מכונות כולו

בהתנין רבנים, ואל להי' להם לתינו זון אל, ואותם לידיא מילת המכונה  
 ולפניהם ולפניהם הקולות, עלו עמם אבהנים, וזה היה ענין מכה לשון  
 בתרפנים, והוא היה המדבר למק המכונה, ואמ"כ הולציוו התרפנים הדקרוס.  
 ואין חידוש, כי הזמין ההואן בהם מכה נלגה, כי אל' גם בומינו נעלה כמלה,  
 מהני האדיר טבד הפנינים, הו' ג' רב בני ידעם גם בני זול' להזמין במ,  
 כי כוח זולפי נסגר מדבר, וזלמא זל אלונס. ופנה יקראו "תרפנים"  
 כי למ "תרפ" הנפו מחלבה ורצון כמ"ל הצדוק בלוד "תרפ" ובלאן יאני  
 רצון, ומזה הלם "תרפ" בלסכור ע"ל בצדוק, ואין במדל חנות פ' ד'  
 "ועלה לתרופה" זר"י לתרפיון, ועלף זלנה. ופיהל המ"כ תאור הלם  
 ע"ל. ונתן להנה זה אלם כולל כמ"ל "גרוף" בזמנו, סאלדגרוף,  
 סאלדגרוף, קאלדגרוף, והואו ע"ל הפתח המכונה "גרוף יא"  
 וגם הוחס אלם הפבד "גרוף" נבמח מזה הלם, כי בומס הכואלונס  
 לו רבנים יחבמו אפמ, וסוקרי הגלכוס היו חלובים מאד, וניתן אלם  
 "גרוף" לתאור וזול הפבד עד הווס, כובד בסקמו התלמה. ופנה  
 זמס לעלו בומס הכואלונס לתאור המכונה כראש זדס כבד וכו' לתאור,  
 ע"כ זמ"כ, כבד זמסו בזה, ועלו צורוג מותבולת זון מוקב ועל' אופנה יא,  
 ורקבן היו כצורוג בני הזדס ותאורם אופל בר לזול' היה לה מקוב  
 המק ג"כ מכונת כולו עלולת כצורוג זדס, ונתן להי' הודציוס מהל  
 המכונה ומעלה, מלנס כסתר זל. הולכוס בזמניהם לתאורם, וקבלו מהם לכרס

והלבינום אכל יגלו סודם, ושלואם בלזרח ומאנת פסל ותוור זנולני, כולל  
 גם צרה ילנן מפונג קטנות כולה אמור בסל מדיונת זומצונקו בתמנות  
 פאנין. וכן לא נכד זובוננו הקיסר ירה מתנה להנסוכה, אנה  
 להמכנס ה' זולו התרפים למולת גדולה, אמן יודד זל ידס ערד מסתרי  
 יוצרנס בלוצדס ערד, ונדברו בדרינתם בסתר תחת דלתוסם אכרית, אהצדנס  
 זולו בקיור המוצלות, הצמידו זולו המפונגת בסתר והווצרנס דנו פני זנין  
 למוד להס, פני אזו ילב המלק במסיבתם, ולכן יכלו לעלות מצפוני אבס  
 זה לזה, ודברו בקול כס בדרינתם, וד"ר מפונג זו נעלה סודם עם אולכיהם  
 זנולני לזולת הפונג, הצמידו לזולת התרפים בקיור בתו אחרנו, ינן חלדו למורה,  
 לכן לט התרפים בחברם, אמן יוכלו לרדת מה לידיברו בסתר זוללם. אנה  
 תורה הצהירה זל הקסאנט ומצוננים אבדל זולל וידענו, ולזו הצהירה  
 זל התרפים, ינן ידוד דברו זובוננו הרמב"ם ה"ה זכ"ר פי"ו הס"ז  
 פני אזו הצהירה כק זל דברו לקר אכד והטאזולת, זולל דברוס להס בטבד,  
 אליהם אזו הצהירה התורה וכו' ז"ל. זולל בוננו הנביונים, כולל סדו  
 ההמונים מבני צנין, ושלל התרפים לאלהות, גינו זוללם הנביונים,  
 אולכיהם זלם המזוננים בזה. אנה לזה פוננו חז"ל עם במעלה הצדק,  
 למורו לננו חרסונו מצרנס זוו איפה סס לתק פיו והיה עזר כלהונו  
 מקרסד זולור "זולה זולתיק ולריו"ל, זנין מדרש תנאזונו פ' לטו. זל איפה  
 פולדד בלזולת התרפים נובן איחסלו מזה זו והבן. וזה כנג בולקס פ' ותר

על הפסוק "היה זותה אדם וכו'" הנה אדם כפלי מלא דיבורים צו"ל.  
 ומלאם או למנו כלי מלא דיבורים, בלתי היום מזוהת המכונה, והבן.  
 כי כמד על מלצה"ה זרעון הנביונים, מלך לכונה מדברת מתוך גורו  
 ולאו מדעוה כולם, והבן פונתם מדוקה בזה - והנה כחך לקחה התורה  
 והתקום תרגם על הפסוק "ומלך ח"א" "אנסבת", ולאו כמו לתקום בפי"ה  
 "אנסבת" יצן פי גרבה, הואו ברצון העלם לקחת לעצמו, לאוזה מלאה  
 עצמו, ולוקח לעצמו הערבה, לא כן או שלוקח מחבירו, למצן העל עצמו  
 ולחסר חבירו. זכר דבר העלם זוננו ממדתו למולת העלם, זה יקראו  
 בלשן לוקח ומחסר, אבל לאו גרבה. והנה ח"א בידעה פנימיתנו אסר  
 בהכיתה ליתרמו מפני לבן נבדלו במדה רבא פנימית, למ בלמה  
 הולכה, הופרה אבה ח"א פנימית והעבדים והלכחא, והאדומים כי  
 לבו צמה בדבר, ומהם לאו יפלה העלם, וידעה הטב כי הקיט זאבה  
 במדה התרפים, לכן איחזרה פן יבדד העדה ד"ו המכונה לאבה,  
 וידע הדבר ונדאל אחריהם לכן לקחה התרפים, אבל לאו לקחה כל  
 המכונה כן הטס והלוח זיקר המכונה המדברת, לקחה בלתי מפיו  
 זקק גוף המכונה השלימה, כי ז"א זה ארבעתה בפי העלם זה העלם  
 בידע, ואזה זמרו "תקום" לאו עצמו, אבל קומאנו"ל מצו"ל, ולש קומאנו"ל  
 בדבריהם, מלכ"ל "קת" בודוק, והואו כמו קמו דסכינו"ל או "דמלמו"  
 והואו העדה המזיק בתוכו זמ העיקר, והקמו הואו ספלה, לאו העיקר

כמו הקרינו אללה, וכן האכורה הוא טענה להם, ואזה זמרו להקיותנו  
 היינו אף האכורה, מלכו בביתו, כק"התקום" היינו הטס והלוח, לאו מלכו, והכן.  
 כתבתי זה, למען סתם פורת האלמנים והאלמנים על דברי חכמי  
 באומרו כי ח"ו הכל המוננו, לכן הרמתי לדבר כי ידעו זוף מה למען  
 לפנות זוף מה זוף דור, והלוח המלכות דדענו, ואינו ראב"ם על אלנה  
 חלק, מה לכה בצדן ההקדור אח"כ כי ילמד ל<sup>כבוד</sup>, ואזב זמקו מלקאמבם,  
 והמוחין לאו יחול, כי זמק מוימלוח, ודו בזה, ז"ל דברו פרשה פ"א  
 דברנו לאלמנו, אולם נמלכו זמנו לזמנו, ארוב על מה המלקאמבם על  
 מאב"ק ד ימלכו פלדקו אכור ידעו ז"ל.

(המחוק יהושע אולב)



ה'עמק וספר "איכוח הדת והזמנה" מאת רבי ר"ה  
הרה"ה הרבן העדול חוקר מולד נראה מה"ה יחזקאל צבי געלברג ז"ל  
מזכיר יאזעלע (גאליציע) וזה לשונו בה'הספד" (ג' ע"ה)

"ה'הספד מהרה"ה הפגאון ר' פנחס בורשטין

אב"ק סדרה נ"ו. "ענין טאמזת פרה זבאה"

קוראו יקר! זאת הריאת לבשר לפני רבנו בק, אהתיק  
ביד ייניק, אהליסק למקום אלפי פויכוח, זבאת הדת והזמנה בין  
חפני אוצרי זרף אסטין, ובין החפס היזלתי ריב"ח, אריזת אהתבאן  
יפולות מאים בדיים, זינק לשלח החפס היזלתי זה לני הנצחון אנציה  
זאת זולביו זולביו, לאו בחכה ולא בחנות פ"ו בחן זמרות טהרות  
מזקקת לבדדים, אלכ דבר לאו ברזם ולאו ברזל פ"ו בקול דמיה דקה,  
בחמה אהתבאן, בקול ד' חוצה אהבא אל דת הא"ק אהפוח אהריזות  
כי זון חמה זולת חמה הלאה, כי זיך אנה מקור חיים, אבה יחה הזלפס  
מזולת זה הזבאה, אבו בה אהתבא יקוו היום כל מי החפמא אהנינון  
אהמזר אהבא הן יכחא ד' אהמזנתו הטהרה היא חמה אהר אהר היום  
בין!

עמה לנינו אהמק, אהזונו מזכירי אהמזר נעמרה,

חפס אה גול במה אהחמה, האו מזכירי אהרי מהרה"ה פוזר בורשטין

הפיון והנלר הגדול, אולר יזלה למינה בתורתו ובחמאז מלה פינוחם  
 בארשטין מ"א ומה"ב מק"ק סודרטה לנט"ו, אולר הוצינו תמאזות  
 חמאז טבאזות הנגלות לנו ולבנינו י"ד חמאי זמנינו מבואר מימי חיים  
 זו תה"ק אמרה, ופה פנה באלונו הנהה אז ענין הכמאז מוסד, פרה  
 זאמא וטהרת זפרה": אמרו חכ"ל "אק מיני מלה טעם פרה"  
 ואמרו חכ"ל אק ולעומתק מחמאי הדור, ואינו עקדה פ חוקת. —  
 ולעין דעת ברמז אדט, זולר לנו נמצא בתה"ק לוס דמח, אולר איננה  
 מחמא טבאז, זאק זאק מי ומצאונה, גם לעין פריזות לפסלים החמאז  
 באינונהם, מדבריוט סרה אז תה"ק ולעיו ד, אולר חלילה נתיאנו חוקים  
 לנו טבויט ומאונת הדיור, לפן הננו בזה לפריזות ברמז אדט, זולר  
 בטבז הצנינים פמה הטאמאז אולר יטאזי בזולהל זוק פו במגד  
 זמלו וטהרת בזפר פרה זמני חיים — והנה טאמאז הדינה,  
 והנה והמזכר והיולדת, יבדז בטמאז, זולר יזיקא מוז, פמבואר  
 באורה אברמ"ן ארבינו בגוי, זאק זלד נלמי ספס להט בטאמאז  
 נעז בתים, וטאמאז האט וטהרת, לפן זאמנה לפניק הקריז, הנה  
 זולר נמצא בנינו י"ד הראפא חמס המאריט הד"ר רזאבארט קזוק  
 מיני בצדאין, זולר הנון מבד"ה הקטנים בזולנטיק הוור מספן זמאז  
 חלק לבדידות מיני הינאלי, הנהו קאן מוזד בטמאז זעזא בזופארו להמית  
 י"ד חוי לקו פריזיה לווינד זאפט, אפדמה, קרזמס, זולד חלויט רדום,

רבים ונזמנים, הוא האון הנקרא סאברקא בארצנוס - ואולה מצאו  
 בארצנו החכם הנ"ל מזר ארץ. - אנה זה האון מבצ"ה, הקטן בטמא  
 לפי הבירור ז"ל לוי בבטה איקראו לקיז, הנפו בגדלו חלק אחד מואלף מן  
 מיליונטער, אבאלקו חלק אחד מן חלק מיליונער, אנה המלחית הקטן  
 הנפו משה חלק לבינור מולדני תבא, אנה כה נאוו כל חפאי הראפיוס,  
 אמצו מתבואה אפנלא זפה המלחית הזה, כי המלחית הממקא הזה כל בלר  
 זלר בו הוא מיט בינר, בלימנו זולא בינר. אנה זה האון מבצ"ה הנ"ל,  
 ככה הזמכאלו החטים הראפיוס, אמכר ג"כ איקראו זאכאניסאן, אנה  
 לפי זאפיוס לפי ככה החכם סאברקאיוס. פזארכא במכבא ומכא  
 הנסוד והלמל, ז"ל אצרוק לתבא מקא הנטיצה, וטבד הזורף, לפי מקא  
 צורח הזבא, לעונו במקא נקי, איהו בלו רפל זאנא, יאן באקואר כוואו,  
 זאבא מיני בקד"ה קטנים, זלר זון כה בזון ארזאל, זאן פזור ופנסו איבאן  
 באלף הזבא ז"ל הנטיצה, זאן נקי הפזורים, אנה מסאפיוס זאב אפיוס  
 כל מי צב"ה. אנה בון נין טעם זאברת התורה זאנא  
 במס מסנת הבאים אבא כדה, אטרת ז"ל הבאן, לפי זאן הפזורים  
 זלר זל כה בנטיצה אטרת פזור זאנא בקד"ה המסאפיוס זאנא הפזורים  
 זאנא דער אמצו תבא ז"ל תורה לבד"ה יאן בלימו וטבאן רק כוואו  
 פקיוס, זאבא בקד"ה כמאמר חפנ"ל בקטיון, זאבא או רובו תורה  
 אפאן. - אנה יקבא בזה דברני חנ"ל בארפא פ"ו זאנא בנטיצה זאנא

"אע"פ נתיב רשות ארון אריות, זון פא ברוב יכולה אריות אפ"י המזיקין,  
 אזוניה נפילי איתן, ופא חד אד זלמא זלמא אריות איתן, אדוקו  
 דבילה, "ל"ה הא המזיק באיסוף רבום כידוד, כי הולך אסוק, הו"ו  
 דוק איסוף רבום, יח"ל בלו תפלה, וז' אדשים זלר פבר קנעו בתפס  
 אביזיהם יולו הבד"ה המלומד, והא פיהם וציוס אכנסו בקופי האו  
 האיסוף - אכן ברבי דלוי, ה"ל לוונדזוס, אפרזו דונקפי: ראוואטאס,  
 יול קנזוכזן פראס, כידוד בזמנא, ז"ל תפס הרפזו ה"ל, אפ"י איתן דלוי,  
 האו מן המושל ג"כ קטני דוק איתן, וזלר סוים "הו"ו זון דבדנ  
 למזינה", יח"ל כי גמ חכמי זמנא האדיו זלר לא יספיק חכמי האפטיק  
 אדנה אריות, אמהכרה אפרק זלר אהפכרה אדיו הריות, צבדנ  
 לונים אבהפטרק חכמי המזמניו אגם דם אפר אבד"ה לונים, וצטר  
 אנה, כדוד אפ"י קראו ספריהם, וז"ל אסראו בתנא ח"ל כי זולו האפירות  
 אדוכרו הם טובים ואדולום אנה, אום לאו נדוד אדנה פיהם, זלר חזון  
 אדוד בזמן הדוד כי רבה יבדנ אדיו. - אדנה נבין  
 באדט ענין טעוה האו אשהררו באפר הפרה - הנה רבות בלנים  
 האו בתלמי דיגור בין חכמי הטבר, זלפני הו"ו אדיו אבד"ה הקטנים  
 המזיקים ה"ל, והנה זלר זון נסר אדנה זלר או דבום אקפים צויה  
 פתל, זלר זול אום אפלים זולתם, אדנה תפלו איתנעו כד  
 חכמי חכמי הטבר באונדט זלר הריות הו"ו האפונים ג"כ באקטעו



אגון חסד עם הארץ, נקראו דתו ולכבו, וגם נתעורר הזוהר ערב ואת  
אזה ותקבל הסכנה כפלים, לזה אין הנהיגה התורה יצ"ל רק הפתנים  
לאורי התורה, וההמונים ילמדו ד', אשר פתחו ד', אוסוף קצת וסוף  
מכונן, ולזה מטמו הבידוד דאם, ארקס ואורי חלופים, והולכי מהם והזוהר  
מקבצים, וגם הנאגרים בהם יטמוו מזכרים, ואין יטהרו. רק בזרק עליהם  
מי נדה מיצר הקרה. ויזן "המלכו" יצ"ל היופסיק אפרוד יולר יל חרף  
לזה המין יגדלו מעו, והחפס קוקי זוט פו לאו גלה סודו לפי, ואלו  
אין זוממוי הפזומט בטח, אכל זוממוי גברו, ואומן פן נאבד לנו  
מקצת סמנים בקרסום, המוציאים לגרל המזיקים ה"ל מעו, אול בהם  
למן זורנים צודדנודו, וגם דם מוניו ביה"ל לונים, אבולר מכבולר  
ותלים אכמה, אבזון ספק כי חפמא יח' וחסמ תומא גבלה אמאקה  
מידידת זולים, והולד ספרות אסודג טביו ט היצלה, הקון אביר  
כי טבס הקרה הוצאה, התמונה בזודם, יולר אין רבא נמצאו פיולה,  
ויפכ לטפיה, אמרנים, והתולד לני, עם אים חונם יגדלו ויטהרו  
הזוהר, והנעידה מן המלחומים הזלו, ואח"כ הטבולה, הרחופה בנים ט  
הגונה, תמויל לזה מוד, והנהיגה ט התצובה, מבלי הלזנה מקים בוי  
חופיה, והנהיגה ט סומיה המקדל, למין לאו יטמוו מחניהם, ולטרו חלם  
בזוסיקר רבום בקור ד', וללויי מלה כל ינצוקו. ויזן פו גמ בוינו  
נביזה, פו רק מחולף לגוף יפלה שחרר ומרופת זולו המלחומים, ואין כסוי

אכפון, באו תפלה רבה יצאתו מיצאתן, כי ע"י העריקה והטבולה  
ישלחו, ולחיות המה דרכו ד', ומפאת תה"ק צדקה אני ימ, פקדו ד'  
ילחם, מחפזות פרו אלקות נפל, דרכיה דרכו נצח. ע"כ דברו  
פיר בארנו הרה"ח אליה"א.

הל"ה יחינו נפלאות מתורתו ובזו ארצו גלול חזון.

(המחבר יבואר גולד)

(1971-72)

11/8/71

מחלקת המחקר והפיתוח

מחלקת המחקר והפיתוח



החיבור הזה הוא הערך או האמת האוניברסלי הרצוף בזמן והוא  
( "אמת ראשון" )

אבן אורני הר"ח פ"ג מהר"ר פינחס בארלסט ז"ל מנחם סנדערס (באקאלונג)

ומני תאמרו הוא הערך יבוא גאולה (אוסט, אינבר)













ה"ה ד' אסתר אי אמה בני לתי סתר פה"ק סדרה

אל כבוד אדם השלם מלבי ונבון ואלה חכמה ודב וכו'  
כשר מ"ה יהושע אופרר ג' .

אכתבו תמוה הגיחתי, והלאם ראיתי כי הגות אלו ותלומדי תבונה .  
ואולם שמחתי כי נמצאו אדם בעל דעת ישר וזה מכתב לאלוהי אלהי  
דבר הכמה"ם בעיניו אלו אלו חלק, אשר נשבע אלהים בחי השלם כי  
אעשה מה שצד אלוהי, דב שאין ראוי לקראתם כח כמו שנימא לאלה  
אין וכו' מ"ה . ארבעה כיוון אלה ואלוהי בקולו מ"ה .  
עקב ד' אלוהי הכוחות אלו על הצדקה אשר יצאו לפנינו וגו' ואלו  
מהי צדק ד' כצדק אשר אין אדם ראוי לגא' הנראה בסוף  
כי הצדק ג' אעשה אדם, החשב הגדול ההוא ברומם אשר יבין אלוהי  
חזק בשם אלהי. והלוי כח הצדק, ההוא אלהים, כחמה"ק פלו  
צדקו ופחדו חזק במה"ה ברומם ע"ה רובו פלוהו הוא איש  
אביו, אלו צדק חב כח מ"ה. והאנשים הג' הוא הרעה, אשר  
אלו ינח. ורעה נאמן הוא הנחה אשר לשם ד' וכו' בו פרוה  
צדקו ינח. ארבעה"ה אלוהי אלוהי צדקו יבין בו. והנה  
איש כזה קשה המצוינות אלה אשר מלך"ה יעקב ד' וגו' אשר הצדקה  
דו כי יעקב אלהים אשר ינחם ואלו חזק, כי הנה הרומם



אשר זכרנו רבנו לטמ באשתי חלק המה מפנינו בלשם מעשים וצדקתנו  
כי לאו חלק ד' לאו חלק בדרך הדבר, אברהם יל"ר מקראינו "אם כחך  
הפריש וגו' הענין שלי חכמה מעינינו, זון חכם בעולם מתעלים וצדקתנו"  
אברהם הלוי ה' הפורניט ואלהימ, יבואו בלשם פלבוס, פאזאר המלכה  
הצניעה אה פלב יחידתי. אהם רבים במלכה" אה פלבית אהם מצויט  
מאיד זולו הצדקניט, פו לאו יחסר כל צדד מקני צדדו זולו תול זולו  
כאב, אהם זולו מבר הע' זון. לכן בקל אה' לעקב עליהם זולו  
אשר בלשם זולו יבואו. אהה אהר לאו תהי' צדד ד' פלבוס אשר  
זון אהם ה' אה' כי ה' אהה יחסר לאו, זולו מעשים אפלבוס  
ימצאו דניט אהבן. אכן הנני זוכן לאשיות חפצק אבקלוק, זל' פו  
הקלית לאשיות בני, בלשם צדקניט אשר נאשו ה' אשיות ז"ל אהם האחרונים  
לאו ימאכו בו בהיזאר נבון, אהנני אשתי פלבית ה' אשיות ז"ל, לאו  
מבר אשיות. אהנה בדבר ה' אהר זולו זון זולו אה' אה' אה' אה' אה' אה'  
אבסקיבה פ' קבליט אהר ס"ה. אהצדדנו כי בפואם לאו ימצאו זולו אה' אה'  
אהם. אהבנו ז"ל ה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה'  
היזולו כולס הם לקר אהב אהם להשעו בהם אהבנו ד"ה הקבאניט אה' אה'  
פארצות זון רזולו אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה'  
לאו אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה'  
אפולצו בהם אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה'

אנו אלא מן הסבלימ וחסדו הדין וכו' וסנימ ופעני זה אמרה תורה  
 בלשונותיה על כל אלו ההבלימ המוט מהו דמ' וכו' וכו' סעך הדין  
 בדין אלוהים בהם סגולה סבירות זו עקבת תודות. ונלשו פלו כולם אלו  
 כתבו אלו דבר אזה. והרי כוב ההעבד מעבדים לו, אלו אלה פקיו ראו  
 וכו' דברנימ בל' סנהדרין ובחולין ויהי מקלות וכו' באדחלים ודין  
 פלטים ובזלי אוב וידעונו. ומעלת אלו מצוות נחת באלו דברנימ אלה  
 דברו וכתבו אזה. והנה לאו פנו אנו נלשו, באלה אנו ראוה  
 כי פילוסוף, ה' פלו זיכרונ' וזה חכמה, כמ' המ' למ עיפה נפלא  
 לשלוב מדין הדין אלוה' צמזון, אלו המ' משב או באלו הפברום דבר,  
 כאלה כתב הרמב"ם ז"ל בהקדמתו אמרה אפואניב החלוק ה' וסוף ל"ז ה'  
 יהודה נ', "אלו הלוקט גילה מהלגתו אכילת קריאת עמי מה לקריות  
 מחכמו הפבול' ומה לקדם לק א"ה לשו"ו אבלי הפצות רבות מן החכמות  
 האוביות וכו' ע"כ ו"ל למ אפלי' יודע לאנו אלו סרמ הוות מתריו  
 הבה אלוה' אחר הפברום אלה ארצה אחרם בזה המומה מעני אדם  
 ענינים נסתרין אלו חכר פלו בהם סכר לולת זה באומתנו ואנוק  
 אמתו בזה דתה" וכו' ע"כ בכל ההקדמה ותבין היטב. והנה בזה  
 סרה לשלוק אדם יש לי אונדה חוקר נדעם מאלו הצנינים, פי זון רצוני  
 להדפיס מכמה טעמים. האחד כולו יקנו חכם רק אחד מאלף הפברום  
 כולו מהפכה יבנות רבות בצנינים סבירות וספרי רבואה ותבנה

וחצאני ואוסטרונואניד אפואה. ואמה זה אצרוק ללחן אבדדנימ  
 אשר יזגרו ללחן ד' אגזול. ולענין כי אין פתח אבישל' אנגמריה הידידה  
 בין רבנים מבני סעני אפ"ש הרבנים אשר בלשם ג' דולנים נחלבו וכל דברו  
 הלכה נחלבו לפעורה חלולה, ונלכדו רבנים ונבלגים. ואלילת כי חרפה  
 בדר אפואה חביר אונל מדענים כי כל סכל ובצר ידענים אונל ירננו כל  
 דלני יצר כחב ולכן כן בפתאום זמני חתומים בזולצרותי אהלנים  
 לבקרנים ת"ל והם דברנים לעלנותי אונח אשתי כי דדון און דת  
 אהבניו אבות דדענס דברי כבולנים אדלה כרולות אדעלע ארכבה  
 כמאמר רבין בהקדמת האורה כי הפאה האון האפרסם ארכנים  
 ואמרו און אדעלע כרולות הלנים ד"ל אפ"ש בהדפסה כי יקלו אקדמ  
 אים הרדמ אולגו האונידנס ללחן ללחן כל צורכם אום חז"ל אמרו  
 בספרנו דמ/דמ קדמיה דמזי רבין הקדול דלמולו נרחוניה חפוס נתקני  
 ל"ל חכמ בל החכמות אגמנו אי' לבולי דיקודו פלבוו דנפרבניה ארנני  
 אפילוסוף אובל ד"ג רבו און נקרו ולכן הבודדים בזמ נטלו הנבונה  
 אן החכמים ונתנוה אלטיים. אום בהולת בזוביי ורבו און רציתי אהדפנים  
 אמן דלחן אי לשם בין הגדולים כי נגיד לניה, אונל כי במילה כרולות  
 אדעלע ארכבה. וידעני כי אחרי דבאר חולטים און מניה לנפ, כי יל תקלה  
 כי ילפוק ד' כחון דל כל בני דמנו לופקת דיוני דלורנים, יחפלו זמרי פתגו  
 כמאמרו אובל פדר דלד און דת אדני בזה.

אצורה אביו אע"פ איך בלתי לזכותנו ע"כ ברך האמת אונם בקיצור  
 נפלא, כי אסמאק לא תבאנו כי ככה דברנו לא יחזיק פלג הבליני מקין,  
 ולמלכא די ברענה, ואז יקרה כי אע"פ או כל תחלואה זוטת תחסר או יבוצע  
 הקדמות הנצרכים לענין זה. והנה מראש אודיעהו כי להסור לעיני  
 שאלה מועיל יביעה העתידה, און כח האפשרות הלא נבראו בעולם,  
 אף למאפי ענין די אברהון עם בלתי און אונתהו, כי רק ד' אבא הוא  
 יבד העתידה יסן מה? <sup>על</sup> כי באמת אונתהו התרונים אונתהו און כל  
 אונתהו אונתהו באוקר אח"כ, כי הוא הבאנו והאנחה והאלצה המערכות  
 אונתהו יבד כל נצחו המונתהו און בידו ו"ל אונתהו הכה רגז ואלצה  
 המערכות, הפי ואלה גבר אח"כ דעת על הפי זכאונת אלה בידו  
 אלה ביבאנו אלצה והענינה אלצה מה יצלה בה, וזה תפולת  
 אפולת, הנה כחומר" בלי יאה"כ אונתהו יבד נצחו אפולת אלה תאו ברצונו  
 נ"כ, רק דברנו טבעים יבדו המראונו אריות ואח"כ אונתהו מקדם יאן  
 און יאנו און חודש, אלה רק בהשגחה אלה און בהיחוד, כי מה לעינה בטקד  
 כו כן יהי, ברצונו נ"כ ילנה אונתהו הפיפק זוט אב אפנו, אונתהו עקידה  
 א"כ ילני א"כ מניח אונתהו ברני בלתי נ"כ א"כ בזה. והנה זוט כן  
 תאבא לעצת אפולת, און הנפל החמה כק נסתרה דרכו העתידה, אונתהו  
 בקאנוט אפולת אפולת, און אונתהו יל קצת אונתהו טבעות און סגולות  
 אלה יבין מראש כון לענין ראונו כי רבוט מעלות הלואם יבדו מקדם אפנו







ל"ו כי אין בגלוי אפיסופט הנפו רב בחוקיו וסתר מזוה פרימטו, וזמרו זלנו  
 למינו נפנו רב בסוגר מ"ל ל"ו כי הלכה וכו' בלש גמר כל מלומדי  
 וכמו בזה על דהע"ה ואלה ווסף כי ממו בלבה ל"ו בגומת כל מלומדי  
 במז"ל בלמור וזה הלוג בלבה וינו נפנו מלומ מזון עד גמר כל מלומדי  
 בפננה ונלמור רב זלמ הנקודה במינו מזון כי גמ בחו גמ בלומ יל במו  
 מזומם המזנוחין כ"ל, וזה נמלק אהנקודה זלמ בלמל כוח המודם כי  
 ללמ כח המלק כ"ל ונלמורו לזו יתפרדו. וזה נבין גודל החסון זלמ  
 בהלמור זרד אכלה זלמ החמורו בו מ"ל מזומ, והתורה הזדה כי  
 נחייבו בני יהודה מיה ז"ל יזן לומר מרצה. ורקום ילמור מה פכיל  
 אמ ילמק זרד למע זלמ מלמור מונקת וזקנה זלמ לזו או עה' זרד  
 ובין למק וזרד אז הקוצים בגדים ופנים, אזל זה מקלור כי כח המלק  
 זלמ הנקודה הזלו ימלק בכחו כל פקוד זלמו ממנו וסע' זלמ ילמ מלק  
 במין המודם למלק לעצמו את הדומה לו במינו, ומלבד הנקודה הזלו אהתקף  
 יח. והנה גמ בעצום זלמקי וזלמור הזלמ ובלמור ולמור ילמור  
 הנקודה וזו בהתמורן עם הנקודה לל הזלמ, ולמור זלמור מלמור מה טל,  
 ומלמור אמ לזו ולמור, עכ"ל מלמור זלמור הנקודה וזלמור בקרבן. וזה נבין  
 סוד הוקום והתקנה בחלוצה וזו למלכות. אמל כלימלק זרד בפנים  
 והגדים וספונים וקוד כי הכל עם זלמ המים כי המים זלמ יקו וזלמ בהם  
 פקדים למקום וכן המלמור וכל הזלמור הכל עם זלמ המים וכל המים הזלמ



אז היונים, וכיוצא בזה, אלו הנקראות זולות נבואה בהגזנים לתקן היום, ומתקנות  
 על הנקראות זולות בתהום היונים, הכבד מאלו, ומלכותי אפן המצטרף הנקראות  
 המותרות זולות למי אף כולו אין אנוש הפנה זולת מסוג הבד"ה, ומתחברות  
 אלוהי מיונים מחרים פתחים וצדקנים וצדקנים וזה מנין הבד"ה, ולו  
 על אדם כיון מורה חז"ל בלשם מלכותם מניקים נגדו בני זרעם, ומקנו  
 אפרוץ בקרבת הוודע ובהרבות נקד בלשם אהרן אלוהי אלוהי אלוהי  
 ולוהי מין היוצא והבן. והמלכות יבין בזה שצדק מנין המלכות וצדק  
 מסה ומצאה לצבא בסן ולנפול נרק וצדק הפקטנות וכבואה. וילבנה  
 אברך ולבן עז בני מקצת כל יהודים, אבל לחם ומבין אצטא יבין  
 וילבן ונוסף לקר. אצטא נשוא אזו הפתחה כי בלשמה לא בלוי  
 הוא, והואר אל המלכה זולת יבין אלוהי חז"ל לפרות, נמצאות רבות  
 מנקבות אלו חיים, והוארן לאומות, כי הן נשואות בלוי זולת  
 בלכה לזולת לא תחיה. והנה אצטא לק כיון צדקנים זולת  
 נצטא במכתב עתי, "והנצד" זולת נאל" בלשם זו היינו דין לו אצטא  
 899 נאר 1968 זינד 2-3 אגס הפקטנות הפקטנות בלשם אצטא  
 עת הלה זולתן כיוצאין לזנים מנינה לבואה פסדנים נאם נאם.  
 והנה כיוצא ה"ל הבוא מנינה זולת קרה בזמנו בצורה זולתו  
 באדינת מנינה כי כיוצא נמצאו זולתים רבות למצוא צדקנים בנצטא  
 ביה זולת הלחים ומצאני הבית האק לצדק צדק אצטא למצוא בצדק

צהריים אחר המזל והאטרונה אולם קבלה הנאספים בחברה. אכילת  
 באו הנאספים ובחלה אינו באו, סברו כי זוהי האחד והשני בצדו.  
 וילכו לאכול באחד, כי אמרו כי באדמוי באו יבאו באחד בעצמם ואחרים.  
 ובאסובים עסקו בעת המזל הסיקורים אונים ולחוק כדרכם. אז היתה  
 כוח חרשית בחוף פחדת מן עזה ממשפחה באו אלם רוח. אפתאוס  
 נפתח החלון מאלו הסדר ורדף, והפני החלון עמדה לצדית האולם  
 גזילה אולי לא היה באקליות ליקרות החלון אלא יליק הצנצנת. אז רב  
 ולשברו ומצדף לא נפלה הצנצנת ונלמה במקמה. ואיש נחמלה המטרונ  
 מולד אקרוה בקול גדול מקרה לא טאב קרה לבאוי זה הצד. וגם  
 הנאספים מאח אולי זהו כחה, כי לא הבין זה. זבל לא רצו להחריב  
 האלה להסכים להברנה כי מורה זה לא פחד כד, רק ימרו מקרה  
 זה. זבל אמר עבר חצי לעד הבטו את גינת האדן אדוני  
 פבור מן החד כי הוזה בלעה ד" קנף לרפה אולי החטינו צד זה  
 המטרה. אדברנו המורונים היו חבל זה אולי אבני המוללים. וזה היה  
 אצל הביתו בקד אולי נפתח החלון. אצד נשאה לאלה זו לפני  
 חבני המוקדמים ומקרי הטבד הוזה מקרסמים לבזמנו אום יש  
 אקליות בטבדות אולי נפלה ממש <sup>תפוצ</sup> אפוד בחורנים ולעלות זה  
 בחיים. אפליה פרימקסמה ד" פול ציממאון וזה תוכן דברו. יאן  
 זה רבא בלנים מן עסק בלמלות כאלו ויגמרו מלמתי פבו וידתי באלו

המחברות. אכן של אנכי אפליג בה ש וויק תפילת נפלות בליו חומר  
 אבלי פגז בקולות. ואולי כי אחרי נבדל במוט מופרז און אומר  
 פוכן הדבר. ואף אולי און נאם אברר זה באמצעות השם, מופרזים  
 אוננו אפודת אזה ד"י מקרים רבים אשר תקינה כולה און נאם אפכחל  
 הדברים. ואוסר אפי אשר קרה בסוף המאה האחרונה קשר בעדלן  
 אשר בהיות בעני ה"ל הפילוסוף סוודאן ארץ נקרא אסעבת מרעום  
 וילב בסוד רעום אשחקים, קט פתומא ממשלו ברעב אולחיה אונר  
 בה"ל און רומה כי אולתי אשר הנה כדור בעיר לטאוקהולס הנה  
 כרע בעת אמצקה. - אומר דבר נמים אחרים באה פדעה אולתו  
 כי כן הנה, פו זע ברע זה, הנה לרעה גולה בעיר לטאוקהולס  
 הלכונה והנה ברעה אמצקה גולה, און עדים רבים אונאנים בעיר  
 בדראין ד"ר המלה. אע זר מקרים רבים כולה בזמן הצער עם הזמן.  
 וויק נאם אפכחל אומר על מקרים רבים, אע כי כק מקרה האון, כי המקרה  
 און ימנה לבאו ברובו פדמים בזמנים שונים. אכן מופרז און אומר  
 אפכחל אפליג נפלות, אונר ארס צדלן אפכחל, פאו אפכחל און  
 כדור אפכחל אפליג לבאו קטר אפכחל ברומה. - הן אומר כי אול עפ"ל אולס  
 במקרה לבקל אבאו על תפונת האומר, יש לא ימנה זכות הנפלו אפכחל  
 און אולת במקרה, אזה הנקל און, כי אזה און צורק אפכחל רבות הלכ  
 אפכחל אפכחל, כי זה פא פאדמ הפאני. אבלי און אשר רחבו אפכחל חיה



חברה ארצית א"כ קרדמיצה זקקו באוסרו אבתק הלמות נבנו זאו  
 אודות הלואה הנפל אחרי המור, ארוב הנאספים למ לחקו ואמרו כי דברו  
 חלואה המה, כי לא ילמד אחר המור חלואה אפי באונס כי כפרו בה, אבל  
 הדפדפוסטריצה ה' קלאוס האקווס אור להם, כי לא טוב בעינון דבר דבריו  
 כאלו לאוני אילי אילי נידון אמת ז"ע הלופטינס, כי אילי כזה כל נחמה הואונפ  
 בה אבהלואה נפלא. ויזן קרדמיצה וימור טוב דברת כזו היקר, ואנפי כרגז  
 נמתו אמת זא באת מטבח, אוביר לק בחבר מאוסק כי יל הלואה אנפל,  
 וכן המה. כי בנאם שלמים איכח נאוודמבה לנה הנ"ל, אחרי ילק ה' קלאוס  
 חבר מאסרו לקדו, כי פפרינבלו הלופטינס אכל ילה זלז בעמסר אומה זמ  
 קרדמיצה, ובלאו לא ידע אום כבה נילז דינו אל קרדמיצה זא באת מטבח  
 בבוקר, וילן היה זא מטח, פמאום המארכ זלנתו, כי למד קול דופק זא ללחניו,  
 ויפן כה אבה ויראו כי און דבר וילן לנתו. אברצים אחרים למד לנת קול  
 דופק, וימארכ לנת ויקט זא רגליו. אבהקיל למד קול דופק זא הלחן כרגעים  
 אנפל ונלנה הדפיקה הלזאת, ואלז בקדנו וילמו מחבר מאסרו כי אלו סגור  
 היה, וילק אל חבר המאסר אילי למ היה נאלק ה' קרדמיצה וילקיף בוד חור  
 זממח הדלת ויראו כי החבר רינק ואון אילי למ, וילמו ללמח בות הסופר  
 זיל קרדמיצה וינפלו כי זה בלצה בבוקר הלכמ באולוהו מלמ לבאת המטבח,  
 ובלאו רגליו כרגז זה זאו סמוק לו עלו עלעל למח וימלחו. אמת המטבח היתה  
 חמוק מבות האסורים הנ"ל מהלק לצה. וצחה הבין ונתברר לו כי קיים

קדמונה הבטחה, כי כנגד תפוד נאמר מעון יביעוהו כי יאמר ילון. זכתי.  
 ואם כי ב"ש ה"ל הביוו דברי חוקרים רבים מחפוי הזוקמוצוייז כי  
 לא רצו להאגור לזה, ודמו בדברים בחקירתם, אבל יאן החוקרים ה"ל  
 הוא מבר דמורלון וסיעה מוטערייזאניססין, לכן יכחילו כל מה נפלי.  
 אבל דברי הפרייטסיה ה"ל נראים נכונים וברורים, יאן גם הם לאו  
 יכחילו ויסתרו דברנו בחינה ונסיון אגרי, רק אומרים כי לאו יאפו  
 אבר זה בלבד, ואולי יאמר יבאוו. אלא החפלייז <sup>יאלן</sup> אברך הדבר בלבד,  
 כמו שלא יבטו דד כה מאלקטרוניסיהט והיפואסייזאוס אכדמה. —

ומציה נחזה יונן כי דדוג ח"ל נאונה. כי כהר נחבר מדברי  
 ח"ל אמר החוקרים, כי הנפל מאזה בל האו. כי לאו נאכל ליעד מאלמה  
 באקום אחד מהגוף. כי אם כן נחליט, לאו יאצאו לאם הרגל ותנועה  
 בנהר הזיבורים אולר יון מלכן הנפל באו, אבר נחבאר כי הדם האו  
 הנפל החונית אבל סיפה קטנה מן הדם יש בה תנועה אחור. ויון הנפל  
 מאזה כל הגוף יש לה תאור וצורה גוף. וכן גם הסיפה הזכר והגרייה  
 זכר הצומח יש בו תאורת זה האון ומתנועע, רק לאו נאכל לראות מתק  
 קטנו ודקות וכ"ל. והנה הצפם הדק היזה ה"ל מטבא אפיות מחבר  
 בגוף, כי כה האולק אולר בו ובחומר הגופני יאכלו ז"ל אוהצו קרבנם,  
 אך יתקבלו חלקי הגוף החומרי או יחלו, אז יתעברו, כי לאו יאד כלו  
 חומר זה מופן. והחזיק בקרבן זה החלק הנפלי. אבל גם זמן אחרי הוא

והפרכה, ארז יתפלג מיד קרובים וקלה זניהם פריזתם. וזה הסביון חזן  
 כי יעניי אחר האור הנפל מסובב אגל. אצור קצת כי פא יב חובל  
 אחר האור, פא ארז לאו יבנה הנפל אגל יתפלג מסובב הכוח סביבו. וזה יפנו חזן  
 כוח סובב כלורה בהיפך כי ארז סובב נשאר מתיב רבום. ואזכרו  
 האן בהיפך פבו למה זלו כוח סובב. פי בפני דקל הנפל לא יצב  
 ויתוף בצדה כיוון הצד פאל. פאלר ביזרת אמצע פי תפניס גמ דק  
 חוצות ובלמים פי דק מואד הנפ, זה הצד זרטי, ולפן א הכוח נכנסת  
 ונצות למק קברו אמנו. אפנה כ"ז אנתנו מדיים כחוח אפל החיונית  
 אומץ חלק הנצח אולר נתעצם בלמות ציונית ומפנה אצור והלגת ד  
 ותרתו, אולר כיון מואד חזר הצקדה פ אוני בלם יצק זובינו או מת  
 ע"ש, מזה לא דברנו כאל. פי גמ בחינו היה נפרד ממאלת אפנות והרחיק  
 עצמו מהן, והכוח הנצח באמת ממחלאל אל הזוקים זולר מלם נחצה  
 אפרכתו פללו אמצע מזה. וזה כמנו חזן פי רשעים מותרן כפיטארו  
 כפי וללם אפצור הנצח בקוצים. אצדקים כמאלת הנצח מואב. וזה  
 נלק מחיל אלו חיל בהלגת ציונית אהלגת אמצע ל"ג אמצע אהלגת זולר או  
 היה בכחו אהלגת באצור בחור חילתו, אלה מאל אלה על שני כוח אפכיהם  
 עד זיון סוף. וכן מחלק נפל לאו מאלרה ונלטה. אהלגת חילוני ממאלה גמ  
 אחר הפרכה זמן ועדן מה אהדק ככאים חומרים וזה כוח סובב. אצדו  
 תצטרף ומתלבן עדו תטהר. וזה הסביון פי צדקים אין ממאלות כמותן.

אבל נפש לא שפחה זולתי נפול לפיכך כי בטהרה התקבלה אולי חומר  
 גופני, מצד כח המולק לבלתי תפול אפ"כ גם בגוף אחד מבד"ה או  
 מרובם. וזה נפול בלש דמבוק. ואזון מקום באזון לדבר וזה כי כהר קבוצת לזה  
 קינחאם בפ"ע. - וזה תפול להבין לני רואה המספרות זה עם זה בקבוצת  
 ובה סיפורים בדברי חז"ל ונתתי לפניך חז"ל פרקים. והוא זה זמן  
 חכמי אורה מבין מאולניק. והנה רצונת היום לסניק דברי  
 ולפירוטיק הינה בדעתן בעלת אלה וגם בענין אלוהו"ל בזה לקבוצת  
 בזה זמן רב, אבל הקרה ד' היום לפני בכתובים במ"ע לליום זה, ואלה  
 הפנימי בזה כמה לפני אלהי, וזה כי הוא אלהי דבר זה במ"ע, ואמרתי  
 לא מקרה הוא רק השגחה, לפי אזהרותיך רק מה לעצמו מאול מבבל הדקום  
 ובאו לידי היום במ"ע לניצח דורנאלו מן 29 זקטובה לנת 899  
 נומר 2162 לניטז אכט בדוקור האמתו אלוס דבר גצהיימניסע דוד נאטלה  
 אפילו אסרתי הטבר וז"ל אזניד לפי האלה אלה נאדע כי קרה הלנת  
 1888 ולבניד ארבוט כי זה טאב ארבוט בזמנו והוא אלה סיפור לני  
 החפץ חלה חברים מחופמים בעיר לנין ה' ד' לניטף והוא פאה גדול  
 אזו ל"ל בלש הני 888 מצאתי במ"ע אחד יצאו אלה בעיר דיסטאבארל  
 דברום אלו כאה זה חדש הוא אלה נכמה בעירנו, דבר חדש אלה  
 כמדת לני היה מאלמים וכמוזה הדבר בענינו וטאב ארבוט ולקניסם ברקום  
 על דברת האדם בעל התלמות דבר טרואים מעל, והנכסון לבוא אולת



אפוא כי צל יכח נאפט ווינבלצר או מאנט ווינבלצר, וגם מעלה האול.  
 נאמן ילנה ומתנה אצונו ע"י מלקה אכדמה, עד פדנצטע זיך אונט  
 זוינפאמער זיין קונסטלופצן לאנג, אפואר יען הננו כמולם חלום.  
 והנה זאלה מעלים רבוב ארז מינו ומעבדו למ נוסה במ ואובן ואו יבד  
 מעולם כאלה. הננו מעניכ צרות לענות עד מעלה לעדנד בולצער וחוקר  
 ומזמר חכמים באענות ולענה לענות אולר למ למדה אונן מהם מעולם,  
 פארט זא פי נבל לעינעל פינאנד קאמענאגהט אכדמה. אבזת אולר הננו  
 במלב הנה זיין ארגוט כלל מכל הנעלה זאו נר זיין געלויסער טרינד  
 הייסט אינעם און דיגזן טכונים צו לעיאנד טופן ואוס עד פרייחטעט. הננו  
 מעלר ומזמר אפארט זא פי נבל צעני גבול ומעלה דוקר סנקורינו זבאר  
 נאלענס במעלע ענלענס כמזרק דין הוורר מעלה במעלם באענות לענות וינו  
 איין ברענעמער אובלויקאט. ואז תבואו כי נעלה זנה ברעוואת או מחמת  
 זענוס אכדמה פי הכל ראוינס אנדערנס זאלר מעלה מאופרטו באפלאו מענו  
 באענות אונמנות זאלר למ אמד ולאו קן ולאו רגל בק מעולם. פי הננו זאל  
 המוני זינדנדט געט מעלה כל זאלה בענינס סערוות בזולען אלה ויפלה.  
 אזרחי פארטו מאופרטו הננו חודר לעב. הלענה ויעלן זא לעה או לעניס  
 ומעלר ולאו יבד מה מעלה אנעלה זאו כלל. — והנה מעלתי אזרחי  
 המיל הנה המולם ומעלותו בעזר אונחאן ולאו אונחאן פוקס אדברת זאו  
 ולעולתנו זא אנדערנו זאל חלומנו זאל דערנו, אפואר אי פ מעלעו בתלואו הנם



כגון ד' בכל מיני בושם ואניקות . ולפי שמונה אשר כינו חז"ל אמר סודות  
 אפואו הטבחות כאלה . ואזכרה היה ואז כענין בכל החכמות ואמרו התחילו  
 הצבורות וביניהם האיסטריאלינגר כדבר חז"ל אישטענענא גזלה היתה  
 באבא א' זאזש"ה , אף באדינא כי יצאו אישטענענא כי זיין זאזש אהבא טעם .  
 והנה באי הזאזש בופארט לקבוצ זצמן במעב טעה א' חואס חואס הנ"ל  
 ד"ר עיניו באגלגל או באדעה ז"ו בצברותו . כי דוד כי זרקי האגלגל והלדעה  
 אפואה קארנים זב"ז אשם יצאו ז"ו הרד . והנה אזה קראו חז"ל האזעה  
 האת באגלגל או בצברו , כי בנייתם במקום יבוצ באקואת ז"ו אוכנסו  
 במעב התלווי הנה , אז בופארט הנהם אפגל בפולט האתגם . היינו בתחילת  
 אפ"ל החיונית אשר עדין נמצאים באשם הלכא הנה . וזה לאמרו חז"ל חלק ז"ה  
 חוצה היה למאור הפנאו ז"ל בהדלת ז"ה . והנה אמרו חז"ל במד"כ פ'  
 קדושים כי ג' דברים נאמרו בזאזש האזעה ראשון ואינו לאמר , אי לצדיק או  
 לאמר ואינו ראשון אפ"ל ז"ה כי האזעה ז"ל נתקלה בראו ראשון הדבר  
 ז"ל מאנה הנפ"ל החיונית כי הנה באמנה העל"ה כ"ל כי הנפ"ל זאזש בא העל"ה  
 והוא באמנה רק עזב דק מאז . והוא ז"ל החואס באז ז"ה הנה זיין בידינא  
 צלשנינג ראשון מאנה אבא זינא לאמר ז"ל זינא מבין פלא מה שמדבר זאזש , כי  
 ז"ו או אדעת דברים אשר באה הלואה , אע"פ זינא בדת הנחת במעב הנה בבא  
 הנפ"ל פלא . אבא הלואה והצדיק או , לאמר דברו החואס הנה , אבא זינא ראשון  
 בא מאנה . וזו זינא צדיק זינא ראשון ואינו לאמר , כי ראשון ז"ו תחם זאזש פלא .

( זכרה רחוק )

לעם לאו יבין הדברים אשר ילגו לדברנים אשר באב בלאווא. והנה האלה  
 במוצא ובמלכ בזה, נחלתה מוצא והדבר בזה הזמנה אלהים רחוקו עליהם  
 וזה תאמר והדבר דבריו (שם) יבדד על מה יראו דבריו. אלה האלה לא יבדדו  
 אחרי הקיבה כל מאמה מזה. והנה יבדד בני יום פלגת סגולתו במזל לבתו  
 אמנות נבונה. ועם נפל רוח החיונות תנח בו, ומצאה מנח היונה הנחמה והנה  
 כאמץ כי חיבוי גיפויים נחיים בו. אכן גם בזה אובי זינים מסוגלים במאזנתם  
 לכיוולת אוד ביום זה תאמר נפל החיונות בלא. והנה גם חלק הרוח החיונות  
 ילבו סגולת יבידת זינים סבירים הצמדנים לקחו זרע דרכי הטבר אפ"ל  
 ההללים. אלה רק מידע ולאו הפל. ובחוד מצמדות, כי זה מכוסה ומפלאו מכל.  
 ואין לק דיוון במרכבה רחמה בסוסים מצוינים רבים, ולצדדים נלק לתמו  
 נה קסן. והנה כל רוחה יבנה הנפלא כי יבדד מידע ומצדד המרכבה והסוסים  
 על גון הירד וכדומה. אלה פכך האמור יעצור ברסן במ אונה אולם לדבר  
 זאחר זו יעצור במ אופרומם לצמד במקומם, ולאו יבדד בזה בלא. כן הדבר הזה  
 הטבחות יבנה כיוון דרכו, אלה ד' המנהיג בריותו ברחמים, ולבו  
 המלכ המדברת אבידו כל אשר יתפלל יעלה, יעצור בזה דרכו הטבר.  
 ואין יכולת בנפשו לדבר דמגדל אום ד' כל <sup>אלה</sup> חפץ יעלה, אום לאו כי  
 יעלה סודו לעבדיו הנביאים. הם יוכלו להגיד מראש החולמות, ומודע יום  
 היום בו ילבו ד' אונתם על הרצה בלויני מעלה. וזה היה דבר יונה הנבוני  
 כי לא רצה ללכת בלתימו אפן. והנה אום כי למולו היה לקול כנגד מלה

ואפיון, אדע"כ הנה נשאר קצת מן פל החיוניות אשר בו מקרה אגוף. כי זה  
 היה מזה מלרצה'ה א' כ' אדם, כי זה כי הוא נפרד הפל יג'א, זיון  
 עקדה פ' ברכה ב"ל כי זה היה מזה מלרצה'ה א' אלהו וחוק אסנתם.  
 אה' כ' אדם מאב מלרצה'ה למז' כוח בהם, כי מאב'ה אדנו בגוף. וזה היה  
 היותה בזה האוב אכמות מחלק זה. - ותל"ק הפהרה משווא אלה ומחוקן  
 ויכלף כי רוב דבריהם לקר בזה דות, כי ד' ילד'ה בזה א'ו המדכ'ת.

וחוק אולם אדמים אדכנים. אלה ג' מה נצטוו א' הפולוף כי ג' בדבריהם  
 א'ו אמון ב'ו אדמו בתל'ו א'ו ד'ק. ד'ק דב'ת כ'א". כי ד' מקנה אולת  
 בדנים. א'ק מאל' אולמות נודנים, מקצ'ת מן הפולוף, וא'ו דבר וא'ו ח'צ' דבר.  
 א'ן כ'ה הרמ"ם לזה לקר א'ב'ה ל' דבריהם בזה דות. וא'ו אדנים, כי בהם  
 י'ל ב'ב'ה הנה א'ל' נדון דכנים, א'ה' א'ו אמון בדבריהם כ'ל' כי למנו. א'ל'כ'  
 א'ה' זה הפל א'נ'ע, א'ק תמים נהיה ד'ם ד' אולקינו. -

א'פ'ה אלהו ז'ל' וחוק אדמים א'ל' א'ו בסדה ואל' אוקו אדמה  
 כי נשאר חומ'ם בז'ל' א'ו בסוק א'ל'ג' א'ב'מה א'ד' הפס'ו א'ול'ה ב'רות  
 א'ה' הפיים והל'ום א'פי א'נים ב'רות, כי נפ'לו א'טהרה א'מה א'מ'ה  
 א'ח'ב'תה. א'ה' א'כ' א'ד' מ'צ'ו נ'ת'ן א'ו כ'ה א'ה'ר'מות א'ב'ני א'דם א'ב'ל'ח'ה  
 א'ב'ה'ת א'ל'מ'ם ב'נה א'ה'ז'כ'ים א'ה'מ'ול'ת א'נות. כי ת'ח'ב'ל' נפ'ל החיוניות א'ל'ה'  
 א'ו ב'ה'מ'ול'ת א'נות. א'ה' פ'לו ל'כ'ו א'ל'ך ק'נו א'ול'ה'ו כ'כ' י'מי ח'ב'ת. א'ב'ול'ת  
 א'ד'ו נ'ת'ן ד' כ'ה ב'נפ'לו החיוניות א'ה'ת'ק'יים ת'מ'יד ב'ת'ד' א'ד'ת מ'צ'ו. וח'ל'ק נפ'לו

(זכתה כמילין)

האצולה, באו תפוצה שבה אז מקור מחצבתה. אבל נפשו החיונית זולת בתאונת  
 וצורה אדם פני, אדם כי אכל הנפשות אז נותן כח בעין אנונימית אולם אולם  
 ופני דקת חומרם כדפסד, אבל כוח החיונית זולת אולניה נותן כח בעין  
 בזכרם, אולם בה ופגול בה, זולת כי גם בניו דקה מאוד. אבל עכ"ל זה  
 לכבו ומזלם זולת פקד זה כל הטובות גם באה"ל. ונפשו ארוחו תכל אולם  
 מזלם בסדרה השניה ואלה אהבתיות אמר אולם טפוח זינים הנפו בזכות.  
 לבין בדברים אלו כי הוכיחם באקציה, בינה בדברים מכוסים, אולם אולם  
 כי חמדות אלה אולם רבונות אהבין אולם יבין חמדות ברעיה, אלה יבו  
 נאנה אהבם ואולם כיד ד הטובה זלי. והנני בזה הפ"ל

פנים בארלסין

הווארקאן אלה אלה אי הנני אולם אק בתורה, כי זינים אולם כפון  
 כל אולם אולם אולם אולם. זינים נאני אולם אולם אולם אי  
 מחיבת אדם אולם הנ"ל. —

(לשנת תש"ס)

ארכיון של

המחלקה הכלכלית של משרד המבחן

מס' 202

החובל כ הנה הוא הצעק מן האמת הזורקתני פרצק בכיון והוא

( אמת לני )

ארכי וארכי הרפ"ח הפ"ח אהר"ר פיתוס בארלסין ג"ל אצח סדרטה (באקווינו)

אנו האנדו האצניק והאלף ג"ל (אוסב לני ארבע)



בה יאמר ד' אסור והיה כי ילחוק בנק אחר סת"ר אפ"ק

רה שאם לכבוד החפץ אוהבה זאת זו תורה בפניה בה זאת  
הכבני הואיל הנראה וכו' כ"ה מ"ה והוא מ' איך ב"ק בראשית

השקטני הוא מכתבו עם העסקי שני מכתבו אשר לאחרי זולו ות"ח חן או  
על שחמתו והעסקי, כי רב טוב אשר אי בזה, אי ועם לו. כי אולי לאו היה  
בידו העסקי או הינת וכו' והלוי כ"ה על ההצרות והלשונות אשר  
לאוני, כי קשה עסקיו מחדש ואם בכל העד זולו אפ"ק אשר העליתי  
בטה. אך כזה ההעסקי אפ"ק, זולו אכזרתי בקברי והלוי לו.

והנה נרשמה ברצונו כי נצדד חותמו ד"ל אשר אנכי נתן זמון  
אבריו כי צדיק אשר היה, חבא על באובדיו, בזה"ל זון תורה אילדים  
וגו כוננו חז"ל חבא על באובדיו ואם מלבחן. ד"ל כי באמת זמרו  
אזרח הלום והוא הלום לזון צדיק נצדד מקמי הקים ד' זאת תחתיו.  
אבל דבר האק אצל הוא, זון הדור הבאו תורה דבר ההואק הלוי. כי  
הואק וחסר הנם הדבור כי זון דמון לאחיות עם הראשונים, אבל  
זמרו ד"ל זאת הראשונים כמאופנים אפ"ק ואמרו ד"ל קדושי עדין. וא"כ  
אמר כי אפ"ק יש תורה, אבל אם יולמי תורתו את הנצדד. כי רק  
בזמרו הם מאופנים פלום. אבל זון ליה להם עם הנצדדים פל. כי  
למור הדבור נמצאו בכל דור וגו' באובדיו ואם מלבחן והבן.

אזה שזוג הנכנסו מיפה ו' אולר באדם אין וגו' פלר לאול אפגדול  
דאר-האר לגו אהבן. אכל גבר ימאונן על הצדד ולרומ, אלקבות  
על פולק כי לא ילאה ערד אכזה אהל מוארתו ה"ל כי לא ילאם ע"ו  
הבאו אחרינו כי אין דמיון לו אהבן.

אערה הנני אהשבו על שאלתו אחר אחרת רזולון רזולון.  
אל אולר לאול הדברי למנו מחבו חובר גלות. אכזה פ"ה כי  
בראשונה כהתי מאלון גל אומ"כ כהתי להאו מאלון הרגלות אומ"כ  
כהתי להאו גל ארביעה ולני האלנות קשה לו. אהנה פבר הראונת  
אדער דברי האב"ע כי יש במצוה זאת כזה בולנות לנות. אכן עלו  
בראשונים לראו בהנהגה זאת בולנות לנות זולר תסקאם הנהגה באלון  
הקדש על פנים לנות. אזה הפונה חפאום הדהרו בדבר חפ"כ אכל אדבר  
בפני האון דברים לכיסן דמעק יאון כי למנו רגלו אנהר וולט אנקוולון  
אמקאם אים הרצום. כי תחייבו חובר גלות אנהר דאדערק פדאלאדעטן  
חבר הנות אמקאם לזרוק אכסאר. וגו' ע"ו תחייבו חובר גלות ה"ל  
כי זאת הנכס אמקאר אמקאם נהנהג אים למקאר נאון הם יוצאים. אכל  
כיון שילאו אמקאם פאום פטאבנים אמקאם אים הרצום, כי פאום פטאבנים  
אים חיים אולר ילאו אמבד אמקאר טאב אכל הנני פולכנים אמקאם אים הרצום  
יתקאלו אונכחו פאום פטאבנים ג"כ באזום אמקאם אים רצום אהלמה אוןאן אים  
הרצום יבאה כי אמקאר לאו טאב אכל באמה אמקאר נאון ארצום הנפו. אכל אנהר וולט

הקקולו שבאו המיט האלו למקום מיט רדום ודי' נלחמו וזה כי באות  
 בדברניט אלוט וולרניט פמה כי חלילה לחלוב הלמיט ליש בדברניטט טאון רחל  
 וקקולו כי כל דברניטט ישרוט וטאבניט זובל בלוו בדברניטט בעולת מקולקליט, פמה  
 נלחמו אלהיט ודי' נלחמו הוואר הדברניטט שני חלבת, חלבת התעלות במקום  
 לצרינק אכסאר, כאו לזמרו אין מקרסאון הדבר בפני די' וזסור אלאר בפניו תורה  
 נומרו פאולו באו על זכוסט בפניו. כי התורה התורה בעולת פאורוסה בעלזאון,  
 זבל מ"א לאו טוור דדבר בקרסוט, כי הבלת נודע איט הוואו אלמט נוכל לחלבו  
 באחרת. כן הדבר בע"ה, הוואו סובר כי רח פבלסון די', והמילא בפניו סובר  
 ותכלית פאונרה, איט נבאווו דדברניטט לחסרי לב יבאו זולתן איזפיקארט. וזה תחילתו  
 חלבת התעלות אגט חלבת גילת דוד קוואלד, כי זותם המקר לטאני יצאו  
 המיט פחניט, אבאזוט בעולת כסילניט נומרו הלומדון כי המקר מקולקלי. כאו  
 המיט חניט הווצאונט מקר טוב בלווט למקום מיט רדום נומרו הלומטט כי  
 מקר נכפיל באו המיט. אבאזוט לאו כן הוואו כי המקר טוב ויפה, זבל בלוו  
 המיט לזכאו מקר הוואר טוב למקום מיט רדום, המה יקקולו וקסנדו המיט  
 האבניט הווצאון מקר נומן. וזה פאונת חז"ל בא"ה חיל ע' וילח אצון נכפיל  
 מקר מלח זור"י ה"ס כלטט לזכאו אצון אכפיל ומקר אהלח כק זכ"ו  
 לצדיק אמר לפני רשע. אכאצון נכפיל ומקר מלח פק לצדיק מיט לפני רשע  
 די' ע"ש. והנה אין פירוש לדברניטט זולו באל בעלסות, כי סובר דברנו מנילו  
 לסיקו. זבל פאונרמ ד"א די' מה לעורלתי מומח"ל זולת זמרו על פסוק ולהג

הרבה יעזרה בלר כל המוצע על דברי חז"ל נידון בצוואה רוחמה זמן  
 לט' עטין אמר קבלת. והנה מה זה איזה כנגד איזה, זהו כוונת ד"ר  
 י"ל בחו"ה כי פצם זמרת האק נניח זמרה עם לר זמרה וצבר במקום  
 מבואר מאונפול אסתם נחיריו ארקק בהכרחו כוח צוואה זמרה, ואמר לו  
 הנזיר, כזה כל הצוואה הוצאת זה איזה שאלה הוא כל חלקיה פרטים ואלוהים  
 איננה מבאשים נעמיים לחוק וריח זהם כאלהן. רק כאלה הוא אול קרבניק  
 נשמו לרוד וגזל נפל איזה הגורם סרחות ד"ר. וא"כ כק כוונת חז"ל  
 כל המוצע על דברי חז"ל נידון בצוואה רוחמה ה"ל כי באמת דברי חז"ל מקור זמן  
 חיים הנמו, אטובים כדבא למתק וריח זהם כיון הטוב ולמן חורק. זהו בהאמת  
 בקרב לבנה כסולנים ואולונים, הבאת מבונים כוונתם, ותרמנו זולתם כפי זולתם,  
 הנה נפסדים ומקולקלים. וזה יוצא עליהם כפי הפנת המקולקלת הם.  
 וזה נידון בצוואה רוחמה המסרחת מורה א"ל כי לרשם מפל חלקה טובה  
 ולאלנים ופרחים ומדונים זין טוב הנם, רק בזמרים דרך קרביים ותק  
 כרם הוצם נבאלו ויסרחו. מן דברי חז"ל ילדים ונכונים מתקנים מבהל  
 ונפרת לרבים, זקק בזמרים דרך קרבו אפולג כסולנים נבאלו. וזה נידון ה"ל  
 ידונו בעצמם במשלים לצויה רוחמה. והבן. לזה כוונתם פייסקה אוד"ה  
 שאלו אצלו מלזוכים. והנה זה דרך הטוב והיולר כי יבקש זמרים לאלם וירדפיהו.  
 ומלרצה למה זה בללחו מלזוכים מול סוחון זמן מל"ה לט. זהו שילו הרלע בדעת  
 פיה כי זין מבטח לניצק בה', וריחו הנפו זולתו, אבל ברבא זמרון לזו הואילו לו.



היו בעצמה דאזקטא דזוהר - והנה לימי אולי מה זה דאזקטא דזוהר זון  
 אמרניסאז זון היפנוסיסאז. אמר זרצה זולא ביה, צרוק זעני להזתיק או  
 ספריס רביס לאון מספרי. והנה הספרי בני זמנו לאו ראוות זרז מזה מחבר  
 מזומה. רק כל החיבורים לנדפסו בזה הם באלון אלכנז צרתי זנגיל  
 ארובת יקריס מזוז אפ"ה לאו יבניס באל. זולא זרברה בקצרה פניס  
 בכח נפ"ז היוצת בעת יסולקו ממנו חולו פגלמניס אפחות גאפנוות  
 ארצונות חומרות אפיות באפית רוחניות עד זולא לאו יחולו בודו  
 מקום באל. פני נראה דברוים להם בריוחוק מקום פמה מזוז פריסאז  
 אודר בתוק חדר לגמ נראה אלה מה לבחולקת רעדו אזה פאד  
 אפית נבואה. אזה היה ביזעל כח באדם הרשע. רק הפכהל בון  
 הנבואים האמתים זולא רוח דבורה הם, כי הם יסלקו מצומס חולונם  
 ארצונות חומרות אפיות גאפנוותם ז"ל הפנתם בקבלה וטהרה.  
 זולא זלכה מדבגות גמ הנבואים כדברי פארה ז"ל זולא כולם אלה  
 אפיד"ה זולא היה הלום לבכולם הוא היה כח כמות גופו, ואזו נפ"ז  
 ארצה אפוד בעקומו ארוח דבורה בו. לאו כן יתר הנבואים אלהם  
 זולא נפ"ז זל פנתם, אפס חרדו עד זולא לאו נלאר הם כח, אפס רק בחלום  
 או חזון נבחר הם. אזה היה להם בת ספרי אהכניס אמדעג נבואיה עד  
 לכבו בני הנבואים לפני אפוזל ואפוזל ז"ל חלמניס רבום אותרון  
 פכלר דוד להם בזה בקבלה וטהרה ובוטול כל תורה ואומרות באחלה.



אזהרה בכתב נשלח. ואומר בזמננו שדן אינו בזוהר חכמה זו אלא השלמות, אין ספק  
 להנחות הרואלונים ככה הרבה אצדק מזה בותרון הכלר. כן היומיס הקינרניס  
 משהלואלסער אזהר דנו לערפה פא מי להלואלס בזוה, ואלו אינן פקווי זינענען  
 צום העקסן פריזצירס, מאדעט נלפס פסל, כי חפאות סבינות דנו אמפלעות.  
 וזה גרם להם כי לאו גילוי סוד החכמה לפני כל, בערסאס אדקוס טאו לבזינעו.  
 כן הם מי להי בקו באסתרני הטבירים ונדד חכמה מה, זקק אצלנו בלס  
 נאדד נסגרות אכואות ולבנים וכדומהם אמין הרבוג או למ וירווה לגובה או.  
 אכן נאולו פלעטיס אדאנס בלרפה ולראדפס דד בלה חכס. אנה במדדגה  
 כזוהר פוה הבצלי אלה. אנה הלא גמ נפלות מתגס כפז זה. אכר  
 ביזרתי אק דברי הרמב"ם בניכול העלנה להלואלס לומד קול דד והלוא  
 מבין מה למדבר או. ל"א כי הלואלס הוא ככה נרעס במחלבתו מה רלענו ותעל  
 אכן מבין הדומארוס הנזמרים או. לוא סן המעלה כזוהר תמונה זוכה לוא יבק  
 פוטב מה לעדבר בזוה, כי אזללו דריס הדברניס כי הווא לוא הוא סודס.  
 אנה העקסר לבר מינו זכר ל"א עלבו העלן. ומז"ל פינו זה  
 מקסר אלד. כי המדיון באזה"ד זא פסוק אלעזריס ב"ע זמרו אב"ע האדיון  
 זא יזכחו אלדנים אכן ידדג הרמב"ם בענין הלדנים כי הווא כן כח מדמה  
 נאזה לוא פבומו בהלכותו בדיון דמו להיה מולק אהר דחולונין דולמוו לר  
 דחזו ל"י בבואה דבבואה ז"ל, והווא פלוא למנוד בדיונים לא להלכה אמלה  
 לוא מצונו לנטה מדברי הל"ה כחוס השורה, אכיון לוא פנה כהלכה בל"ה.



ובאות חז"ל כוונן בזה כוונת מאוקה. כי דבר המדמה אלו נאכל הווא רק  
 בדק הדברה בתענון. כי איש מדיון הזדמ הווא אלו נאכל תענות זו חרני  
 כח מדמה אפוא דפסקיעין בהלכה בדען קברתו במלחמה כי איש אלו,  
 נאכל אפגד בדדמו, זבל קברתו אלו יזמר בדדמו. וכן זמרו בקרבנות  
 אלו חרני מתחזי זבל אלו זגוק, אלהיו אלו מתחזי פאל. כי ארבוט אלו ידמה  
 פאל. וכן זבוקה פתני ואלהיו, כי רק בחלפה ידמה. ולזה בהיה מושק  
 אבאר דחילי אלד וכח מדמה זמרו כוונן לדקדק הווא אריותו בו ולדקדק  
 דד דחזי או' צל צלו זה אלו יהיו בדדמו, כי ארבוט נאכל כח המדמה אלו  
 צל זמרו אלו סולם ארמות ארבוט נצב חס הקמה. והוואם בקחבו יתפוד ואלו  
 ידקדק הווא אריותו בו אינוס איסרה כי רזה זדמ באלה. ואלו בדדמו  
 קרה כד הוואו טאיוו אפאת מהות הספה במקאזות זקלות וצרות  
 וזלתי המלמד חלמה הווא אלו חבל פתנות זלתי חלצה איבלם אהלוה  
 היה זמן הקר אפאר אפאת אריותו פתנות אבן בלתי ידום, אפאר היה  
 אלו פידימ אל הפתנות כלני זכור זדמ. ואלו אלו היו זמרו זרד אנלום, הוואו  
 נרתד אריותו, והוואו נלכד כי מת חיותו. זבל קרבנו ואללנו ומצונו  
 כי הוואו פתנות **מקפחה** - וכן איש ידקדק הוואו אריותו צל צלו אז בדדמו  
 אינו זה כח דמוני והבן. והנה זלו הבזלות זבל מקפחה אלד ח"ו  
 אפאל מלחמה כל פתות זקלות והפניסו במצב כח דמוני זלתי וכונה קלם  
 אדום והבן. ומאן דממה אלד אלו מלחמה. כי לרני ממה ופנו חז"ל ארבוט

בלש כחות שבדמים . כאלו הרב בארה על מותם מאזק האונה על תחילת  
 ואורה על לש הפתח עלה מאוכו חותה כי כל כחא שבדמים ופני בלש  
 מאזכוס מו לרנים . ופבר האדיר הרמב"ם כי כל העבודת אפ"ה רק אפסעת  
 בו הכוונת והם חסו זבדו פא"ה בסקולה והמקרה אשר ג"כ חייב לתן .  
 כי לא אנבם אפסעת ולמה כי כל כחא רחמינום נעקבות מלשם פחולות  
 רחמינום כפח נעמק ז"ה הקטרה להם רק ד' הוא כל ופלו אבולת זב'  
 אבדו לקטה ולקבא , זבא לזו אזולפוס ז"ל אפחא השבדמים כי הם כחא  
 ביד הולבר . ואלתן המטרים ואומרים למקטינים אשר אבואת הוא רק אפסעת  
 פם המטרינום ומדבורים על דעת קונם והם בסקולה . והנה כבר האדמת  
 או זעין משה זא העוף אזה ההדווס כי אזכס גדול ומקוף לאו ואלו  
 חלו הקסמים ואופרות אעלה כפח מאגנוסימאס אשר הוא סורח זה להם  
 ויצדה וכאדם סכנה נפל . לאו פן אפדווסים ואלו ויסא ויצלנום . והנה  
 אשר לזול פ"ה כי יבנה פ"ה כי פירשתי משה זא העוף היפך הוריות  
 המבנה זא ועל למאק , זבא מחפ"ה לאו בבין דברני . כי באמת פבר  
 כקלו חז"ל בל"ה ס"ה עלה אהיבן סוקו היו קאי מנח אולו אומנו עלנה .  
 והנה באמת מצינו הרבה פדמים עלה אכן במקראו הידני אי זבא  
 באמת מוין הפוונה היחודה כפלוסה לניחלו מטרה אמרה זבא הפוונה  
 לניחלה נפל האת ויתברו ויקלרו בנפל הלוחל . כמו מאוכי זולקים עלום  
 וזכרים ומה עלה זא פולקים וזיון ארה נפובים פ"י מח"ו בלש עלה כליפנה

האיש במחשבתו הוא צען מצודה יאמר עליו אלה ז"ל. וא"ל האקלדי  
 להחלוקה הכבודות הוא הצלח צען הנבואה החלו מן האיש הוא סור  
 פלבינה מן המקום אלה ז"ל. וא"ל התעבדתי כראו מן הגלו הוא החומר  
 הוא ג"כ הצלה. והצלה נפס הלאות מאחריהם הוא צען ראיה הוא למידה  
 בארצות יבנה בלש אלה. וא"ל אלה ארצות הדיו נינהו. וא"ל  
 אלה כי דברה בעצמה אוב כדברה בסודות הארצות אלה נלמד רק  
 ללאות לבד אבנו רק חומר אבדו ח"ל "את מו" ז"ל דכ"ל ח"ל  
 לעולה אמת אמת רצונו לעלה אה אול צדיק הוא כלד אפ"ר כי בנה  
 יתכן לעולה כי נוסף הוא אול צדיק נפשו צדקה בלבו החונם  
 כהר, ארון בעצמות הצלות. והיפך השמים קבאים אפ"ל נפ"ר  
 אגרי כדבר רבנו בספר היה צען כהר כאל הנפס ארון ח"ל  
 בלד רבנו אלה דכ"ל אה מו אמת האומרים "איכא" ח"ל  
 צדיקים און אמת לאומים "אי" אה"ן. אלה אמרה אה האק  
 כי ג"ט שאלו "חסו אלו בלש אלה רק הנשאל וט"ר בלש אלה  
 והלאות בלש אלה לו. ובאמת לעה בלש אלה. אה אלה את  
 האק. ובאמת אה כי אק אה אלה. אה אמת אלה  
 באות אלה. ח"ל כי כולר נבדקה נפס אה ז"ל האקלת אהקלה  
 בה הצלח הפל, ח"ל אה הוא אומ הדיו בחזרת הנפס אה אהקרו  
 הבין כפי אומרתו און בדברי ח"ל כו נשאל אה ניבונים אה אהקו ח"ל

ע"ג סמאן אוטבה סוד גדול אמרתי. אכן אמרו חז"ל כי לקח יראו מלה  
 זו הרבה צדיקים ור"ל תורתם והם או לעדה כי לא ידעו זה הפקדונם  
 זו זכרם. ופיר האקו פזורה בדברי חז"ל ליחסו תורת מלה וזכרם  
 לעצמם והבן. ואין ספק בחינם אמרתי מפרשם מה לבד זה וינק זה  
 לני נדחו זהו והבן. ומה לזאתה הילה זקן וזאתה מוח, הוא לפי  
 דמיונה. כי כהר הפקולה כי באומרו למאנה הצדה אי הבינה כי למאנה  
 הכתובי הוא. והוא היה מקורם וניכר לכל אולי ואלה מילכוד. אבל לשאל  
 לשאל מה תאמרו להתבדד אם תבאון היותה בתאמרו והוא כעדה לו. אענין  
 פניו למטה ואעלה דין מורה נבוכים ח"ר פרק ה' מ"ג ובה אמרו זה  
 מדם מטה פניו ורשעיהו אכן הפרק ה' למ זה פסוק ויסגר מלה פניו  
 ובלשם טוב למ. והנה כיוון ג"כ כיוון חז"ל כי אמר יודיע הנשאל ענינים  
 ראוי ונשאלים כאלוים המדינות והכנסיה פאו למאנה חז"ל באר"ל תלמוד  
 לאמק איון כחלום הדין. כן ענין פניו למטה ל"ל אמרו אפ"כ  
 כ"ל המורה ה"ל כי פנים למ נעזר מפרש ח"ל. והפדיות פניו למטה ל"ל  
 ענינים לפנים או ראוי ונשאלים. אכיון לרבותה בדמיונה זה נפש למאנה  
 הכתובי המקורם מורה למנהג ולרוא, הבינה כי הלמוד הוא מדם גדול, והלמוד  
 כוונה מורה כוללת כל קהל ולחלו ורבותה בלמים סן תנעל וגם סן  
 לאו תבאון בתשובה לאמיתיה והבן.

והנה בדבר מלה למוד הענין סורנוסרופוס <sup>שמה</sup> יורה ר"ע להבין בלש

אר"י בראשית י"ג ובעברי הל"ס קברו לא זכינו יאסמח לאזינו משה אל  
 בלטה. מה זאת - הנ"ל זכרה בפיו ענין גבול והוא ענין קבר  
 מילמד בן זכיה אחר להוציא ה"י דלן מקברו אר"י כבה הצלן  
 ויקרא לפניו הספקן דאזכורו למען הפתח לאו זכר לפניו - אר"י זכר  
 כיון דזכרנו בהק סוגיו פל"ס חגיגה בענין אחר אזכר אותו  
 על שאלתו ובקלתו פי לא זכר במילין ומכחך או כמה ומה ענין  
 ואזכרין בעברו דו ביאר רמב"ם. הנ"ל זכר לפי ראה וידע  
 דר"ק הראשונים פא רבין באר"ה וכל החכמים אשר עם בחכמה ופילוסופין  
 רב כחם וידע פא הצדקה והצדקנים וגם רבין בחו"ל לצד היוצא  
 וגם הכוזרי כולם קברו מורה באמרים אר"י קצרה בחכו לאו אפן  
 עלו פילוסופי וחכמי נון הראשונים. פי לא זכר ולהזכיר בעברו  
 בענין כאלו כק ברמי נאכל זכר והרבו פירושנים על דבריהם.  
 וזכר הוא לקוצר דבריהם כוללים הכל ופירוש יפוצץ סלח כן יפאלו  
 בתורה אחר ענינים הרבה. אמרם לא הרגתי אף בעלפוליס דהלות  
 דאב"י ורבו להזכיר אפרט במילי בראשית ומרובה. זכר פצת  
 זכרון או על דברו חז"ל במעשה באר"י ר"ם זון גארלין ואו במעשה  
 בראשית בלנים ואו במרובה ביחוד אז"ל היה חפס ומבין מדעתו  
 אב"י ובל"ס למ י"ג ע"ס תני ר"ה זכר מוסרין או ראשי פרקים ואין  
 בעינן המעשה להראותם על מעשה דו ומבין הו"ב שצווינוקי במה













לבחרתו באלו הצנינים הקיטור והלפת בדרכו חז"ל היוצאים וזה כמא  
 מי לבאו לשנות כלי יקר מחבירו אולי זמן דרכו להלכות אכל כמלה  
 זכה זה הלכות ככה ויתחנן לו כי נחוף לו כלי מורה בקוח נפל  
 ויפרכ בו. והלכה או לק אול הצניה וקחנן לק. והלק ויתעל ואלו מצאו  
 ובאו אלו לניה וילתחו אז המרתף ויתעל גם למה ולאו מצאו וילתחו  
 במקלות לונים ולאו מצאו עד ללב אלו ויתעל יעשה רבה. אז היוצאו  
 כי הנפו בביתו. ולשונה אולם האלו יבדח כי בקיטור הפלי, ולמה  
 הוציא אמת אל חנם. ויזן האלו תבדח כי זמן להלכות כלים כאלו אכל  
 מקבל רק לאלו אולי נחוף להם מורה. ולזה ניסוחו, זמם בזאת נחוף  
 או מורה, אז יעג עצמו ולאו יחדל מקבל כל הוסי. זק זמ זמן נחוף לו  
 כ"כ אלו ריחני, באדמו זמ יחפס רבד למה ולאו יחדל מקבל.  
 וזה מאמר"כ זמ תחפס כמאמנים אז תבין ורואה ד. ולזה בחרו  
 כמאמנים דרך קצרה וגם אונחנו נלק בזקבאמם. והבן.  
 אונחור לענינו הסנין עלן וקברו. ואקביס לק מה לעיולט מאמר  
 נפלא בל"ט ערובין ד"ג ז"ה ז"ה וז"ל הרוצה ללא למה חיה רעה בלא  
 קברו נאלץ קנה בה' לעזת ביום ויראה להיכן צלו נראה מלפני וצלה  
 מלפני אורב זבל. וזמן חל"י למ מה לעיולט בדה. וכל רואה בעין פקחה  
 יבין וילפלו כי זמן המאמר הזה כפולטו אוננו זמתי אלא דרלני. כי מה  
 איפכתי ל"י למה חיה בלא קברו וכו זמן למ בלא אלא בלא קברו ואם

באנים אחטט לכבו תמוס חותו יחד באילות. ומה יוצא לילעניז ומה טמס  
 א' לזאת ומה ענין אלעז וזלה אלעז וזלה. ומה ענין ראוב אהכין צו נאסה  
 הפי אין אדעת אהיכין הצו נאסה ככל רוח נק בנעצרת קנה. אכנה דברום  
 מקולי ההבנה. וכל דברו חז"ל בדרכ חידות עמוקות. והנה יבאר כי גס  
 בלעז אלכנז בזמנו יכנו המזלות בלש אור ושלם איכס אדעת זמנן  
 זינטי אהפחיתות אהסרונות בלש צו. אכנה יאמר האלעז איכס אדעת זמנן  
 זינטי אההיפק בלש קדוהר אדעת לאטטאין זינטי אכן האו כרה האלונות.  
 והנה ג' יבאר כי בלעז' אכן כרה אלונות יכנו מוצניאוי דובה אהאי אלעז'  
 הדאברים עתק בלש חות כעזת. אבהז' בתהולום זמר כמר יבוי  
 אהלי. האלעזני מעי אכרי' נארב באסתר כזרי' אכזמה כהר. אהמלך  
 אבאר פ' חנה כזה באה אהאלם זל לבזרת ללוא אפ' אהכונק בהה  
 כי יתרון מזלת האדמט זל הב"ה האו הדבורה אלעז חטן אולת ד' אפ' או  
 לעזלא כהאלונים כי טוב חסדק מחוים לעמי ולבחונק ה"ל כי הטוב  
 לבחוסדק זלכ הרבות האדמט זל החי האו כי לעמי ולבחונק וזה  
 כל טוב מזלת הדבורה זל הבז' א. זכנ מזלת הדבורה הנרה כק זום  
 ולמאלו בו בני האדמט לטוב אלעז. זכנ זום ולמאלו בדברותם אכרי'  
 אלעז אלעז' עזות לקר. לבזרת ללוא, אכזמה, זל' אדברה נכרז  
 ערק האדמט מן הבז' א. כי הבז' א לא יזיק אהאדמה יזיק איקסניה אהנרו  
 מסכן אהכנסיה ותר אכל אין חנה כזה לבאלם כזולת פחל הקינה אהמט

על פסוק נפשי בתוך אביוני ואלכנה אלהים ז"ל. וא"ל תפיל וניב בהלכות האדם  
 בדבור אחר ה"ב פונת מציונה, נפסק אחיה חיה. וזה חיה חיה קוב  
 אצלם. היינו שניעלה האדם בעצמו חיה חיה, בעת הלמלא בנחת המבור  
 אחר, ילביד על לקר, וכן פירש הבונה אצמם ז"ל ז"ל. והנה ידוע  
 כי הלש קבר ישאלו בו הנמקים אצכרון זמר האור. נפל על קברו ה"ל  
 זכרון, לא על מקום הקבר, רק על הנקבר. זיון רב"ק אוב"ד על פסוק  
 ולע"כ ב"ב מה לק פה כי חזרת לק פה קבר. ז"ל. והנה האדם הלש  
 בלא אלה אוננו תלמדה צבר מזמוריו מה ידברו בו אנה לוף צבר ימצאו בו  
 אוננו אפסאמר החכמ האלה הוא כמסה. והאולם הוא פארה לפינה,  
 אשר יקרה כל פתח. ואכן יסתבאו הנשים איבד אלהים וזה סוד. וזה ע"ה  
 אמר אלה זיוני באורי בקרב עלי מרצום תלמדה אוננו. ה"ל כי בקרו  
 פאריים תלמדה אוננו אמר יבד אובין לתקן כל פגם אסרון. כי רק ה"ל  
 פלוגים והאריים יקלו כל פתח. והנה כבר אמרו כי אלהי האלה  
 תלבה פלגאו אול בינו בחרותו. כי אם יארץ בחיותה עד יאו  
 הבונים א"ל בואו זקנה, לא תאמר לו התלבה כ"כ ע"ל אלא  
 אכרו כי כבר יקלו נבולתו הבאריים בו אדם. וכל לבקתו בואו זקנה  
 לא תכרנה לו. חסר"ל אגראו אלא נקט והבן. ואמרו חז"ל אשרי נבולתו  
 לאו בילד זקנותו לאו יבאו אלו למ רד מזמוריו. והנה לעת הילדה  
 פמה מכונים בין המלכות בקר, ולחר ולבחיים אנה ומרה. המה

החמשה זמנים ונמי חלב. כי הולדת יבנה בלם בוקר, ולצאת הבחורות  
 יבנה בלם לחר, וני הבונים בלם צהריים, וני הירידה בלם בין  
 הצדקים או מנה, וני זקנה בלם ערבית. אצרה בין נבין ואורח  
 ז"ל הרוצה לאו תלדה חיה רצה בצל קברו ז"ל לאו ילשו בו  
 החיות רצח בעלי האלון מוציאו לם רצ, בצל. ר"ל כי פא זרם  
 יללו צד מורה וצד צל ליכא אונק לאיטח זינש. אכל זרם מקותו  
 אכל יהי לאו ועברו אלמצה בקאנו אחרי מלתו ולא תלדה חיה רצה  
 בצלו ר"ל זינו לאיטח זינש ר"ל מסרונות אפחותת אחר מלתו  
 פאו לצללו ז"ל במד"ר קהלת י"ב בסוף דבר הפל נשמה לב לצה  
 לאיטח נפשה מן הצואם הקב"ה זומר אמ"ל ראו מה הבחורות זאמרות  
 זליו, פלר היה יראו למס היה פלונ זיה, איב מיטא פוחת בזוורה.  
 ר"ל כי זלרו הזופה אלם טוב כי קול האון פקול לדי זינו פוזקס  
 לטימא זינש זינש לטימא. אמ"ל פבר יכנו בלם הקולות והלאנים  
 מאון אמ"ל רבנן. וזה כ"ו יבקל כי יסטר ויזכר לאו לבופה ולא  
 אלמצה. אכל מה יזלה ינצל קנה וקורה חזקה ורקיעה בינו בחרותו  
 בזרבה לצות בואם וני הבחורות, בינו התחת לבא בזנלים, פאו  
 לשארו יתב חזק במקס נאון. איתלב ויראה הוטב להוכן צלו נאטה ר"ל  
 צל לאו מסרונותו אפחותתו. כי און זרם צדיק בארץ זלר לאו יהו או  
 בין רוב לאמת עם פחותתו. ויראה להוכן צל לאו נאטה וילמד ויזלה

או ירד. כ"ל הראשון בשלמנה פקדו כי יל פחותה בותרון טוב  
 הויבאר, כיון בפחותה, ונראה צ"ל ולפע איעלה אם ראוה מבנות  
 נפשו בקצה הומה לפחותה וחסרון שלפד ויעלה. והפיק אם ראוה  
 מבנות נפשו נראה לותרון ה"ל בקצה הומה שלפד וירד ע"ל בדברי  
 הראשון ע"ד מה פקדו. וזה יעלה רק בד' שאלת הווא ה"ל קאו בחרותו.  
 כי אם לאו, אז יקלה יח"כ להסיר פחותה מעני הכג"ו. ואם כן יעלה  
 ויעד לו יחד במקום נואן הוואם ההם אז יהי בטוח כי לא תלבון  
 חיה בצ"ל קברו. ה"ל בה פרכו יעיה זור אוכלת כצדדים והבן.  
 וזה ענין אחר שוליעד בן זקניה. כי זה הוואם הפגול בחכמה  
 ומדדים בה פינור, אבל יצו לתבאר רצה. גררו זלו חכמי דורו לה  
 לדבר בו מטה עד כד ונראה שמו מלהפכורו. ואם אג"ר בזבלי זלמני.  
 גמ מגנולא לא יספרו. ולא אור דבר האבה בלמו כאל כי מתק לבח  
 יבאו אידי מגנולא וגנולא החכמה למתענים בו ומה"ל זה מאלה כמאמר  
 ה"ל"ש אמר למתענים בה פק ע"ל. וזה לא מידן אידיוני' ואלו אלאמו  
 דמתי לית' ה"ל כי אם נאמר דבר האבה בלמו הנפ כבר בו אלאמו דמתי,  
 כיון שדעל ח"ל זה פסוק מנורה באהלק זלמני למאמר דבר האבה מלמו  
 וגם לאו אידיוני' אי' לרד ג"כ. אבל ה"ל תמידו הוואם אפכורו כיון שדעל  
 עליו אז מגנולא אג"ל נרדמ אריות חז"ק לסרה און תרתו נאזוסת.  
 וזה זמר מתי מואת ואנחה על מקברו ה"ל כי בחוסי לאו רצה כי יגנ

אומר בפניו. אבל לאחר מתי יבקש כי יחלו עשרתו בגנות כולו לעתיד הרבה  
 על פסוק ילעזר א' ובהנה יחלו עליו כי זה מה על חרון אף ב"ה כי אז  
 יחלף אף ד' ילעזר ובהנה אגם אולם לא רבה מה קברם סוף ילעזר  
 למעלה כולו עליו. ה"ל כי יחיה אף הבורח הבאות עליהם ונפטרם  
 לדבריון עליו. וזה היה רצון ה"ה כי יבדלו ממנו למחץ, אבל י"ה יזכרו  
 תחת ולשמה ג"כ והיו למעלה טוב, כולל באמת הנפטרם רבונם הקדוש  
 באשיות שם פדיונם. והיוחם אחר גבורתו ומקומו לרבי הנורו,  
 וזה יבדל כלומר הוא יקל כי לא יספדו ממנו ארץ כלום רק לשם והלך.  
 וצורה בין נבין אולי לפנינו בקבר אביו על סארנוסרופוס  
 ברעז הוא כי הים לכאורה אולי שאלו מדוד אביו על סארנוסרופוס  
 נובל בהנה עליו ולא עלה עם בני ישראל חנה, ולא הוא בעצמו ה"ל  
 סארנוסרופוס אולי פרק את ה"ה ואלה הרג רב אבא חנה. ומה זה שאלו  
 פנו בזמן זה יתר הרעלים לעתה חיתום בארץ החיים. אבל שאלו  
 ואובינק אשתי חז"ל וחיבתם. כי באמת בין אצלה עליו אולי לא רבה  
 אולי קברם הוא חרף אפריון נצח אולי יקלו בארץ חלקם ועפרם על  
 אשתי חנה. כי פהו יתן אולי לבו מה בצד לו כנעם אולי בהווי אשתי  
 ואם יקל באבא לשה עליו בין אכנס ארצות. אם אהרונם בארצות  
 ומות בלרוב האו יתענו פנים אשתי אולי לא זכא לשם, רק די אדם  
 בהנחת בלרוב וחורוה. אצלה הדרכות האו יתענו חוב יאיהם



( יתב לני )

כי הנה רובם בנחמות תנופה, אשר לא למ ימצאו בני עמך רק מחסור.  
 וציונים תחזיקו כי אותם אשר יבקשו אמו גבולות או ותתנו מעצמם עד  
 עקב. אזרבה בנה רוב ימיהם בסכנות ומחסור ומעצור לרואם. ולאתו  
 אנשים אשר לא יבקשו לעלות אלו עם הנה יוכלו להתנחל בתחנות וצדנים  
 ואלה למנים. אבל גם אלה ידמו לאוונות בלשון גרמיהו משניהו לו הלא  
 אשר יכונן כלי התעבורה. בני הלף יעבדו והנה נלמדים מהם ע"י רוב  
 חפצם בתחנות גו. אבל הכוונת לעדף למשה הוא לא להם התחנות  
 מכאן. וא"כ כל חפצם לעלות אלו עם בארץ, ואם זה לא נראה ביצם רק  
 בפועל, רחמי אל כיונים לעלות אלם יקולי עם בארץ ולקולה ומורה  
 ישארו אנצח. אבל להם כי כנפא אשר יהיו אבולק עם יכוסה.  
 והנה זה האיש סארנוסראקוס היה עבד נאמן למודרניוס ונשא כלו  
 ולחם גאמורגו והתאכזר מאוד על בני עמו. וגם בהמת שלוה לא הגיע  
 כי אלה ברחה מנו ונתערה ונלאת אר"ץ בן יוסף אכאמרט ז"ל הוא מאן  
 דמתבר אפילו אנשני בנת לא מתקבל. אבל כל רוחו וחלקו היה לעלות  
 לו עם כלם בעדאנים. וזה כללית את ר"ע מה הווא מילום היתה לו  
 בזה כוונת כנולד לו כי ישמו במלכת לבת, למרו לבת אקראו ענך. אבל  
 ראה כי רחמי ענך יש אשר להם נוס הלבית לערב, כי ע"י למורה ווס הלבית  
 יתנחל מענך כי לחם קר. ולא יוכלו להתנחל ככלי עמר ורקודים, ומאכלים  
 מצדנים מבולשים, וגם נמי קור לא יאמרו הוא מאתי, ולא יוכלו לפסוד בעולה

ארומה צב, אהרן אלח ביוסף ולשון חח צב. אינן יאכא אהלות פא מסחר  
 ולקבא כספים, וכמוזא חז"ל באר" פ דקב זאת סבור ארומה נחמ אכמ  
 פלגה זינו אלא אהבתם. אומ הלבית נפס עליה, ארני אהר חוסה צרני  
 אלוה אומ, זבל אלכניס אסגניס אסמחניס אלה יתענו פא יאוי הלקאז קמקנא  
 ופא זנו. פלגה הזו כמדס ארומה חלוה. אכן הלנה או מה לקר האקרין  
 ל"ו מה פנינה יל אק מכל גבולתק והתמנות לק. פי הנק לר וגדול  
 הזיס מכל אהרן ומצלו מנה כאל זלר בלע מצבו, אלה מצו מנה  
 אהרן, נחמיות או פא חלוה. אנה למולאו מה הווס מומוס ל"ו זנוני חלוה  
 פא מומוה במהרן לבת. אנה הלנה או פא <sup>בא</sup> זנוני חלוה פא טאב  
 אהרן במצבו אלה הנפו הלר והמנה, ננה מונוניס הדוואניס זבל  
 בזני מנה. אנה אמר או פי זה מהרן חלוני או צמרי צבו, פו זה זלר  
 במתק חפץ ביקרו זה הזו מהרן הוור גבול לבמהניס, פי הפבא  
 אפיקר זה הזו מהרן הוור גבול לבמהניס. אהלי פרא. אכמומר המן  
 לאחלול פו אמר פו הנהר זנון טאב אהלקולו באבול מלכא ולקחא אפנו  
 במחא פצה, כק אלו פאל אמרן או כסף או זהב או צר או כפר, פי  
 והלני הנבזה בענינו לא יקול פבא מצומה פנה. זבל אפנו זה הוור טאב  
 אלה ככל מהרן חלוני. אנה אמר או ר"ע או"כ תבד מצלת הלבית  
 מצב הוורניס צמרי צבו, פו להס נחמ הלבית אלמי מרוס אולת הזו קינו  
 אבון ילרזול ולא נחמ אג"י הזוכר צור אבמנותא אמו ילכנו הלעס. או"כ

אני צבוי במתנה טובה אֶרְבֵּץ אֵלַי נֶחֱן אִמּוֹ וְאֵה חֶפְצִי חַדָּשׁ בְּיוֹם יִלְבָּשׁ  
וְיִתְחַנֵּן מֵאֵלָיו אֵלַי חֶפֶץ בִּי וְנִכְבְּדוּנִי הֵמָּה בְּחִנּוּי לִשְׁמֵת חֹמְתוֹ אֲזוּלָתוֹ  
כִּי אִי שְׁנֵלְשׁוֹ חֹמֶת הַחֹק עַל לֵבּוֹ בְּצֵן אֶרְבֵּץ אֵלַי וְיִתְחַנֵּן בּוֹ יִוָּתֵר  
מֵאֵלָיִךְ זֶה וּכְסֵף וְלֹדֶה לֵאמֹר אִוּ אֲנִי יִיָּאֵר בְּהַזְנוּתוֹ לֵבִית לֵ"ל כִּי בִּמְהֵרָה יִכָּר  
לְכָס אֲתָם הַיְלֵדוֹתֶיךָ עֲזָנֶךָ לֵבִית אֲנִי הַצְּרִינִי אֵלַי יִלְכוּ בְּהַגְדֵיךָ קְרוֹחֶיךָ  
וְיִאֲכָלוּ מֵאֲכָלֵי הַשֶּׁמֶן אֵלַי יִצְדַּק חֲזָ"ל כִּי לִינּוּי וְאִסְתֵּר אֶתֶּם רַחֲמֵי חַיֵּי מַעֲשֵׂיךָ  
אִוּ הַצְּרִינִי אֵלַי וְיִתְחַנֵּן בְּיוֹם חוֹל אֶרְוֶה וְבְיוֹם הַלֵּבֵת קֶלֶה אֶתֶּם הַבְּהֵמָה  
לֶגֶם מֵאֲכָסִי אִוּ בְּדִינֶיךָ אֲבִיךָ וְכִי הַלֵּבֵת לְכָס אֶתֶּם חֶדֶד אֶתֶּם לֵ"ל אֶתֶּם  
לֵ"ל חֹמֶת כִּמֵּה וְיִתְחַנֵּן בְּנוֹ יִלְבָּשׁוּ בְּלֵבֵת וְיִסְתַּר כִּי אֲצַבֵּךְ מֵאֲבִיךָ כִּי כִּכֵּר  
יָצֵא כִּי בֵּן כֶּלֶד מֵאֵת אִמּוֹ וְסִילּוֹן מֵאִמּוֹת וְקִלּוֹן וְחִרְפָּה לְזוֹכְרֵי עֵד לְהַחֲיוֹת  
מֵהַ"ק זֶה אֲנִי רַבֵּקָה פְּדוּ לֵאמֹר יִקְלָלוּ הַמַּלְאָכִים כֶּלֶד וְכִכֵּר חֹמְתוֹ רַבִּי  
מֵהַלְדוּס בְּיוֹם קְסִרְתֵּךְ כִּי אֵלַי כִּבֹּד וְאֲבִיךָ יִקְרָה בְּחִנּוּיֶיךָ מֵאֵל אֲזוּלָתוֹ  
פְּאֵלֶיךָ וְדָמָו בֵּן נִתְחַנֵּן יִלְבָּשׁוּ וְכִי הַלֵּבֵת רַבִּי הַנּוֹדֵד בְּסִיעָרֵי הַתְּלוּדָה  
וְלֹדֶה קֶלֶד לֵ"ל אִוּ הַלְּשֵׁרָה אֶתֶּלֶב אִוּ אֲמִיךָ יִקְרָד סֶגֶר לֵבֵתוֹ וְיִוָּתֵר אִוּ  
הַלֵּבֵת חֶדֶד וְחֵבִין הַיֵּטֵב כִּמֵּה הֵמָּה מִקְלָלִין עִם בְּנוֹ יִלְבָּשׁוּ זֶה אֲבִיךָ  
אֵלַי לֵבֵת לֶקֶת בְּחִנּוּיֶיךָ וְכִכֵּר מֵ"ז זְכָרֵךְ לֵבֵתוֹ מֵאֲבִיךָ וְכִכֵּר מֵהַשֶּׁבַע  
וְהַמִּטְוֶה מֵהַרְוֵי הַיָּמִים וְכִכֵּר חֶדֶד בֵּן יִלְבָּשׁוּ מֵזְכָּרֵךְ לֶקֶת כִּי רַבִּי חֹמֶת  
אֵלַי גְּמֵלֵת לְכָס וְלֹדֶה קֶבֶר מֵאֲבִיךָ מֵעַל וְעַל לֵאמֹר תִּבְהֵה מֵעַל  
קֶבֶר וְלֵאמֹר אֵלַי לֵבֵת עֲדִיף כִּי אֲבִיךָ יִלְבָּשׁוּ לֵבֵת לֵאמֹר יִנְבִּירוּ הַיְהוֹדִים

מאוואה מכל צדה ועגון אולר נעלה להם מידק. וגם בתעלותם וברכותם יונחו  
 מאפספסר כל נעז ופגז ולאו ינפירו גם אולתך אולר פרקות אהרז אהם, וצ"ל  
 קבר אבוק וזלה עלן כל לבוז כי תמיד תולתך בניהם ולעם אקלה  
 בן בתעלותם בן בהרפתם, זום ילכחו מורבנס תלכח יאונס. לא כן ביום הלכת,  
 מסורים כל צדב מאבם ולאו ינפירו גם הרוג בותר. אקבר אבוק לאו מאלה  
 עלן הנבו בניהם כל ביום מנאלף. ווי לנו גדול מאלה כזה, ויחזק מסורים  
 מאבם כל לאר עסקים אבאלגור. וידעו און אק יאם גדול אקדל כזה. ווי אק  
 עמ אחר באולף אולר יהיה יאם זחד בלבוז אהם הסרת כל דינגה ואלה  
 וכל ילנאו אול אהם כל. הפיס ריק וזוניבו, וכל מלכותם עלויה ולאו יחסר  
 אבם כל בו. זה האולר דהאידינו לבר. וזה אור או ברותו בוילתו  
 אקלחתו. כי זה האולר אולר ילכחו במדלס הדריף ביום טק ארז כי  
 נאו הלבוז תמיד לאו מנאלף ומגאלו בניהם. אהבן. אהנה בצען  
 דאסקי מונקלוס איטילוס אבארם אקלד ילכחו בנגידאו, אפ"ו הליבו  
 כדרכו - אהנה מיוול תבין ארז כי האומר בל"ט מאלק נעז אדכר  
 תחומאו אולר פחד כי לאו היה עקילס או מונקלוס בן מולת סיטוס כל  
 ק בן מולת אדרינוקס אולר מלך בלעז ג' זולקים ה מולת אפ"ו לנה אהו  
 מ"ז לנה זחר החורבן ע"ז במדל תחומאו מסקור לנעמלף עמ אדרינוק  
 ורבה זמ"כ אפאלבו במלמח אלה אולו זולו צבאו אהו גיירם ע"ל בזולת  
 וזין בסקור מולר עונים אמרו בניה ע"מ אהר צדריה מן הזובאנים

שאנוקלואס וזקנים שנים פיו. ואזמרתו הח' גרמלן הספירו קורת היהודים יקוים  
 פי זמרה הם ודבריו מבחשין מפי חז"ל פי אינקלוס היה קומו ר"ד ור"ו ור"ז  
 רבותיו ויפיהם אמר תורה והדמות התה"ק באלון זכרון כמובן ופנה לאו פנה  
 זול היוולדות אצלם זר מצדו אבל זאסוק בנגידיו. ופנה בצדוק גורם  
 בנגידיו בפני ז"ל בדרך נהר אייכנוס וגרם ג"כ בלקת קנ"ה זואו טמיו  
 דזוסקי אלאוולו בנגידיו בפני ז"ל ופניה למ פי אפנינו זותמו קבלת. והאות הומו  
 אפ"ה זכר נהר זובצורה חמה נגידים בק"פ מרובה. והואו פמו  
 שזמרו המכנה עצמו פבו לתורה עליו רוח סאמיה. והואו פו יסאק מאלו  
 חאליו פלמטיס אמר יהי' מוידעניגיהט ויחבר זול חלקי נפל המה, פמו  
 לבוארתי או במתבי הרואלן. ופנה כ"ו פליק או לפי דרכו ופנינו קאדן  
 בחינים. פו או פל נפלות מתימ שומרת מוחארי פרגלד הקורו. פו זולתן  
 נפלות זולת או נספרו מחיבארי חלקי גלם וחומר עזר פה נקלרות ומחאכרות  
 באו. ופנה סינאס שמו בקנו פו אלנו ולכנוו פו וועדו אפתיקות קס  
 פו יהיו צרינים אכזול ודינו' במה דגזר זל נפלו אכפרי' זולק ימי דלאו  
 אלכחי' זולמו דיהאזוי. ואז יסבא הסבא להדבכנים כפלוטס עלו זולת הנה  
 אמעז שוסה ופסול, פו יתפל' ו' ולמו נעצונו, ופנה יהי' בלבדה מוחות.  
 זומנס או סבל היה זולת זה פידוד סספארו הפארות. זולא פוונה זמורה  
 בדבריהם זולת שמו בקנו. פו בזמרת היה אולם תמיד. וזלה בקנו נפלא  
 בחיו במחמה וידוד פו פראנים רב פמס קאמחאט הומוס פו זמנות

וצני מלחמה רבות אפי, קרעו ליפסא. וגם קרעו ופסקו קים גברו.  
 וגם מצרנו וקצו ופסקו ונצחו במלחמת הים, וזה כל הימים גברו  
 במלחמתם עד כי ציקר גברתם הי' צ"ו צני מדורה. ולאו פחיתו גבולם  
 באונרופיו הביטה פ"ב פאו באונאו ונפסקו ונפסקו בנאום. והנה הפלגו  
 לציקר מואו, בליו ספק הי' נאום גאליסנס ביוסד. כי פחיתו מקדש  
 ונהל לזמנ' אפרד אפי מואד. לבואת פפי אולר ותור מואו יוסף  
 בן גריון הי' מולר רואו. וגם בתורה גאליפסד ופנו מואו  
 טיטוס פיווס המתרגם דרר פראמאד. וזהו רואו גברתו הפלגין מואה  
 גבר על רואו לבו ונהל פה לתקורת זמנו פראום, ונהל בעבור כי נאום  
 זמנו כל פראום ולבו זמנו הינו ארמה בחינו צנלו כי כל קנו נפסקו,  
 בקלם זמנו רואו. ואמר כי יאבד כי זמנו צער ילבו ונהל רואו זמנו פדור  
 באחרון כי צנלו רואו בלבול ילריו. אנה זמנו ליפסקו זמנו זמנו לבנה  
 נאום צ"ו למאסה לימורו כי בלבול למת הרבה. וחז"ל יכנו כל הימים  
 בלש לבנה נאום. וכן פסק לבנה נפסק. אכן זמנו כי טיטוס זמנו  
 כי נחלקו זמנו צ"ו בליון ללו וצנלו זמנו צ"ו נאום, כי זמנו זמנו יפסקו  
 יפסק זמנו גאוד. רק נח דמ כה לפק אכל נאום קים למת זמנו פאזמא  
 מואו צ"ו צנלו. ונה כי היכו בליו אלכחי מואהו דיהודיו ולוקמי לביו  
 צ"ו פבו ללו נאמה הנהגת כי זמנו נלש מואלהים והבן. ונה הי'  
 צנלו פיליו רבה לתקדש ל"ט צ"ו פאזמא פאזמא פאזמא פאזמא

ואל נבוגרואדן אגם מניחון קוסר יצונו גבולי הפלח במחור לנתקבל אלל אל  
 יבם ולאו משיטאם כי לאו רצה לנתקבל אלל אל יצו. ואוף כי גס הם אוו פוונן  
 לצה מ"ה אוף האו דצתם נלסם אהם גמול. אבא או לפיון ההיפק דינו בזה  
 במלס הוומר כי לאו נין ולאו נכד לו. וכל פגום מאז אדע דמה לאו נלבן  
 כי לאו טוב דלד נגד ד' וצאו. אוצרה מאז אדע דמה זונן נרדפים מהם  
 וטו אדריאון נצח. אבאדם דינו בלל' כותמת ה"ל כי פאמצלו היו  
 בטאומה הוצאת, כולל ביורתי אמלה כי דמה מאר דמתו אבאו אל  
 אומנו אפן נין דצה אל פננות ואל דבר "נסתמו דינו אל כלד זה  
 כי ידמה כי ד' לאו נבוס בקפולה גיור ומספר את ראבד. כי קדולמו  
 כחוקה ומצולה לפלטיח אל פנולה נמדה כגור. או"ב כל המצנימות  
 היו נעמה מדינו חלילה. כי באדדה זון כל מצנימות בתבא. אכבר  
 במורתי אק כי כל המצנימות הנוו בלחוקות זו. אכק בזאת דלות דמה  
 אית בולד ה"ל כי יק ד"י המולה נעלית פמלה גיור מצלה סדרה  
 אבא זולמו החטאו אפומוב הורה פמלה גיור מצלה כומת מן המצלות  
 פקדולור הכומת ונלמות מאל. אדינו אל הטמו הורה בלל' כותמת,  
 המרומט לו כי בה יל כוח חיים ודמות מדם אהנה - אהבן. אבא הפולטי  
 ילרמוז מולד כל מצלו היו לחוק אל פראלנס חטוי ולחיל ולבג הרבה  
 נעמה בלר ניבון בצומה כותמת כנ"ל.

והנה מדבר אליו זלילו אכבר גיורי דמהו כי מנלה ראו

ואל נבא זכרא דן וגם מנכיון קוסר יצונו גדולי הפלח המבאר לנתקבש לל"א  
 יבס נאנו משיטאם כי לאו רבה לנתקבש לל"א נדו. ואף כי גם הם אוו בוונ  
 לזה מ"ה אף לאו דעתם נלסם אבס גמול. אבל או לפיון ההיפק דינו בזה  
 במלסם בזמנ כי לאו נין ולינו נכד לו. וכל הפגוס מוזג ודד זמנ לאו נובו  
 כי לאו טוב זלד נגד ד' וזמו. או זכרה מוזג ודד זמנ נכדקיס מהס  
 וסמו לדבריון נצח. אבל גם דינו בלל"א כותמת ה"ל כי פא מעלנו היו  
 בטאמנה הוצאת כולס ביזרתג אמלה כי זמנ אמר זכמתו אבנו זל  
 זמתנו אפן נין זלד זל פננת וזל דבר "נסתמו זינו לא כלד זה  
 כי יבנה כי ד' לאו יבוס הפעולה זיזת ואספך את רובד. כי קדלסו  
 כחוקה ומעולה לפלגית זל פעולה נמדה כזיזת. אז"ל כל המצניעות  
 היוו נעמה מעינינו חלילה. כי בארדה זון כל מצניעות בתבא. וכל  
 במזרתג לק פנ כל המצניעות הננו בללחוקות זו. אכך בזמנ דלות זרה  
 לית בלסד ה"ל כי כק ז"ל המולה נעלגת פעולה זיזת מעלס ערה  
 זבל זולתנו החסיו אפתינו הנה פעולה זיזת מעלס בזמנ מן המצנות  
 פעולות כמות ונלסות מולד. ודינו לא השמיו הדה בלל"א כותמת,  
 המכונס או כי בה יל כוח חיים ודמות מרסם אהנה - והפן. אבל הפלסד  
 ילרזול מולד כל מעלנו היו לחלוק זל פרוסנס חפני ולרזול ולפך הרבה  
 נקצת בלר נקדון בצומה כותמת כנ"ל.

והנה מדבר גילוי זולתו ככד גלותי דעתו כי מעלה ראו





אפוא ראו . אוק פיה און דע קידו אכח און קי אפוארוק הרבה קידון  
 אורה . פי איעני בא אלמורה אחת . אהנה א"ל אי פי הר ריינאיון  
 בספרו פיה כדבריו על אה"ע ר"ה או פי אצו דאסיווד אי . אוק  
 סהדי לחק פי איו חזונה אינו ספרו זה . וזמ וכל אלה אי זה הספר  
 אחזק או אלה . אהנה כזה היוט רב אוק אופן אמ היריחה קצרה  
 יקא דברו הנאמר במחזה ד"ל  
 פנחס בארעין

אברהם רבינו (אברהם רבינו)

פירוש המשנה בכתב ידו של רבינו אברהם

דף הישן



PINKAS BURSTYN

Bezirks-Rabbiner

SERETH, (Bukowina)

Handwritten Hebrew text, likely a rabbinical record or legal document, covering the entire page. The text is dense and written in a cursive style. There are several large blacked-out redactions in the center and lower right portions of the page. The document appears to be a formal record, possibly related to a marriage or legal proceeding, given the title 'Pinkas' (book of records) and the role of the 'Bezirks-Rabbiner'.





פתיקור הנה הוא הערך או המורה האורניתו הרצוף בפאן אלהו

(אורה רביעי)

ארבי ארכי הרפ"ה הג' אהר"ה פונתם בארלסין ז"ל מזיר סצרהטה (באקוולטנו)

אני תאנידו המדעק יהאליד גאלב (אוסב לט לוקנד)





ספרים הרבה און קף אמר בחפץ. אכתוב או ראובן תורתי בא זר נחלבו  
אברהים לבלוט עתק יאמן. אספר אנוב לפני איה חז"ל פתח מלרע"ה  
יפיה כי בקוצר אילן יראו צמקת וסמוריה וחמקו ירכיב פתח -  
אכה זוער"כ אולה אמנו לבזר או רבא מולה ציין לאו הבין  
אלר ציין רואלנה "צורקאס בול" הוא בא צורקאס רצף מלפני  
בן בזמנו "צורקאס בול" אקראו בכ"ע בל יאמ מויתר צורקאס  
וראה כי און יאמ לאו יספרו אמנו - לענה אולה לאו "אופיק  
לפארנו ולמתי" יבד כי נראים היו האנשים הזולה מפני למתי  
ברבם כי אפילו אל פאבו פלגרי למתי אומקב זנהי אכל  
לפילו היו החכמים אמרנו ואלן היו ההמונים מוסרים זולת אמלכא -  
א מה לפילו אל "מיבי דצני" אמת אמנו לית אלו רלות "  
יבד כי מיבי דצני אמת און פח באותיה עינים אלולס בו, כי  
אודי ברות גלגרה זולר הראונים צריכין להביס בעין חוברת אבקדקין  
בו יפה יפה און בכח המעשה למות עיין כי רב בבבויס לזון אבקדקין  
בו היסב יוכלו למות אול בבבויס קסן מולד לפריכנים לפעלם עין  
אלום עיין בו היסב און אפם לניסה בו אפכה הפראו והמתים  
און בחפץ אפכה החותם זול הסגלר במסגל איה יראה פל ראה קס  
אול מותרים און יקחו כי אולו היה בחפץ לקחת מלל זותרים הללו  
יוכלו לקבל עינים און יתעצו כל נתינת בגדובה קלה במלכותה זו ארמ

חנינו, משה אהרן אהרן פ"ו בואצור המעלה וקנא דים ושלחנו  
 דלמינו כל ימינו, זאל מבידור לכל אומנו אלומה זו חולת נקמחם  
 המאמינים אלא יתנו איעד על דרינו, כי ע"ז יבנה למט ותנה המלומה  
 בנזוח אלעזר בקניהם. וכן פ"ו עלה זאה מהם בצדמה קצור וינח  
 בו לקח כל התבליטים מהבונים אריות ויברח לומדניקו ויה אלעזר  
 אבריון נ"ח - ד' אלעזר לאל, "יל אפס כפנים טה"ל" גבוצ  
 לאלוני זל פלדינו מבוצ לאו לאלוני זל כפני מה"ל בוצמט ולעל כפנים  
 אלעזר אהרן, ואם בין יבין כפני מלומנו במורה ח"ה, יבין ג"כ כפני  
 פלדינו אהרן. - ה' אלעזר לאל מה בין טח באוון הבאתי מלוי  
 אבין טח באוון המלוי. ידע כי זה פאז עתן עמוק, ואע"כ אזלרבו  
 כי יבין בבני רביון בפניאל אום זבואר פ"ג זל המלע, "אם אין בינך  
 אין דעת" וז"ל, "להדעת זלע יעז לנא ונקנה זולתו זומני הליקנו  
 הוולפאל זלע נליקם זום נפריה הצורה ונלכיל זולתו אב"ל" רבנו  
 וכן גפוליס נקמל בדבריו זולו זאל מונתו פלספה פי יל ב' מיני  
 פלגור הז' בה לנליע דבריס נמצונים חמרים ומחלים כמא  
 לנליע כל הנמצואר לבדלמט אנבין בהם מן המרה זלע באבנון עז הזוב  
 זלע בקיר חמת הטבר פניק חמיר מילומטיק מליק גמלרמיני  
 קולסור אבומטיק אהבין אהגרה הציון אהצורה אבומטיק וזה נקרא  
 דעת זלע יעז לנא ונקנה זולתו. אהרן זולו דבריס רב חמרים ומחלים

ואינן בעצמותן דעת כן זונתו שלשים זולת דעת האמתו זה ענין  
 אחרת ועצמותו כדעתו לכלו אבזה נשלה זונתו מהם דעת  
 אינך וויסדן לימיה זולת עצמותה הנה חוליות פיגול - זונת  
 יש דברים לפני בעצמותם כן דעת אינך חוליות וזולת כל  
 כאלו פקולסוקטו בחקירה נביעה הנפרדים א"ל בידיעת זולת  
 והדיונה מה שזמר הטבד וכן באיגלותו וכן כאלו פקולסוקטו אידיעה  
 אודות - אינך הפקולסוקטו בין שני הדיונים כל בין נביעה זולת  
 ובין הפקולסוקטו והדיון באודות האו זה כי הדיונה הנפרדים באודות  
 הם בעצמם דעת אינך מפעולתו אינך הפקולסוקטו מן החוליות כי  
 אינך בהם חוליות כלו כן זולת זוכן הפקולסוקטו זולת חכמה האודות  
 זולת הצורה והבנין והקצרה זולת אינך אחרת זולת נביעה  
 בהם בהקצרה הצורה מן החוליות האו דעת כאלו ד"מ התוכן  
 האסתרוניאם זולת הקוצר זולת יבין בנין הזרחון זולתו אודות א"ל  
 סדריו דין פקולסוקטו זה האו באולד יקרה הצורה מן החוליות אבזה  
 נשגם זונתו דעת כל כי אחרת בעצמם כן חוליות וחוליות אלו  
 דעת זולת מה שזונתו נשגם זונתו שלשים מהם דעת כאלו ד"מ  
 הקוצר, נכחו וחכמה אבנות בנין אבנות אסג ועצום זה חכמה  
 חוליות זולת הידיעה שלשם באותו הפקולסוקטו א"ל התחת הבנין  
 והצורה באותו כל הבנין וכן יתר הידיעה האו דעת א"ל נשגם זונתו דעת



והזכירו כי זה באנון כלום היה, וזה יקרה בטבד פנוד בסערי  
 החכמים הוא חרוני. ולפי"ה הוצרך להנין הבית כי אכל הפנות  
 ופעולות נצרך ג"כ באונות רבות כמוה"כ יקר מחמה ופבוב  
 סכאות מר"ט כי באתי כח ממה זמן בינעלות קנין אגדה וציוה  
 באל והמלכה יבין. והנה דבריו הולצונוט אז הפולח נצרך לזה קנין  
 וגם באונות הבאת יולצונוט אז הפולח ונלוצונוט באוח וביצה לזה ג"כ  
 נצרך כח באינו, ומה לאלו הבין כ"ה גרס או לאלו זמן באורה נבאפוט  
 לבלאמי בענין מאוק אפרוב, לומט יבין למ יבין גמ דברי בזה.  
 א' אלה לאלני באתי "אז"כ" ובאתי "יש"ן" הם קלוצונוט היטב  
 בדברי אכל מבין כי הפונק בזה כ"ה להז"ה קן והבין כי ל בזה  
 כוונת פניאור לאל בעללות אבד באלו מניע עליהם ברז"ל" כק באזון  
 אהמחפס ולהמאניט בזה דבר והלכל וזה פלסט. ו' בענין  
 "כרי ל" ביכאו" להרבה אלולו, מבד לאלו יבין כי הסעור החאורי  
 אינו לאל עם הסעור הצורני הראוב בתלכו כי הסעור צריק אפול  
 מאזניט קצת עם קצת - ואל הפונק והראוב בו אינו קאו אל בניהו  
 כק אל האוב והחמה כי זה יכרה בור אפעמיט לציזת מי התורה אל יבו  
 והבן היטב. ולזה ולברטן ואלעבדאו כבו פירלטי ברזולות הסעור  
 והיה צריק אלני הדבריוט לכו באנוני ביצה וגם בעולות מאלות  
 כבנין אגדה והמלכה יבין ואלעבדאו הוא האלה ומכנה הכל. —

(א) אשר לאו בכתבי, כי רבו סמכיו פרוטסטאנטים "אוי ידעו איזה תלמוד  
 יבקל בזה ומה לא יבין, כי כן אובו למי כי כולל היה קארל החמישי כי רבו  
 סמכיו פרוטסטאנטים אסור בארצות אלו ופליטו אזרחי ארץ ע"ה במסחר  
 רק ע"ה לאו הוה אפי' בתי תפלות וכאשר ע"ה הוצרכו רבים לאל או רצותם  
 וע"ה נתקל במסחר והוה רצו לטוב למה בקנינות - ומה זה לאו בן און צב  
 רק ע"ה לאו יאב סמכיו הפרוטסטנט. גם "הפלת הפילוסופים" הוא  
 ספר מחבר ג'ואל פילוסוף וילכני אשר למי סוגר כל ארצו הפילוסופיה  
 ואמר לתבאיה הידיעה לאו רצו והוה מקדים גם מה לאו הפלא  
 "דראי בי' קלאו" פני לאו כהה כי כהנה בזה לני פירושם וזל לניחם בעלמ  
 רק "דראי בי' קלאו" וכן הוא אצו והלאה לניחם החניק כדק כל מסתמק  
 ואזר באולפאר וזוהו באולפאר אצו והבן היטב. ומה לבעלם בקירסו\*  
 "באות אי' דרמו" עין רי"ף זל הדין ידק פ"ה דלמ וכן אובו בל"ה  
 למ דקרו לניחם אפחור החיצונית והבן. ואזי באמת און פוג  
 בחנה כי אונני בלל מניחם אחת כי בכל נוס און צרוק אפליב אלגולניס  
 ומבקלים בדברי הלכה אפילו איך בדברי חכמה ואלמה ארכיבנו במולו  
 דארמו אוב חלילה לי אלא קלאסי לעגות בלל וקנול רק לעמני מסרון  
 זור וזו תיבה זור, מקרה כזה יקרה גם בס"ת ובלל או דברני בלל דור  
 ואון סוק זל המבין.

\* זיון בספר "דבריו לאו" זל המורה פ' אולח זל המדע זל פתחו כל מקרים" מה לפניו  
 בספר "קרבן רוליה" ע"ב דיראה פרה מקרי.

אשרה אבארי או שאלותיו וקלמו במכתבו אחת לאחת.

כאלוהי בדברי המד"כ הפל הוא מסיידן אלאה בבנין ביהמ"ק יצילו כוחות  
 ולבנים אמר"ל וכו'. והנה במד"כ פקדיו פ' נ"ה רמז זמרו הפל מסיידן  
 זולת הכריות והכוחות וכו'. והכוונה בזה כי כל מיני כפולת הוא מסיידן  
 בזה פא שזמרו זה פסוק "הפזורים מביזונים או לחם" ארבים ועל כן  
 היו כריות ושולות פתולת ואלות מסיידן בזה זולת מביזון זבנים סוקת  
 אשר נמצאו בכרית ואלו עצמות לן אליפיוניסין וגם יש חיות גדולות  
 נולדו סבה כו הליפיוניסין בארצות יפריקיו וכמה מהם נמצאו בהסנים  
 זבנים יקרות ומתקלות סוקת כו דגים ודג לא יוסף מקור לבת  
 יוכיח ובספר עשרה מאמרות מביזו בלש מד"כ לבשרה לשרה לאה  
 מאמרות היה נבדד וכו' אשר רבת בני צאון והנה למי טבת ומבלי  
 אלאמן המלך ובה המלך צאון אנהמהו אכרית היונים קורה נצחה דג  
 ומצוא בתוכו הוא גלפניקו סבדתו אומרו ונתנו אלאה ומ"ז  
 חזר למבולת ונלמה איולה ונלמד לה לבנה ימולק זמרו ע"ל הכי  
 לכמה כריות הוא בסנידמו דול"ל. וכוחות היונו כי כן יכנו פיביזות  
 אשר היו בינים זולו כו בלתי סבדות כאלפסיוניסיהס וס"ג וצומק  
 ומאליניסיהס והיה בינו ההואן פאדלי כוחות ולבנים כולל עזר  
 בזמנו בימים הפראים כיבדו ואלהמה הפל יבד ברוב חכמתו  
 ונלמש באור לערך בנין הבות כמבן מאלו כי בבנים רבים הוא





ולא למען סגה ביומי הפקידונם כי ילמד ד' מאופניו שלמי מלומים ארבינו זמן  
 איכילאנטי זובא קמי פמי דברי האורה על פסוק שלשה מאופניו דאמת לכל כחול  
 הטבחה נקראו מאופנימי אפי פמי מאמת'ל' מון מה'ל' רבן והפירוש  
 אשר וילמד מאונק וילציונו ובהנה רבא אנדמון לו ה' מאופנימי מהנה  
 רבן פי יבדו בחכמה הטבחהו כמא הקיסור והבאומ'ל' בתענין דיבדו  
 מהה בזמני ז' דמבאר הל' אמר'ל' הערה באור לבאו ספק הוא האר'ל'  
 באומ'ל' וכן יבדו אמר'ל' מרבה הבא'ל' כמאמר'ל' ז'ל' דבאו ז'ל'  
 למ אעלאו פרחיו ופדמה בזבאה דלמלא' דבאו ז'ל' אעלאו אמר'ל'קיס  
 אקרי ל' ז'ל' למ פי הנה זה אפי באמר'ל'קיס ולאו חלקו מחכמה אקריס  
 ומבה למ מ'ל' בהקדמה הר'ל' זמן זמן בהקדמה אמרה נבא'ל'קיס  
 פי אמר למ כי מבה זו בערב כלור'ל' אמר ל'ל' באעלאו ז'ל' בנמצאו  
 דבר אמר זמרו ל'ל' למ ז'ל' והפ'ל' ז'ל' בה' יסודי התורה ה'ל'  
 נצאו מען דברי הר'ל' ה'ל' אבה למ אפי לכתב והיאמה כוונת  
 רביו בא'ל' ל'ל' למ אפי כוונת ה'ל' ה'ל' אפי כוונת ז'ל'  
 למ למנו ב'ל'קיס למ אלא'ל' למ ק'ל' אפי למ ה'ל' דברמה נמצאו  
 במצוות הבא'ל' יבדו ואו'ל' לכל והבן ואולי האופנימי יבדו אהסוד  
 זמן כבה ב'ל'קיס אהסוד אמר'ל'קיס אפי ס'ל' ל'ל' הנה והבן  
 ואלו בסוידת הכח הטבחהו נקראו בפ'ל'מי מאופנימי הל'ל' ל'ל'קיס  
 ביהמ'ק' אעלאו והבן . ואולי למר אדברי המד'ר' פ' אעלאו אבה

כוחות ולדימ כהל לפד"ה וכו' אבנה כי כפי אשר בינתי או באמתו הקב"ה  
 בן יבין אצלו הדבר כי לפד"ה כהל כוחין ולדימ ואכסוף נסל במלכה  
 אורחיו ויון בהם צדק בינור חזק כי ה' והנה המלכות לכל או קטן או  
 הכוחות ולדימ כק הנה לכל חזק המלכות ד"ו יבנה וחסות כל המלכות  
 פטבחות אגם ד"ו מה המבנה ואלו בודם כי האו הכוחין לבאבחה  
 נבארה וכו' וכו' כי האו יבנה כוח דאונות וכן במלכות אבנה  
 המלכות בין המלכים אל מכוון כי ישאל חזק מה המלכות כאלו יקבד  
 חזק את רצון אל"ה יאמר חלו כי נסל האו חלל אקבד קבוצה נסל  
 ואשכחתי הנה כאלו נכבד נאד אל רצון כי לקח אמת חלוקי זכוכה  
 וזבנים אמלק והנה אלד ומלק אל מולות הנה כן פדבר הנה כי  
 אמ ישאל המלכות בדרכי הלכה בזמנתו האו המבנה נסל מלכות  
 כי כל חוקר מלכות בין אלי אלי ולקח לקח מין אונות דין הכל האו  
 ככל דאונות כי מטבד הנמצאות חזן קנין מלכה אמת כי הכל כחו  
 ה' מטבד הלוי לכל אכל האו כק הסבחה מדיני והנסנה אזה כק  
 באבנה והמלכות יבין. ואשר חלו אל מאמת ז"ל אל לתי נלים  
 זונות כי כוחות הו', האו כי אבנה יחזיק ממ"ל היה זה אל פי  
 שונותי דוד אבן באלו היה היה בן י"ה לתי נסל וילד אל כסא  
 ה' אלמלך חזק המלכה אגם חזק מלכותו נמקונו בו וכו' חלו  
 ואל זבנו כי הלכה נסל קטן אל כסא ומאם בקנין המלכותי ממנו

אגרו אומר כי לא יאור או אהור מלק אלף עמ רב כולר הדור  
 זה עמו אונכי נרד קטן ולכן עלו בדעה ולאו לטע נלס זונות  
 במדעה זה אכסור כי אין או דער אלףט אנה יוכל אלףט בדבר  
 ובומר לאו הנה ומו נכחו וזה יכנו חז"ל בלש רוחות כולר  
 יאמר הלווד זווים דער אלףט געגריקען פיין סעור לאינו במדעוור פאל  
 וכן בלע"ק "אין קף אכרי רוח" זק כולר הוקיד זלוו כוח ד'  
 אלףט בזה והילד החי הנה לא האחר אומר גזרני זוס כי לאו  
 פאלו כי רק אנסורו שלחוס אנגנו אבה הוצרכה לבקש אבי יאורהו  
 ויבדל כל פדים וזה אומר הכתוב כי יראו מפני האק אולוי האו  
 בחמור הבין כי כל זה הצעין ברוח ולקר ולכן נין זה האלףט  
 ארין האלףט הזה אצוליה וכולר אמרו חז"ל כי בחמור אמרו כי יצאו  
 בק' אולק ארץ למעק נרד כי אין זה מצד האלףט והבן לעור יאד חו  
 רק אח"כ הראוב אכל חמור כי חמור זולקיס בקרבן והבן הטב כי איה  
 דוד הכתוב כי יראו מנו אלה ינסו עזב. אצרה יבין ג"כ פאלנה  
 באר' קהלר בראות ה"ל להד"ה אלמיל כי האו ע"ז אלףט זא קטאר  
 ובר הודעה דעבי אבה כי חז"ל יבדו כל חמור בני קבם אבר האחרון  
 כי האלמיל ברוח אקטאר נתחדשה ביוניו אבה חז"ל יבדו אנה והאחרונים  
 רק כנסו זה גבי מעק אדעהו. אולר לאל ע"ה המדרש קהלר הוין  
 אז"ל בהוין דין מנה פאלנה פ' נלוו פי"ו לטב בזה כנה פירושם



פת מוסכנים לפי שאנוניס זמנן באורה זה ופבר האדמה לפי טעם  
 אלאו הבאצולותן ופנו מזיקים בהרבות וקנייני זמן כי כאלו איננו  
 מאי קיפאר ולעזרה כמאמר ז"ל בל"ט גבורה קל נ"ז ז"ה חנוכה  
 לבונו ולפי הגרסא האמורה וכן הוא בדיון יצק ז"ל יתאם במקאנו  
 יל"ו ע' ראשו קפיט בהיה האסס לאו ז"ל אברל"ג לם אבהרל"א בח"ו אצ"ה  
 רביס נבוכו באמר הגדה זו והארז אפוצה בפואכני לם וזני זרמאז או  
 כ"ז בקצרה כי ידוד דחכוי הייפטיק האכחוי כי כל ב"ח יל"ו קרני הרגלה  
 פנה הדרנ"ה וגם האכחוי ככאי מעבאי הרמות דכל ביד"ה אף הוואר קסן  
 ונמלה יל"ו בו אינארזן קטנים דקים מן הדקים עד לגרמלקו אולפי זולפיט  
 וכווי רבבות חקיים קטנים עד זון סוף פ"ט האג"ט בארה בסוף ח"ה כי זון  
 דבר גדלים באי אמתק ולכן אמרו חז"ל לם בגבורות כלפיהם הוי קסתריאל  
 ודקתי אבנה דאפליטין איז הארה אולפילין איז החי אלאו דבר למבאו חכמי  
 פראפויט בזמננו זעין יתקון חסרון אברויס פאו פואטם אפגאג לעזר אכלר  
 החי יתקנו ונלאו החסרון ונלאו חוסט לם אצ"ה האיל הגה לא ידו או לוקו  
 וכן יזר הקראבוס"ל וזה סתריאל ה"ל נאטור גרמייאניס סג"ר אל ואור  
 השבד בזה כי חק גאר אכלר ודמ יל"ו צעלען דקים זולפי זולפיט אהיה  
 מקרבום אמת דקים פאו לבונו כי בכל טעם דם מן החי יל"ו אולפי זולפיט  
 מן ביד"ה קטנים באצולותן וגם בעזר החי ולכן יל"ו באבד אפחזוק החיות  
 לבכל זברויס וכן אפוא הנאלב וזה זמן אבן אבן בחמת האונאטאויז וזה אור

כי אף בהמשך אל יתגל יל בו ע' רבנו קאפוי ל"ל חלקי בי"ה אומ"כ אומ"כ  
 על המוצר ל"ל המוצר הגדול המלכות החכמה לבדלו ועברו אליו ס"ז קרנות  
 על חובו אחר ל"ל כי במקומו רבו חכמים גדולים ומבונים בכל חכמה יצר  
 לכאולם האו המוצר הגדול וכיאלה נפל אחר עברו אל חובו ל"ל חובו אומ"כ  
 נביעתו ומקומו ללא וביתו עברו ס"ז מספר ס"ז האו היה מספר הפראפוסטורין  
 לפיו בהיות עקב האומנים ללו והם בידי קרנות בקרב חזות במלחמה ואומ"כ  
 וכאלו עברו ועד למלאו עומק חובו אומ"כ אחר נפלה בולתה בר יופני  
 ל"ל כ"ו על המאומנים ללא אחר כל רכס זכרונות ללא נפקחו עיניהם  
 ובמקומו זוהר בהתחלה עם אפרוחים זוו ברעם אלו ארו מקרו ל"ל  
 ללא פראנקו באומנים ומבגאו הפסוקים פלורם ובסאה ויראלאני עם  
 קראו אומ"כ קטן ללא כלו לו חבלין ואמר להעצ אחר לפני היה בראש  
 הנייה זה המוצר היה עם האל אחר להנה בחונת בוצה ללא הללים  
 אמרו ונפ"ל עזר בקקולו אמרו והחריב ללגם צינור ולביר ג' אולל  
 זכרונות גדולים כי יתם צדה מקלקלת נפשה באמרו זוט בטבחות זוו  
 עיונות וגרם הפסד רב אכל הפנסיה ולבני הושגבה והבן. אקלה  
 ואי לבני אי' ל"ל כי זיון פרק (קקולו בוצה) הצמקנים באומ"כ ג' ו  
 לקקל <sup>בבזות</sup> כי הממון בעניני החכמה איונו גמר יבאו כצדו אחריו  
 וילויס כובוד בכל האומיות ומתקף כי בוצה אוצרת ומקלקלת היתה  
 מוצקראו זיון לבנות עליה חומה על יסוד כצדו והבן. אלה אומ"כ

על אלו האניקין לפי שאלו קצוות ולשאר ל"ו באוצרתיך קטנים בקיט אואב  
 וברק חז"ל אפנה כל דק וקטן קצופה או חוט הלצה ואמרו על כל  
 הראיה אורו אין לו חיות כמו לפי חלטה לק בל"ה ברבוא אולמי נפתח  
 כלל ארון ארואו אין כל ברנה ופורה אצורה לפניו כי זה אמן כי  
 כל הראיה זה באוצרתיך הולו הן באור הן באיט והוא שאזכר  
 כל כגד ואלמי נראה יקוף בכל אופן ומלקה אומר וקרן אחר  
 כל לו בלב ל"ו כמו לאמרו על לך להקרה אבה"ר קרן אחר במחלו  
 ל"ו הרואה קרן אחרה וברון על נהר המושלים וכן כיון המלכות  
 והצדקים בחמה זו אוצרות בה אוצר"כ יחיו ויזכרו וילגו  
 על אפי ראמה ויברון על יתר אין המושלים כמו חצקנה אשר ראה  
 ל"ו קן אידע אוצר"כ נפל הפה לבו לורכו חיה אינו אמאס וקן  
 באוכלה ולמה והמלכה יקון כ"ג. ואמרו כי בואיט הולו א"ג  
 במאז עד ח"ב יל סכנה אמנה במקל קטן אשר לא יסאק אפי  
 אור כי רוד מזניהו דצמנו אז ופול לבו י"ד נפקל באוצרה קטנה  
 סכנת אור. אפולר ילג ד"ל לבארנו ולצמ הרבויט והחגלי יהו  
 אשון ולמה אז נראמ קרנו והוימ הולו יהו לנו אכל ולמה  
 אמז סאב אקדו סבו אז ימלו למק פינו ואלנו כינה. וקצרת  
 אואב כי אבה כי סבר כ"ל מקון אצרה והנו בה דאל  
 פנחס בארלסין  
 אמן אולו כי פנו מקל הצדקה כי הולו יללו יענה ביד אורי ברואלי א"ל.



(אשר מר"ס)

אכתב לך

באורחיותך בכתב ילך נאמן נאמן במיון

אלה הן

החומר הזה הוא הערך מן הכתב האורייני הרצוף בפיו אלו

(אכתב לילי)

ארכיון הרב"ח ר"מ אהר"ר פיינחס בורלסון ז"ל אשר סדרתה (דאקאוליון)

אני תאריך האמון יהושע גאלב (אוסט אל אינער)









ה"ה ה' אספר את העדות אשר זמן אלוהים סת"ה אפ"ק

ש"ר אלוהי מלכה לאמר טוב יבקש רצון כבוד  
המאניב החלש אלה המלכה הנצחה וכו' יהאש ני' אויב  
ה"ק זאמילי.

אכתבו העיני עזב היום או לבד זה. ואמין החיות  
צאנו ונאמר חז"ל פירק ע"ה אומר ר"ע ארלה"י כלם להעל רוצה לנק  
כק פרה רוצה לפניק, אבל לא בטל נאמר אחרת לי עיניו, כי כפי החששו  
כי רבם לאמנם לי בדברי הלכה ופירושם דאמרו דחסי בהו קב"ה,  
ואני כקן כגדול אלוהי אומרה כחז"ל וכדברי הרמב"ם במדע דבר  
קטן הולת דואבי ארבו אדבר גדול מלה מככה. אכן לא פניתי לבי  
לפניה עד היום, והוא קרואי מכתבו והניי אלהיבו. אבל יקרה כי אזרחיק  
בדברים אלהיבו זה הכל בקצת זאת אבדסא, רק אזכור לו כלום  
מאדום אלוהי חכמ אוסוף לקח ---

אפנה בדבר שאלתי בענין העלות אליהו דבר אלה  
ידע כי יסנו חז"ל העלתי את פניו אונים. והנה כחולין הוא העלתי  
ברוחו ומאנו העדפתי, נפל בצורת העל, כולד כפי ביאורתי או  
בראשית כי יש העלתי לנפל אמנלם אחרי הוא. אבל גם יחסוהו חז"ל  
אמניבו אולי פקוד זה כל בלתי טובה. ויחסוהו אמניק הכרות נעלמו

על כל ברית וניה, וגם בכל מקום שמות וגיל, ונקום גלגל האמנות מרב זרע  
 כמו יגאל בלוקו, אשר פנה מקום אסיפת סוחרים, מאפרים וקונים, ולגאלו בו  
 במסחרם בקונה כמורה, ובכל מקום שמות וגיל, יפנו מולו בלשם לבית אלהיו,  
 וכן למורו לשון לפניה לורה אלמו במקום שמה ואלו במקום זרע כלל.  
 והנה יתנו לו הקפדנות. כי כן הוצד יגאל הפתח ג' וגי ופכא את  
 גמ באו וגל. והפלאו כי רג' ז' אשר דרכו תמיד לבדוק בפירוש זוכר  
 דרש ח'ז', כון פירש מאזק הברית והאזון אשר אתם מקבלים, זאקני  
 המלך ואלו כמד על אלהיו לגבר ולזופי באחרונה וכן לדבר ח'ז' על מאזק  
 הברית זה אלהיו, וכן הוא' ע' אי פירש הפתח על אלהיו, זאב הכד' ז'  
 כג כי קיוו על אלהיו והביאו המעשה לאלהיו קיוו על הניה לענין גב  
 גבי זכרים ע"ל לפני נתן כסו על אלהיו. והנה במשמר קיוו קטרו  
 כמד כי הוא קיוו מצאם על קיוו מלכ'ה במעלה זכרי. וזה נצא דברי  
 בעקבה במשמר לכו הכד' ד' ולו ברוא ולו בול לזה היה להראותו כי לכו  
 הטיבו דרכו בזיון ד' כי דרכו הכד' אסדרה לפנות העצמו נקיוו הבד'  
 ביסו לשטם, וכן לעזרי כן עלה ברוא הקלה ובולו העצמה. כי מנהג  
 וננה עדה לביק ונחלם במקל נצדס לכו באהלים, בקול דמה בקה, וזה  
 לכו הכד' ד' ולו ברוא ד' ולו בול ד' רק קול דמה בקה, כמו להוציא הפתח  
 על גלגל צדקנו כי יבאו בקרב, ולפ' כד' ד' יגאל וננה אלמו כל העולם.  
 כי ימור כלש ברוא לפרמו ר' כי רק בדברי מוסר והפירות ולש וראמה



כי יאמרו לכל כי תהינן ברכי חמה ואור וקנה יאמר קלך ה"ל  
 יבנה חסידים או חסידים ז"ל בזקנה פ' פינחס. והפלאו כי בארץ  
 פ' פינחס נכונה בארץ לרמז לזה כי התחיל בלבו פינחס בבין האו  
 לישאל לברו ובריתו לאור והתחיל באמצע בבריתו אלר"ה יפקדו זולתי  
 פרחות והביתו פסוק באולם לזלזול ארוח אלפי וכו' והנה למעלה דברי  
 אלה בבריתו מזהיריך כספרייך. כי האלה לרמז לחז"ל אמר חפ"ה בפינחס  
 ונתן לו ברית לאור ובין האו לישאל לברו, מזהיר או מנה אנהיג הדור  
 אחרי פטירתו אלר"ה, כי לפני הנחמה זה היה היותו נאור והלבו היותו  
 טהור, לזה אמר כי לזלזול ארוח אלפי, כי אנהיג הדור לרמז לרבות  
 לרוח אלפי, ולאו קנו אורקם, ולא ברזל ולא ברזל ולא בארץ. כי מדברת  
 מדברת מלוקד פ' כי לא ילאו לפעל בני זרם כי לא יבין האורק ילאו לפעל  
 מוכר נגד הולך והטוב כי מדברי עם בלתי לאו זולתו לאו נכונה כי  
 ברמותו אורק ברעם יסודה וחומר חמולתה זון בארץ היותה כקטבה ולאו  
 גרסא. לכן או או אנהיג הציבור. וזמר אלר"ה יפקדו פ' זולת ה"ל ולאו מלוקד  
 וזה מוסר הלב לכל מנהיג הדור והבן. ודין בכד"ק למי אלוכו פ' זל פסוק  
 הנה זוכי ללוח אכס זמר מלכה וז"ל פסוק ליליב נשמתו לעלה למחוס  
 זולת מלך נברו כרעם ברזליון כי גלפו הכוזלן לב זול הורף בראותו פ' יסוד  
 זול יסודו וכו' ז"ל. ופנה הלכמו גברתו יבין מזה כי לאו בלפי נחמה  
 זולתו ז"ל כק ברמותו. והנה זמרי הספיקו כי כקזל הטוב תברואה

נשאתו זמרו כי יתברכה היא ברות עליה, פי חז"ל הספיקו כי ואת למחרת לעת  
 פולחן טוב אישכיווה הוא ברות האילה, כ"ל חז"ל כל מצוה לקבלו זמנה  
 ילכוהו השמחה עדיין היוו מחזקת בידם, ולכן יאמרו, גם בנוחו בלאקו חזקת  
 קיבול כי זמנים והמנהג האילה, גם זמנהו לבית, כעלמיו דהני רבי  
 הדמני בל"ה תענית. והנה צב נכונה בחול כי בחדר המנהג האילה אינו יקבל  
 פכאבים רק ילמקו. אינו כן בפחד קטן אולי, רוח חכמה ילמד למ, אמה  
 פאבוס באכנס, ולזה נכח העצה וההבדלה בלשם אלוהים המה והבן.  
 אנה כל"ה זמנהו בהנה"ק לא נכנס כי שמחה היוו בקברי כלעזים. וגם כפי  
 חוקת העצום הראשונים עלו בכל קברות זמנהו למנהג שונים אכ"ה, ולזה  
 נברכה או בהנה"ק לשפס, אדרכ זמנהו הודיע או ג"ל וחלוק בקרובהו לשמחה  
 לעיל, כי אמה כלעזים חזרו כולג, וזמ און שמחה לפני ד' במה כלעז, ג"ל זמנה  
 קרונים זמנהו זמנהו כל"ה כלעזים מפאובוס אישכיווה הגזרה רעה, כמו  
 היוו כל"הי אולי כדבר זמנהו זה צמזכר, און קרונים זמנהו והבן. וגם אצל  
 ר"ה בהיותו עם בת פאבוס לקוד אבטרה יארה, ואזו פבר היה צמזכר  
 ומלי אקבלו אלוו אלווה תורה אופל ר"ל הגזרה רב. ואולי יבאה כ"ה כי זמנה  
 הנה ד"ה חלילה. כי פבר קן ואמה הרבה, רק לאו היה זמנהו עקובו בן יוסף  
 שמו חלק מוסף המזמנה עז סוקו, זמנהו פבר היה המהלה למחרותו כייג"ל,  
 והלשם חלק כי בא ינוע אבבו בעצה, וגם זמנהו חלק העבוקת בא ינוע חלילה,  
 ולמה זמנהו למנהג או זמנהו במהותו בהמנהגותו. ואולי לאו הודיעו סעודתו

C

(

O

כבר כפבא, אין זו לאלה. בבואת ר"ע בעצמו גם רוב תלמידיו ורוב  
 חכמים תלמידי, מלבדו אמית. ואולי גם באות היה הוא העולם אולי למת  
 חזונו והרג לחותנו, ד"ר כזבי פקיס, ר"ל הארצי. ודבריה קודמת דבריה  
 כי אמר לא תצאו אנשים בעבודותינו, וד"ר דני זולט חז"ל אלא אורח ארץ  
 ר"ל כי דנין הרים אלה נאמר באמת, הוא כי חל הרים הוא החול  
 פולחן רק אחרת נרית. וזה יסנו זה האדם הלוקי כל פעולותיו וצופה  
 לאחרית וכן כל דבר אמתו, ואם ברצו אברו אבול יפנה פעולותיו, רק  
 אחרת ירית מה יעמא פעולותיו. וזה והריתו ביראת ד', ר"ל כי הורא ד'  
 ירית אחרת, מה נאכל הורא בעצמה אלו טובה, והוא אלו היה ארית, רק  
 ברוא אברול. וזה אמרו חז"ל דאנו מלימא הוא. כי לו הנה ארית אחרת  
 מה נהיה ד"ר הרמיה אר"ל, כי ינא האן לבאנו מאחרנו אע"פ אלו יסלחו  
 אלו היה הרגו בפססו. אלא בעל אמה נחלה כל מעשיו רק כאלה אחרת  
 ואלו יבין לאחרית. וא"כ אדם בעל בחירה זון נכחו נאדם אחרית. וד'  
 בעצמו מסלק יביערו אן בעל בחירה. ואע"פ וכל אלהו לעול אר"ל כי הוא  
 סדה הרי באמת אלו לא היה חרטי הנה הוא העולם, וגבולתו ארבו זה  
 זכיה, היה זין גבולת לעול אלה אמר אלו ידקב אר"ל אלא ארית קונו ד'. והן  
 ופאל בה מעין המעלות אבני אדם יש כמה פנים, אים בתאורו אמתות  
 בראשית נאמו, אים בהתאם האדם אלה טוב, כמו נח אלו אלהו זה  
 אלוש, ר"ל יביערו אמתות, אן כל אלה טוב אלו א"ל, וכן אים אלהו,

כי הוא רב, כמה שיכנו חז"ל אלה לפני קאמרת, אכל אומה תורה אלה  
ומכון לאומתה. וכן יש חשיבה בחלום ובחזון, ובה פלא רבין כל החקירות  
הקלות אומה בד אק.

אשרה אלה לדבר מדעין אגדת חז"ל בדבר הלדימ. כן  
אקדים בקדמה אחר, והיו התחלה האגדה הלא גיטין, להבינו כ"כ בורה  
אק לאו התחלה. א"ר יוחנן ג' מואר מני אדם היו בלוחין ולצה עצה  
אני יודע מה היו אדיון חל"ל למ מה לעיניו למ לחין, בזאת מקאמ. וכן  
ולצה עצה ככה ה' פירושם ולענינם אונים פלאן, כי מה ענין לוחין  
ואניה מני אדם לונים כ"כ לענינם, אום כזה ג' מואר מנימ אמה לאו הפיר  
כה בלידה, וום כאל פלאם ואון, הפי ארצה מחיה און. הלו מנימ ככני  
אדם אמרו חז"ל, וא"כ כפא עת אום אחרת אהם, כי פרימ ארבוס ככני אדם.  
וההכ"ל"ו בח"ו לדרכו לתקן תמיד וקלות, והה"ל"א וגם הריטב"ו והפ"ה  
אפ"ה לאו אמרו בזה דבר, כי טעם כמאם ע"מ אחרת אהלת. ולכן אומר  
לפ"ה ע"כ דבריהם צ"ל בע"ס ברפ"ה פ"ו א"ו: תניא אבא בנימין אומר  
אמתי נחם כלה אדיון אריות מין כל ברניה ופ"ה אע"כ בעני הגניקין  
אמר אביו איוון נפילי מנין וקנימי אלו כי כוסל"ו אמוצימו אב"ו אר"ה  
כל חד מנין אב"ו א"ר האי דאקמו דהנה כפ"ה מיניהו אב"ו הווי מיון דבני אמי  
אבו אב"ו אב"ו אב"ו חזי כי פרימי דהרמ"ל"ו הווי מיון דבני אמי אמי  
לענימו דלנחמו אויפ"הו בת זאפ"הו אב"ו. — והנה כמ"ס כפ"ה הלא

לאו מצדו מאור הנראה בפני הראות זכ כאמרו, כי מה צנין לאינו  
 בלתי אלא אפואו אבחרתו בת בחרתו ואמרו צנין ביצק אלא  
 בלתי אלא צנין צנין, מה יפסיב כיון לכבר מלאו צנינו מהם ותני אלו,  
 יצאו צנין - אלא מה לאו צנין המעלה מאלוה, כי לאו הדברים קב  
 חלק ולא סדרים, כי כיון בדרם כי זון אלוה מסתרי כולת חלק  
 בזה. אלא מה בעלה"ר רבו כמו זרקה דרם ההלכות בחלק, כי  
 כמה יש מהם ומעלה, כי לאו זהם אמיה ולכמה אלא לדמי מעלה  
 נעם חלקו ויגדל למם אמיה, כי צדיקים מאלים אלה גור אלא  
 מבטיים, ואינון במה נפלי מינהו, אלא אלא מאלים מדיקין נעם  
 בני אדם מינון אבבא מלאו, אלא מלאו אפסי אפיהם הדק ילכו  
 אור בדברי קבאיון הקדושים חכמי התלמוד. מן רוחו אפלי כי הם  
 ביופקרנים האנונים באפקרו אחיופי אל דברי חלק, אלא כחיה  
 כי תאז למדתי מאלה לביו לפני אלה"ר זאח בלה"ל תאנוני רבי  
 אורי כי אלאו אני פי רבי וצדיקי שמה, אלא מדתי אלה"ר עם לכנעני  
 רק רבי שצני לזה. ולשאלת את פניו האלו מלה"ה אלא התנוונ צו  
 אקוים ד"ר ולראו, הליבני זה לאו נפלא דמה מן אקוים ד"ר. רק רבי  
 וצדיקי מאלה יפסד. אלה בון תבון מן האפקרנים באנון דאורי מה  
 אפני אן רבן קלילוי דלפון מוריהו. אלא מאלוי יש רבנים מלפנים, חכמים  
 ובנותם חכמה אלה - אלא חלק בן לבנים אפלי ומדתי בחכמי אלו

ברכך אמת ואמונה ולא אנחנו מפני שיש במקום שנוגד אברהם התורה והצדק  
 וחז"ל אשר כל דבריך קבילים וי כנתינים וסיני, אכן דברים שביסוס דתנוכי  
 יאמין, ואברהם יוני אמנות הדורו לרבו האנשים לאו אלא כל צרכי וכל צרכי  
 ואלהים זה דברי קבלת אל חז"ל, ופה אדבר. האו נאדר כי כל דבריהם ז"ל  
 אשר יעשו בריבוי ותר, במנין שלש מאות אספרי יפוא. כמאמר ז"ל בחזון  
 פג"ה ז"ל צ"י תפוח גפן ופרוכת וכולם גזיזו דג"מא. וכו' למאמרים  
 בזמננו אלה ואלפי אלפים בדבר האו יוני חז"ל שם אברה אמן הדור שזינו  
 מקרב דברינו וכו' חז"ל, וכן תאר אזה פולמו דנורי בל"ה חז"ל וכן תאר  
 אזה פכסי וכלוה הרבה פדמים בל"ה. והנה שם אברה זנו אברה זולתו  
 יש אדם כזה ושמו, זמן צדוק פי מוכר זה טובה, והלכה, ולפי  
 היינו דברים, ארוח קדוש, וחלילה, המהניג לזה זה צד, ולאו דדיוני,  
 ולזה, ולזה ומהו ומה, ואלי. אזה לאו היינו הדורק הרבה כמא  
 הלכה, לדיונו, וכן לדודה וגילה, לדוד, וכן לזה ודרכה, ורבות  
 כאלה, ומהו זון תגה בלש"ק ליעלה זה כמה פנים כמא תגה זו לא  
 לזה. אכן אמר ה' יוחנן סי ג' מאות גניו לבנים יש בלחיון ז"ל בלחיון  
 כמא לית חזון או לית דיוקא או לית הטלה ז"ל במשנה  
 הדברים שבלחיון בהם בני זרם יש במהת לזה ג' מאות נירואים. ונק  
 ג' מאות האלן הבאו כנצח. וזה לית צמה ז"ל זה לראו בני זרם  
 וכן בשם לית זה ארוך ההמונים יומרו לבנים זינו ודבר באמת מה הינו

כי לא ראה הפסח בה מזלם ואזון בזה להם זאת הואיל בהם. ואז  
 הפסח נבחרו אלדים פה ביאר הזב"ע כי זון זה יז דברים  
 הנמצאים בחול וגוף רק כי כן ידאו המלפנים כי ראוים זולתם  
 בשאר לערכים עין פ' אחרי זה פסוק לעשרים. והנה כפ' הוענו  
 מה כי נקראים לדים גשם ימים. ואלה הדבר ז"ל. והנה כולת  
 בזה כי פ' דבר הנורא מה הדבר יקראו לדים מלשן לוד ל"א כי  
 הדבר נילוד מנו. כי פ' סדר ולעזן הוא פה הדמיון המרה  
 את הזבם ונאכבו ללז. בסור מנו הלכא הלם הזמרה והנה תארת הדמיון  
 פסוק. והנה גם אחידת עינים יכנו הלם לדים כי פ' דמיון פוק  
 יכנו הלם זה מלשן לוד מו מלשן הלכה זולתו וז"ל. וזה למו זה  
 הלם לאלו המרכבים בחבנים עינין סתפצד וקראים יוסף לידאו  
 וזה באבדיו דרב"ה ב"ה ע"ג דסייט לם עד שלמדו בו מלכותו  
 וקטלי' ורע"ל ז"ל נחמק בזה שהיה זה הלד חרמיג מאדם הבז  
 יז פלידה. וזה לא למנו מזלם עד לרע"ל גפלי חזר בו וזמר כי  
 למדו בו מלכותו דלעזין ז"ל. אבל האמת וזה דברו כי היה זה  
 האיש אחד מן הרקבי חבנים עינין סתפצד היותו מהר מלכותו  
 כמו למנו ראוים בזמנו בל עד דברים הגדולה פה עזריה אונדיון  
 ובזמנו פה נודר זה למלכות שבדור אבל בימים הפדאונים אמו  
 הבינים מיטא אלסדר לפיו מדון כי הלא בלעים והיו ניבונים בלכה

עב כי לרבו רבוים אז חנץ לבנו זואתם אמלפנים צובקדדזר כובד  
 בספירי המלכות, אכן הכנו גם לזה. ופינה זואת רבב"ה קלם הורמו  
 כי לילוי. וריגמו לזה הלם הורמו לב. וזין הפלמה לבחרכין זואת  
 הורמו אכן איכריו הורמו. וכל בקר המבהיל והולצו מן ההכעלות  
 טנו הלם לב אוסליליארק. ובואת הלמן יוונן הוא למ זאליל. איבד  
 למ זאלילי היוונים איטלילימער הוא רק בדמיון פלז, כמו למורה ז"ל  
 למ אידיש והוא ערדופטאן, זו סיקר פלז בפה המדמה, והיה מלצו  
 אצלם זה הולילי הורמו בתאור בידי ספנים, ז"ל כי הפל זאליל קוור  
 כי גם חז"ל טנו זוא הלדנים הלם תלצרות כזים ובני רלף יקמהו עזף  
 כי זה טנוי זא המלכות הפלכות המלכות כי עזה יאלו להם ספנים  
 ברוח דמיוני, אפירות מרגד אכדז בלעזנות אדמולות הלכות אכמו  
 למעקל בזה העקדה זא מומרים אצל יונתן בן ענניאל כל זלף הפלוח  
 זאלו ויד נלכף בל"ס סופה פ"ה כי רלונם זא המלכות אדמולות הפלכות  
 והבן. והנה הלם מענקין יסנו חז"ל דמולות פלכות זאלו.  
 כי זון לק מענק ומנסנד זללו ונפד זרוא לפלוי נותר מהם. זולא גם כל  
 מחבא ומלכות זללו כמו הביזנטיאן הפסנים המלכותים זוא כל הזוניה  
 אפס בריות העליות בזוניה זאלה זאלה. רמו ז"ל חולין דלף קפ"ז ז"ל  
 זא רבו מעלניק ד נל לק בריות גלות בזוניה זאלילי ורכבת זאלה איב  
 מוא כובד זאלו הביזנטיאן קטנים עב לבמולויטער זוא ימלכו כמה



אנכי נכבדך. ואני נכבדך כ"ו ע"י מ"ג לוי פה הכוונה, המעצבים זולתי  
 מלפני פדאני כמו להמציאו באפיו זמנו ע"י היופטיק אמרו כי המציקים  
 הולו, באצילי הצפול פדס ובאצילי החיכר ובאצילי חלי הכוונה  
 טובר קאלאונים אכדמה, כי כל התחלואים מהם. אפנה גם הלדים  
 וגם המציקים המלחמה הלוו, כלם נחב בלם מעיקים ופנו ח"ל. וזה  
 זוכי אבאו בניאון עליהם בזיונון נפילי מין וקנינו זין כי כוסלו אולעיו,  
 כי מלואים פה הזוכי אפרט בלדה הופדצמיז ל"ל, ואנו לזעיקים מהם  
 בכוח פה הצדק אמרו. ואמלי נחם רלור אפן לכוונה און אדם וכל אהתיקים  
 אפילו לדה אחר, הביאנו כי אנו לזעיקים פה רגז אולו המציקים המסוכנים  
 כי מלואים זה הזוכי במלחמה גם. זוכי זה פה מלחמתו פ"י אנו כוונם  
 בזינו בלר מהם. אפנה יבד כי און להם תקנה זולו בלדה, זולר ילדו  
 הכוונם פה בקדנים אפני הבית אמצות מתחלואים אלו, ולדה זוכי  
 ר"ד כי כלם נכבד אמר. אנה מתגם. אלו הזולן זוכי נאכל אפלוהם  
 אונפילנהרין. אפנה זה פקדי הוזבם העדול זוכי בניאון זולר היל  
 בקי בל פחור הטבדים, זולר גם הזוכי זוכי לם מזוכי אחר זולר הפנה  
 ל"ל אפי הנכונה זה מאלד לם ברבא ה, וצ"ל כל יאוי הינו מתפלל זל  
 מיטת למהו נחנה בין צפון אכדאם אפ"ל אפנה פתחו רל"ל ומל"ל לם  
 לדה רב אצין מלואים זלם זולתו איצן הלכותה במזרח אפ"ל וזה רחוק מזוכי  
 כי הלכותה בל מקום אום רזולר אמרה אפנה אצפון וצדמה אמרה. אפ"ל

פסקינן דה לאנסאר דעין זולא סי אז סדוק א' ב'מ' לט בלמ רא' בלמ הז'אכר,  
 והכל וק'לי ההבנה. ובלוד'אז אחרת פי זה נסוק אז ג'אחרת ז'ל הר'זה  
 לנישואין יצ'פין להחכים יד'נים. וזה ר'אז כי מ'ט'א ר'אז אז הבנים היוצ'אז  
 מ'נו, כמו למ'אז ז'ל אז נ'קב מ'בין להי'נה מ'ט'א ל'מה ז'ל פי כ'ל בניו  
 צ'דיקים. וזה היה מ'ט'א כי בניו היוצ'אז מ'ט'א יהיו מ'א'צ'ים, אזו כ'ק  
 אז הקנינים המ'אזים הצ'ל'ר א'ב'ו יהי' ח'קם, א'ר'א'ל א'חר קנינו ה'ב'ל. כ'ל  
 נ'ה'ק ל'ב'ים ר'א'ז, כ'ס' א'פ'א'ב'ים כ'ר'ד'ק'ת הקנינים ה'א'ו, א'ז'א'ר'ת'ם  
 אזו מ'ב'ר'ק. ור'א'ב' ה'מ'ה ה'א'ר'י מ'ל'ב'א'נ'ם כ'ח'פ'ה, א'ב'י'נה ר'ח'ק'ה מ'ה'ם. פי אזו  
 א'נ'ב'א'נ'ם ז'ל'ר, א'מ'י'נ'ק ח'ד'ל כ'ה'ב' א'פ'ק'י'ר'א'ל ה'ב'י'נה א'ע'ת'ם פי ק'א'ז אז  
 הצ'ל'ר פי המ'ב'א'נ'ם נ'ח'ל'ו מ'נו ז'ל. א'ג'ם אזו כ'ק נ'ב'א'נ'ם א'ב'ב'ם יהיו,  
 פי ר'א'ב'ם ז'נ'ים, ו'א'זו א'ח'כ'א'מ' ז'ל'ר א'נ'ב'א'נ'ם א'ח'ם. א'פ'ר' ה'א'ר'ו א'נ'ו ח'ז'ל  
 פי ר'א'ב'ם ז'נ'ים ה'נו ח'ז'ל א'ר' י'ה'ל'ד ב'ן ח'נ'נ'ה י'א'ס'ח א'ב'א'מ'ה'ם. א'ב'ל י'ב'א'צ'ים  
 ה'מ'ה ד'ב'ר'י כ'ר'א'ב'א' ז'ל פי אז'ר נ'ח'ס'ר א'מ'ב'ם א'ח'א'ו א'פ'ר'כ'ס'ט, י'ח'ס'ר'א'ו א'ג'ם  
 י'ב'י'צ'ת'ו א'ח'פ'א'ת'ו. ו'א'ז'ה נ'ע'ד'ה ת'א'ה'ר'ק א'מ'א'ל ר'ט'א'ב' ז'מ'ני א'ה'א'ל'כ'ט'ם כ'ח'ק'א'ת'ו  
 פי כ'א'ל'ר יהי' א'ה'ם ד'י ס'פ'א'ק'ם י'א'כ'א'ו א'צ'ס'א'ק כ'ת'א'ר'ה א'ח'פ'ה ז'ל ק'ח פ'ר'ק'ו.  
 א'ל'כ'ן ה'ת'פ'א'ל אז מ'ט'א'ו ז'ל' הב'נים היוצ'א'ז מ'נו, ל'יה'ו נ'ת'א'נ'ם ז'ל ל'יה'י  
 ח'א'ק'ם ב'מ'י'צ'ו'ד. ו'ז'ה ב'ין צ'פ'ון ז'ל ז'ל'ר'א'ג א'ב'ר'א'ם ז'ל ה'ח'פ'ה א'ה'מ'א'ד, ז'ל  
 פי אזו יהיו ז'ל'ר'ים י'א'ב'ר א'ב'ו'זו א'ז'ז' נ'ח'ק' א'ב'ם מ'ת'ב'א'נ'ה, א'ג'ם אזו יהיו  
 ח'פ'א'ים א'ב'ב' א'צ'נים, כ'מ'א'ר' ה'ח'פ'ס' מ'כ'ל א'ב'ם, ר'י'ל ו'ז'ל'ר א'ז'ל ת'ב'ן ל'י, ז'א'ב'ל יהיו



וגם האה אבחוץ לעו סביב מאזנים כל הזוהר, וקנינו עליו כי כוסלו אזוענו.  
 ורבו הסבור ואת, כי האו באחזקו דבכיה, לל בקיבוץ הרבה בני אדם  
 במקום אסיפת רבים, מאז כל הזוהר ונעמתי באוצולתן כולה, עד לעזתו  
 מאלו הפרטים בזה ונכונותם מהתאוסף ונעמתי רבים וחד, כי לאו נאלט זלזל  
 או יצאו בין הנאספים אחד או הרבה, אולי כפי שמו קן אדם בקרבן, וזאת  
 האוצולתן, אבתי נעמתי ונעמתי מהם החוצה ונעמתי אחרים ובלאדם  
 בקרבן וזאת האוצולתן ומשונותם. והני ברפי דלתי לל תחלואו  
 הרגים ונחט קיטלוצר או הרמאוסטאז גל מנייהו פגזד כי זולת  
 האוצולתן יתאוספו באח העצמות ונעמתי ונעמתי עד שחולשתם תגדלם  
 רבות רגמים אצחאן לפי פגל אבנוד הרגים. וגם הני מאוני דבבן דבתי  
 לל קלול הבגדים המאנחים בקפסיו אבתיה כמו לפיחל, ונקט דרבם  
 לעם אונם בעלי מאוכה און דרבם לקרוד בגדתי, ואוצל מתיקלים ופלי תבאו  
 בלתינו צידהו, פאו גל מאולתן בעלם הקטנים, כאלו גזנינו נכזה אסוס נאס  
 מאולו בעלם רבובם בבגדים אבזרות ונייה, כי התחלם קטן מאוד מכזולת  
 בעני בלתי. והני פרצי פאנקפי פאו גל מין חלי רגלים וקרון לאול קריוץ  
 און נכיה כל דבר וזלר נכיה כולק או פרזלטים ופבמה רק אולו בעלם הקטנים.  
 אואר כי האונאן דבזו אינדד אלו לל כי ההאונים פקלתי משפלים כל דבר  
 הטבדים, ונחסו כל דבר פקלתי נכיה אצן כל, אלדים ומניקים. ופולר נכיה  
 גם גזנינו כי נחסו לאצחאן ופבמה ארוח חדה ולדים, ואוסקים בעלי הלצה

וצדקים ונשים המשפחה הלזים האלו. אבא מי לחצה אצורה על זמירות מציונות  
 ואגב אהו, איתו קיטמו נהלאו אהאו יוקר דק. אפן בחולין דעל נ"ו  
 איתמו ג"כ קיטמו נהלאו ז"ל. אהנה חז"ל פינו דבר הנדבוק היטב, הלם  
 קטם. כמו הל"ה סופה קטמו אהרו בו. לנהם קטמוני. אלה פינו ג"כ  
 דבר הנדבוק הלם אלבר פח דמיוני הפאני, אדעת בארית אור, הלגור  
 בפני ס' האו הנן על מדני אמה. זק המשפחה המבוינים ילברו הפוגה  
 הצרה ויצרפו וילבנו הדברים הידיעה זמירות בדקדק אסברו לפניה,  
 הלם קיטמו נהלאו. פו לם "דקדוק" "דיוק" האו ג"כ אלול דק. אהזכר  
 האו דבר הנלכך מן העץ הקלה, ואל ידני באזו האול נעלה דק. פן הדבר  
 אולר פבר נעלה ונלול פח דמיוני הפאני, כלרועים אהזכיר אצרפו בחינה  
 זמירות בדקדק הולם יפנו הלם אפכ אנה. אזה אפנה בפניה מצוק ומאפה,  
 האול יצורפו אהבנו, אצורעים האול. אזה רועים פאן האו אפן דבר אגב אהו  
 ה"ל אצורה על קטב זמירות הולל דעה פוגה דמיוני פו, אהבנו בצורה  
 אהבן אול פמכור. אמה "נהלאו" האו דבר צדקות אולות. אנה דר אפרו  
 עין ערק אפרונו למעגם קראפס לטארקוט "לר פחו אפרונו  
 ז"ל. אזה אהרו אנה דר אפרו" ה"ל באזק אולר הלם חזק ואוקי האו  
 חולל דמיוני ה"ל פו ירגול דפאו בדעת זמירות לפלוג. אהפנו, פלעס  
 אהור בקר, ה"ל פו יתרון חפיה מן ספלות פנתרון הולר מן החולק, פליתח  
 אהור אול לפלו, פהור בקר יצח לעלו. הלכלות, חזי פו כרצי דמתקולאו

ל"ל כי דעת ההגונים הוא מניח בהקנים באונות כוונתו, הפל הוא על חילוי  
 תרנגולים. כמאמר ההגון עם לטעה אולי הווצרה פיהסד ל"ל בלא אדם  
 סגיפה אומרת והבן. וכן יורה הפק בל"ל גיטין בדקו קפריח  
 ובר"ל. למ דף ס"ה לרעיון אל לב דאמר אל תרעולו וכו' איבאר אהלן קס"ה  
 ואמר ערב הואי גאון דבחי אומניו איתי ליתא דלונרתא כי כהר בניו  
 חכמי היוונים כח הדמיוני הפוזב ומחניף לכל מחזיק בו, אלונריו. כי  
 החולצה וכן בלש חניפה כזבת אינך פולש קיף כי הפל הוא  
 כינוי אצלם בלש אומר אומני דוי טרייט והחולצה בלש חניפה כזבת  
 וכן <sup>הכח</sup> הדמיוני המטעה זה הולדם וכו' חניף כזב. והלויניו היו  
 חמלה הולד הנולד וגו' וכן כל חלצה כזבת הנולדת מאבת ואומר  
 כזבת האבא/רום בהגיון בלש לוינו דלונריו. והחלפת והקדחת  
 וכן בלש לחור. וגו' כזבת לוינו דלונריו אופאר ל"ל אדם החולצה  
 אל ההטעה המטעה ומתעה בקנינים כזבים חניפים אלפי הילד  
 ואהובים אהאון הסכנים בחנופתי. אקראוה בלש באפרתו כי הדמיון  
 הוא קדוש אלפי האומת הילד בזמן, והוא הבכור הנולד כוונתו קוצר  
 יאו, ואחריו הלפי נולד באיחור. ולקלי' קוריו ולשחקי ל"ל כי ילפני  
 הדק היטב באש הצנרוף והלונבון. ואולי אצתי הלפי כזה ל"ל כי ורציו  
 מאבו אלו הדעות אוצרים וילבנס באש הדעת וחזיו להו היטב אוכר  
 לטות ואולתם. ואמר ולשתי' בקוריו דפריציו ולחמני' בקולפנקיו

דפכזאזו ל"ו כי יהי' אצלו הדבר הזה אצרה האומרת הדיזת חזקה  
 בלתי מספקת ככזא. חתם בחותם ברזל, חזק ככזא בלתי אום חולליו,  
 כי מי שזון זה ברור וחזק אצלו, והנה מספק, הנה מסוכן פן יפול  
 בפי הדמיון והספקות, ולכן יהי' צדק חזקה ואוסרת על זבני בחינת  
 הפקיון והפלטתה אע"פ אמי, באוכוחו עם הארזים, יע"כ דעת ברזולות  
 על הדי. אקסוף סניס גם אחרת פאמי ל"ו שזו ירבה לדבר ולפרסם  
 דעת הפני ההוא הארזים, כי היכי דזו ליתקן כי יזקקו ויתקטאו  
 זאו, אכן יחמת נהו אבאם ולבו אפואמי לזו יגלה רק אמשלניס.  
 כל זה הוא ההתאהב בדבר זה. והנה החולותי אכתוב הדברים  
 יחד בואם ה"פ תראה אבל נטרדתי בנתיב בנלזוני בתי מחו' והוא  
 הנלזונים בלבד הדבר, אכן לזו וכאלתי אהלתי. והואם הלתי אכתוב  
 עם הרובי סוף בתאו. והנה בזאת זה היה לזו צורק כי עדין לזו  
 הוצאותי על פ"פ כל הרובי הרזוליון וחלילה להווא מונד בה מתאגדי  
 ע"י עיכוב פ"פ. אכן ליתן לזו נחלב כי זון קצוני אהלתי אכן הנני  
 אמה אלה או אלו הדברים. וידן כדתי לפני תג הפסח הנני טרוב  
 מאד, במאמרם ל"ו שזויל אן אר בנאמו דכלה, זה באו בחביתו וזה בקנקני,  
 יפול להווא כי לזו יהיו צדתי בידי אהלתי או במהרה. וזו נחלב או זון  
 בזה ואנה"ל אחר הפסח אכתוב או באורק. הדי'

פינחס בארלטיין

(אלה הם)

אברהם חיים

האחראי אברהם יעקב יעקב יעקב

אברהם חיים



התעבורה הגדולה והוא העומק או הנוכחיות הכוללת בפניו והוא

(מכתב חמישי)

מבני אורני הרחוקים הם אלה שיש להם בארבעים שנה (באקולוגיה)

ומני האדם המצויק יחולק אולם (מאז שם איבדו)









1  
בפירוש טעם: "דעה זכרית" וכו' היום בידה.  
(מכתב מאת)

ה"ה א' ע' נתינת לפניכם בהרה. תר"ס

הפחיים והפלוס אכבד גבר חכם בשני שומר תלמיד זולת

התחוקה של לדידי דברי חז"ל וכו' פל"ג א"ל יהאליך נ"י אויער

מכתבו היום ה' ע' משה הפועלני אמרוב טרדאני גמ באין זולת

ואתן כח אזו יפלת אפלתו דד הו"מ אגמ הו"מ התאמרת מו"ב נסן עוני

כאמרים אי מזה מעני הנבוא אכל ידמה כי אין רצוני אפלתו או אכן העני

בזה לתלמוד. ואקדים לבאר או דברי זמרה דל"ס ב"ק דל"ס וזה מארה.

"צב"ד זכר אמר ד' ענין נעלה עאלף. עאלף אמר ד' ענין [נעלה ערבה.

ערבה אמר ד' ענין] נעלה קימא. קימא אמר ד' נעלה ח"מ. ח"מ

אמר ד' נעלה לב. לצדו על אדם אמר ד' נעלה נחל, והוא בלא

כרז באמרים" ע"ל. ואין ח"ל' ואל"ס אמר"ל ח"מ דפירלו זה פקלסו

ואין בזה למ אופן לפרש פקלסו דהואל מכיל זה.

הנראה אי בזה כי מו"ב נעמו דברותם ע"ל ד"ה הקב"ה והא"ל

כדרכם ד' א' הפעיל דברות יקרו דרך בצורת במעשה הא"ל.

הנה אמרו ד' בל"ס ביוני מוכח דאמר אמר"ל זה תגידו מן הפקלס

אלו מהצב"ד אמרו מן הצב"ד וכו' פרו לקראו אמרו האנשים האבלים

בגדי פלגים אמין כחל בל"ס צב"ד. ואם ראם בל"ס צב"ד וכו'.

וכן אמר בל"ס צב"ד. והנה יש באין זה גם באין לני מנין.

( מכתב חניני )

האחד האלפיני ואסייד ומחזיק ידיו הצבאיים ומעזב אבונן אז זה אהחזיק  
 כח זו . והלני הוולפני והמקבל והמחזיק מסיבת זולות האלפיניסם,  
 ההלניסם אמת ומאמינים כי זה דרכם כפי סוג אנה זולת א"ד ,  
 אירבון אורוצו פלגים הולכנים וההלניסם בקרן התורה , ע"י איתוח  
 הוולניסם המאמינים , איסבאם אורוצוים קלם ד' , וההפירל בין לט זולו  
 כי הראשונים המה ג"כ צבאיים בתורה פניסרתם אפר גו זולו זולניסם  
 ארומניסם אפחם והונס אנה , זולו הלניסם המה זולו יחול אנה במחברות,  
 אדעלות צב אברכה אבותם , בהון ועלז אופכיר . והנה הראשונים הולפניסם  
 יכנו קלם "צבאז זכר" אלפיני , והלניסם קלם "צבאז נקבה" מקבליסם  
 אולפניסם . וההפירל ביניהם כי הנקבה או בחולק ותהאכון , עד אמת  
 יבין איבדו , כי רק כסלול ההולניסם יחניסם , איבדו הוסיב כי הלניסם המה  
 אדעל המחזיק און אדעל קם , רק בצדמתם יתעלו הצדדנים והקאזניסם  
 במ , אביחוד הנליסם עס אזו עד , ואזו בינת זולת אמו , זולו בקרבם יבדו  
 ארבת , אישחון אולולת אפתיולת הצבריסם האלפיניסם אהם , כפני הבידל .  
 זולו הצבאיים זכר , אס בתחלתם עד אזו הצדדניסם זולולתם , איבדו ג"כ כי  
 כפי לקר , זולו פרקלם המה רבולת הלניסם , יתעלו עטלע , זולו רק בחלפת  
 יתהאכו , ויתבולו בומת , ויפסקו מהיולת צבאיים , זולו יתעלו עטלניסם ארביסם  
 אהלפת . אברק ח"ל אפולת זמן ארובה קלם לבד לניסם , ע"ד התורה "אזברק  
 לבד לניסם" ארבות כולו אספיר יחול חונק אדעל אדעל אפדומה , זולו

הדוארנים פוזרה אצל במועק האוולות ירהאפון, ערף לאו נעלו קוצנים  
אברונים אצקוף ונקבה חור בבלר ורדם החי האטפול, אצל אור האט  
יחזיון ורעה חנה אורה, אבל גם זה אהם אחר דבור זמן לבד לנים  
לני, ידעו הפטאלף הגב ערפב, קוף מכאנה ונולק אחכונם אורבו תלנה  
מקלי אורה. והנה ערפב, קינול וחוח, ג' מינים קוצנים זה גרוד אזה,  
כי מן הערפב פלו מן גרף ללואלכד כמ"ל הערוק, אינון אקוף, וק יפוח  
באור אגלה בלי דעה ז' מה ומה, ולאו דעה ולאו תבונה או כבוד אטבד  
אף זה, אבל הקינול הנפו קוף מכאנה ומאורי, והחוח ערד ורוב מכאנה  
בעקניוואו באלר פניחה בפסוק "טובם כחך ילר אמסופה" אצל כבד  
נתקל דהוא"ל "טובם כמסופה", אבל כמורה בדברי הנבוא ז"ל כי חרף הנה  
הקוצנים המכוננים אצל דודן או נתקאו כ"כ, אצל אים וכנסו בבלר החי  
או יפלו אפוצנים ע"ד עקניוואם, אבל המסופה הנה הקוצנים הנלקחנים  
לדבור הככונים, באחרים הנה הקוצנים הוואר עקונים, אמץ לא יפלו האקרנים  
אלאו חק פודר, כי נקבה חור בבלרם, וא"כ החרק האו ג"כ קוף מכאנה,  
אבל אינו כ"כ עקם כמסופה. ולנה אחר הנבוא טובם ה' הצדיקים אצל  
בקרבם והטובים לבהם, הנם ג"כ רעים ואטונים, אבל נגד יתר העם אצל  
רעים מאלה, הנה נקראים טובים, וזה פו החרק לעלו ילר אמסופה, אינם כי  
החרק טוב אילר, הנפו נקראים טובים אמסופה נקראו החרק ילר והבן.  
והנה לנה אמרו כי הצבונים פאלו בתחלה כניסגם אכר זו, הנה צבאנים,



ואחר זמן זה נשלח שליחך מורבי אור, ואחר זמן זה נשלח שליחך מורבי  
 אשף אמרה בכני החסידה, וידאו בנפשי כי אצלך נמצא המה לוימה, ובאות  
 זמן כל רוח בכנימי וצאפו קתן, אין רוח בקרבן, ואחרי כן יעקבו ויבאנו כל  
 ישר הולק ואין אורב זורב מאומה, ובזמן אחרון יצאו אחוים אלה יותר רעים  
 ומבויגים, זה דרך כל הולק בדרך זה. בתורה בצביעות ארמונה, אולי אולי נשלח  
 רעים מאוד, עד כאן לפיכך ר"ל ב"ה במקומי כי מאסנים מצאנו ולאוים פת"ח  
 והבן] ואמרו, חוח למחר ד' לנים נעלה א"ל ה"ל אויסלוארף דוד מוצלעיה  
 אין פודווארפונד מוצל כאלר כבר טבט או בורה א"ל להקולקל בן הוולוי  
 יכנה א"ל והבן]. ואמרו כי לדבר א"ל אדם למחר ד"ל נעלה נחל, ה"ל כי  
 האלכנדי והצרכתי יפן הרופים והראפנים אחרי הלכה, ע"י כי יחנף הלוי  
 הפולנים, בשם ביקלעז או געלמיניע, ה"ל כי ילחמו ויבראו ויעקו  
 לדברם בקיבה והלחמניה מאד, בתצורה העולמית, אפוא יפגזם בחולות  
 ומאבא, ילחמו יקנים זורב, אפ"ל מפואה חנופה אסעל הקנינה, כי יקטאו בלדים  
 הולבים כאלונה [בעלכור], ויבקא להגיד אמרתי, ויבוא ג"כ למאורוצר  
 או לפימחל אסקר, וזהו אמרו חז"ל כי לדבר קנה החוליות, אולי יבאו אש  
 והפנס, למחר הרעלם הזה בחנופה, למחר ההרעל הזה, נעלה נחל, כי נחל סעל הקנינה,  
 סימבאל דעס ניידיס, כאן למארו חז"ל לנעקנו באדם אולמו, וידעו פולחם בל"ה ברבות  
 ד"ל נ"ה י"ו וד"ל הכולה נחל בחלום פרנסתו מאומה או, נלכו נכפלה או, הרעו אדם פרנסתו.  
 א"ל כל לנכפלה פרנסתו, וא"ל הוא ר"ל הוא זהו חז"ל בחלום וקסלי י"ב,

אצין ר"ל לט. אנכי כוונתי, כי נחל סוף הקנינה סימבול  
 בזה נידעם, וננה רוב האתקנאות בזמן, הואו בזמנים אשר כפי  
 אדם אפניתי בריות, יתקנוו במ. ולזה אמר הכוונה נחל בחלום העולם  
 הנה בחלום יחול, היינו כי יש לו קנאות מתקנאות בו, וזה לאות כי  
 פניתי מזאת לו, כי בזמן חסר לחם, כמו יתקנוו בו כלי. ואם יחלו  
 אואו איצדדוהו, הרי לאות כי אמר הנהו אנפלה פניתי, וזה יקצוהו  
 ויחלו אהאביהו, אבל הנהו אנה, לא כי אין לו אונות עזב וכלו, זה  
 לאות כי חסר לחם הנהו ואבדה פניתי. אבל ר"ל אמר כי אבדה,  
 זה לאות כי נכחו זוויהו וצדק יחכו. וכלו, ומתקנאות מתנו אואו, ואלו  
 יתקנוו בו מפני גאולה, ויחכו מתקנאות בו. אבל ר"ל אמר כי ר"ל  
 כי כל אשר יעזב גרר בותר הזלזל וכלב, יכחו מתקנאות ולאוניו, קבטת  
 הן בגוי כל זה מצאו פיבוע. וזה רב ללך הואו דמו בחלום כי עלה  
 היה, אבל סג נפריסו, ובו לאו קנוו עזב כי סגנו כמך והבן. אסימו  
 והואו דלא כרז באדם, לא כי הלצה אפריעה והלמחיה בחנופה, הוא  
 רק גריעה אפריעה ונעזב בהכנה נחל, במלחמה אמי לאו יזאת לו  
 אפניו אפניו, אבל באפניו במקום ליזאת ומהו אהבתי לו והלמחיות  
 אפניו, זה מזה אפניו וזהו דלא כרז באדם, לא במקום אפניו  
 הפריעה באדם במקום הלצה והלמחיה, כמו אדם אפני ממה הקבה  
 וכן אדם להטוב לו והבן.

צדקה אבאור או שאלותיו אחת אחת כיבד השאבה עלי. ראשונה  
 שאלתו סתירת דברי האור רות "רוחא זון אהם לחד" אבדרי תלם  
 "אגדלת לחד כולית". יבד כי דברי תורה ענינים במקום אחד אצליריש  
 במקום אחד, כי כבר אמרו חז"ל "בנות ישראל זון אהן לחד לאו במקום  
 בית השחי ולא במקום בית הערה אלאני תמר דבת יפת תואר היתה"  
 הרי באמה במקום ערה בנות ישראל זון אהם לחד רק בנות נכריש.  
 והנה העקדה בעיראן על רות כהם למ וצל "אנה להפירה בקרוב  
 היתה אלה ואל אהיה כי במקרה הנטייה אלם ברגלנו זה כלי היתה חל  
 והנה כבר ביארנו לק כי הק דאמרי צל "דחגי לי בקוזה דבבאזה"  
 כי כה דמיון כאל יעזין כל עיון היטב יסמך ודני דלמו לע הוא  
 היין דמיון כזה אמרו דחגי לי בקוזה דבבאזה דמם לזאטסן דמם  
 לזאטסן אבקדוק כולי דמיון או"ו אהיה דמיון. וכן אנה דחגי ודניק  
 אבדרי לאו דניק, אהיה לאו דחגי כלי". לא"ו לשאלה אנליש נהב יתעם  
 כה דמיון, וכן אמר החמה לאו דחגי, לכה רק כה אוקרה כהיה  
 והן. והנה בארז אמרנו כי טוב לבו מין האק אלכב בקנה הערה,  
 אכאלכ אלם ברגליו כלי בית זלה, דינה מולי עלן הנה, ונמה לו בלינה  
 כה דמיון, כי דמיון לאו נמארה ולנה היטב, נים לאו נים תר ולא תר,  
 אכל כאלכ אלם והפיר בלחד אולת מקום אנצלה בלכו כחיל אפרתין  
 כליס סנפדין יל, אמנה בידה, זוז אמר כי רוחא אפחא דמיונות

לא יבנו אהן לעד, כדכך כל בנות ישראל, וזהו מלך לעד, הרי לבקב  
 הכל ענינה, וזה ז"ל הוא דמיון כזה, איבנה בתלום זון בהקף בפתח  
 באת נשאר הטיב, כי יש לה לעד כעלם הנפרטת, והוא בן אבד, כי אחרי  
 קרבתה אליו ביום, והקראב כי זאת רוח המזאביה, כי הלכל זה, וזה  
 שאלה, "מי אתה חת" והבן, כי אין זה סתרה למעלה לעד כאלוה, כי למען  
 לעדתי כאלה יראונו. — ואלה לזון מותר בהרבות ס"ה, כל העלוי בהיפ"כ  
 יצא מע' דברים מנחלים ודקדובים ומזנקין" אב"ו, כל המותר הזה עד סוף.  
 יבד כי מותר זה הנפו מחולק ללחם, כי יש זלתי למעקומי מולתי,  
 וזה בהיפ"כ, כי למה וקאו דעתך. כאלה זמרו למעקן ליהו<sup>[נשיה]</sup> אספרות  
 בהיפ"כ, כי זה הכל ימות זלתי, וזה וזה או יצא עד בא מלחמו,  
 מלחמו דמיונו כזבאר, פתחם ומחזיקים להמונים, ובמקום חלק  
 ואולי זמון קל וקל, חבה פתח והכח דמיוני, פנו למותר בהלחם  
 וילק לעי, למען פתח והתעלה כח דמיוני. וזה יבד זמון הנפלו  
 כי אפילו הוזה מלפני אבד בהיפ"כ כי זמון לדום ארחות, דכ"ז  
 לאו כבש יכלו ללון בהיפ"כ או עם זה בודד בבת זמרה אבדו,  
 אבדמה. ואמרו ח"ו כי זה אחד מסונו אלטה, אף כי בס' חום פנו  
 כי כל רוח זמון בו, אבל כח דמיוני בזמם ומעלה במקומות ביולו,  
 ומעט פמה המזבירי אב, ואלה גרלו לעמי מאבטם כל דמיון כזה, יצא  
 פהרף ביום קטנות וסניעות הנלתי המלכות למען אף בהדלתם עליו

גם זה נשט בטבר הזונלי, וזה יבין כל משנה. והנה ביה"ט לאהם היו  
 בלבד במקומות החוקים מן השלום ואז נשט למ קול זבם ולם היו מצוין  
 נחלים ועקבות הארץ זוגי כמו גם בגמנו, ויהי מיני מזוקים, וגם היו  
 רבם פורסם אכא דיוון למה, וגם בחכמה ג"כ יש כוונה, ולזה ליזל  
 אליהו א"ט נכנסת לחכמה לפני ג' דברים. והנה אחת נחלים ועקבות  
 וגם לעדנים משומעם זורבים אליו ביה"ט, וכל באלה, אלה יפה הלשנה  
 והלניזת אלה ישמח כי נכנס זבם למה ואז יתאחדו לקבולת הנחלים  
 זו העקבות וגם הזורבים, אבל להפחדה וכל הדיוון יפה הלשנה קול  
 כי זאם ישמח קול זיל מקראו לאו יתאחד בזבם כח המדינה, כמו בהוות  
 אבדו בלשנה במקום מסומה כחוק מהולב, וצ"ע נשט זלר דרך נשט לאו  
 כח דיוון חזק טוב כי יספרו צ"ע וצ"ע לאו יתאחד כח דיוון, כי  
 רבם חללי הפחד. ואנשים יש פנים אכיון אכיון, יש זלר טוב הלניזת  
 והלניקה, לאו יתאחדו הנחלים והעקבות, והזורבים המזוקים בני זבם  
 הלשנים, ויש גם להפך, כי הלשנה קול מקלקל, יתאחדו הנחלים וגם קול  
 דברים, וידעו כי רבם המה היונלים הבזים למה, לאו יבאון אלבדו וגם  
 יברחו המזוקים הרחלים, וא"כ הק מיארם דברבא יש פנים אכיון אכיון.  
 והיו ביה"ט דטבריו, דהו זילוי ביה ב"ו תרו בוטמו הו מתדקי, אר"ם  
 אר"ם זילוי חד חד לחודיהו בחלשו, ואזני קבאה ביה"ט בחלשו ולשקוליהו  
 כי כח דיוון לא יתאחד בקרבם, לאו פחדו אבטחו בה, כן אחת פחד נחלים



מתקן בני גדולים מוחסנים, ביום קיבוץ פיון קרובים אנוש י"ט. וידוע  
 בהכרח נסה אלה גרמני מבני חלוצים בת פורקנס, וכל יתהם היו  
 גרובה ביניהם, כי היו התאמה באשפחה כהנים מוחסנים, אקראוב  
 אורו ערב, והוא התקדד במזל הטוב, אשר לא אגדלה ומכרת וללא מצבו,  
 כאלו גם בזמנו בין זול ללא-מצב נלשו מוחסנת, שהיו תרפוא ביחוס  
 והוא בעלטר, כיבוע כי הרבוע הרקב בעבור חלבה לזוב או, עין יוסקים  
 מזה, ולזה אמר רש"י "מכחו ומכרתו מבני חלוצים" וראו ד"ר, ומכחו אמר  
 "קביו" יארפ היינו מזל ואשר, המכונה בלש קבו, זה טוב מזלד ואלה במורה.  
 אבל היו מלכתו אמרה "אמרנו" לו יחוס ב"ל בלש הרדוק, כי היו מלפחה  
 כמ ולזה אמר זה פרו נלשו אכפ"ל שפואו אצונו מוחס גרד אהרן אכפ"ל  
 ואשפ"כ פלפ"ק אהרן זלר רב אקרבנות, היינו אמנות, המכונה בלש קורבנות  
 ככל לש אמר, כ"ט חז"ל, "תקבו דבינרו עולמו מרבו אינון מכחו",  
 אגם הוא נהלד בן גמלו, לכה אכפ"ל גדלה ע"ל לנלשו. אלה עליה בת  
 בותוס נחמות, ובה הרמה זה לפלות מצב היחוס ומלח המזל מרלנה,  
 וכאלו גם רבני זמנו באה"כ, מחפוס אצלנים, וסוגים אלה הדה.  
 אבל הפ"ל, אשר בלו לזר אנה אהבתי מוחסנים, אוחו בידי דוק גנות,  
 ואמר או ס"ב גרמני יאנו ר"ל איק אשר כי המזל והאלה הוא מעלה יא  
 העוס וסק אהנדאו? ר"ל כמ לעבית חפס אמר בזמנו כי אין מלח המזל  
 והאלה מעלה, דברי זנוו ראונו כי לא נקיים ג' דלות אפנים אף דאר אמר

ואבד הולד הפואו ולא ילאר או רק אואו כמ"ג במדרש קבלת, ואזה אמר  
 יסק לתאבדאו ר"ל ילאר קיום תאבדי, זבל אונתו<sup>[כאוס]</sup> לצה כק זא זמן קצת, אפוא  
 נלאר אלא, וזה היה חרה אהרדוס הצדיק. אהנה אמרו ז"ל, אלנות רלזונט  
 תקצרה" זה כפני בית שני לעתו יתון ולא סתרה<sup>אב</sup> לש, ולסת פהדרין תפוח  
 בל"ט ואז, אפוא אור, "אורק נאמ בונית" ואזה אמרו כי אמר אכפא, אוק  
 פאלא, דנפסקו אונתו, פי"ן לקצרו נא חיוו ולא ימרוק נאמ, האוול אור אי  
 אונתו דאכפא, ר"ל יכוא למי, זבל יהנה אורדאו, כמ"ג חז"ל באד"ה א פסוק  
 אורד בחק, כי כואז א לבקה, כי לבקה רבא מאור, זבל פסקו אגואלי לעתו  
 כי פסקו אולפאנו, והצני ולא יכול אמת לבקה, האויל ולא נתן אל"ל אכדאז  
 אונתו או דבדי, כי אור נאכפא במאונט, כי נתן לבקה רק אמת יארוק נאמ  
 ולא אלס מלצה, ונתן פסקו אי בתחילה אגואלי זאלר אכבא, אפסק מותין,  
 אומ"כ פסקו גמ אונתו אורק נאמ, אהבן. אנה זאבוי היה אואוס,  
 אקטא בזכא אקאנו ליסינעו או, ואזה אמרו אהו אי אונתו ליחאוס  
 גבאו אנהז כאול נליבה אדי"כ היה או זקלרת גמ אהצ"ל אגזוקין אלה  
 א בנה"כ, כי בנה או סואק אמתו, זון דבדאו ולאמרו אנהו אמה, ואזה  
 באה פליליה ארהו אי גבדאו? דהנו היה זלר אנה זה ג"כ, כאמור אהו  
 ד"ל נ"ל דאבוי יהיב דאו אבר דבדאו, אהל"ל דאבוי היה זלר ארהו אנה  
 אזה אואו אדוק או רבו אי גבדאו? ר"ל אגלו, אנהרע כי זה אהויל, ר"ל  
 באת ארקונט בתאבדא ולא היה יכול אהנתה בחמה אגלו זבל כב אוק



ע"י יחוס, היה יכול להתעב ברחה. וספרו זכרון כי קדם לנישוא  
 כאלו היו מקרקלאו איך היה ר"ח, ובהר בזרק זכרון איך כוונתו סמוך לבית,  
 ואיזה ענין כל ליל או ביה"ט סמוך לבית, והבן. אע"פ, זמרים חלואותיו  
 מולבקים עליו" הוא ע"י זמרים, לזאת נרעו אדם זכרון לפנות לזרות  
 וזרהיה"ת היינו לפני השעה, כי כן גם בקרב הרופאים, והנה בזמנים  
 שהיו בהם כסאות שלמים בלדה, והלכו סמוך אליו, וכלהו זמרים וקבוצים  
 אישן עדין איז פה פחדם מזמרים, והיו חלואים חלואות זמרים מהרהריו  
 בלבו, ובהו הצנוע ביה"ט פ"ל וע"י מינו זמרים חלואותיו מולבקים עליו.  
 אע"פ זה אה"א אה"א או מידע וראשי פרקים אע"פ זמרים וזמרים אלה  
 לאילני, והנה איז אכזה כי קשה עליו לזאת כי האלו הפדמים רבו  
 הלאות מאד, ולעדי התירועם כמדת נצלו בה. אבל כן רואי פרקים  
 אראו, כי בזמרים יש ג' מינים: הראשונה כאלו עם עתה נזכרים אה"א  
 למכור בזנים ליל בהם לפי חלואות בהם וכן לפי זמרים זמרים עלילתיים  
 קלחים בתלדה יחד, וכן לפי קלאנים, זמרים כדסוק כפול ומקלר זמרים עלילתיים  
 מתחת הכיתו, אבנה כפי מלאך הספרי הרופאים כי לעני בתלדה  
 יש בהן הפדמים המזיקים, כי זה ממת קלול בתחת התלדה, כי הקיפה  
 הנזכרה בזה הדף וסיבת זרע התבנית זו הספרי זמרים, והיו מאת  
 הטבעיות ורוב הזמרים חיים יש בהם, כמו בכל שפי בהם, הן זמרים הן זמרים  
 בע"י הנזמרים באוקראינה המזרחית, וכמום זמרים זמרים זמרים. והנה

בזמן שהיו מבינים, מסכיחין תורה ומתקנים הכללים, ואמר נא לבנים  
 הבדל מהם, דיון ל"ה מש' תורה דף ל"ו לרצו אבותם ארומה, דיוקרי  
 אדם מחיים כונה, ה"ל כי הרימה הנה הסיפוי דמו המזבם בחונו ז"ל  
 וא"כ כל דבר אשר ילכו ליינו סבד מוכוח פו יל קלקל והפסד בזמנאמי  
 יצורנו, וזה מניק אנף. וד"ו חף מילול ה"ל, גמרו חז"ל בלבול דבר אחד  
 אשר ראוי. ובאות מואר ד"ו קאו זל כל העצוונים אשר נמצו בם ליינו  
 בתורה - אמר חלק ה"ב מהצוה אשר מון בקפיד קפדונן בהד' הוא  
 כי היה מפרסם בפי ההאון הפסד והניק הצוה אלוכל ולורה, וזה מפר  
 מאמיני הספירור ומפסו אפימדיני בלמי צוה אטובה, ובעל הצוה ארצה,  
 היינו מספר היולי ז' חלקו אטובה ומספר ה"ב המצטרף חלקו ארצה, ומה  
 הדדד יחלקו גם ערה יום א' יום טוב אהמלה, יום ב' ארצה, יום ג' אטוב  
 יום ד' ארצה, יום ה' אטובה יום ו' ארצה, ויום השביעי אטוב - כי המספר הלמי  
 הוא ה"ו והלמי המצטרף והלכו היחד אטוב אטיון יחד יחד, ולנים  
 ארצה, כי הוא כלמף ל"ה וד"ו ומאנה בפ"ו, או מילוי מטעם אחד  
 וספר המריק בזה המבד"ל כי הוא ג"כ מבלי המספרים. -  
 ה"ל הוא בהיות מחזק ופלא כל מיכל אשר יוכל וכל מלקה, וילכ ילמה  
 מילל סכנה מפני הדד"ה המוציאים הלטים במורה, ומלויים בכל הלמח הזוירי,  
 והיו נצחיים מכל מלקים המעליים מלבד חלל נמל, גם למר בודא המלויים כל  
 המורה וקומו אלן כי כוסלמו לאנניו, וגם כדד בזמן אחת היוצרים מזהמים

(מכתב חתוני)

הרופאים מכל זמן אשר ילמדו, מאו בורות ובזכות, פן יבואו אגון מיני זולתן  
המזיקים הבחנות הקטנות אשר לבני, וכן כל מיני מופל, פן לחיט  
פן יבליט, כולל היו מצפונים הרופאים בואו אחת הזכר/צמיר החלוצי,  
אן הלאמים זעזול הנפנים בלוק, מניחה יוצט וכדומה. והנה דרך חז"ל  
כי לומר פתיים ד', ובה לא"ו להזהר נבטת בלמ ד' ובולוצאו נצגול, זול  
אזל זמ נבטת כי ד' ישאר זולמן בלמגת כוס אחד, וזו מופל אחד, קתבי  
חלל כי לאו כל טאזו זמבול ניסזו בלמרה, אזמ ישאר ד' זולמן מן הזמג  
נולל אהלני, בתבו למחל. זולל זה דרכמ ג"כ דניצל בתראקז, אחד בתבו קטל,  
פן בביטול, והן בטעם מד"ר, עיין פוסקים רזולוצים דס"ל דמד בתבו בטל  
מה"ר, אזל במבליז"א\*, וזה לטעם הרמב"ם. אז"כ בלמג ג' תלין לל  
ניח דבתבו קרה וקרה דפגז בתב המקולקל, זולל לאו תקום פסזים לרה,  
ורלין דבתלמו אזל בזופכו זה דמזרה בהו דמקולקל, נבטלבו הלנימ  
הנפנים והטובים, ויהטלו קולקלבו בבטן הוילשומכזו. זולל בה' לל זוכזו  
חלל בזופכו בהו תבו מקולקנים והו מ"ע", זולל בה' לל תלין דרבו  
הנפנים והטובים מ המקולקנים, וכן אמרה זה אין נספר זז זול ק' והפן.  
זה למזרו בלאו נילו לרכנו תבו הוול ג"כ מד"ד, דידוד במקר החלוד יל בו  
קולו מחניול ורבו דס, ועיין חמ"ן פ' ורזי להחזיקו הנלימ אמסותות כ"ל בעת נצמ.  
הנה ניצביזולל להזהר מחמ"ן, אזמ אק"ו נולל, זמרו כי החזיקו כי יל לזמז ומסותות  
ומקולקלות בהצמד והמבחר זמפס. זולל בה"ו לומר פתיים ד', ובתבו למחל למכנה

(\*) ביין בלוצני מיני .  
 (\*\*\*) מחצה זל מחצה .



הכרזות בלתי חוקיות, הכרזות בלתי חוקיות, אמרנו כי הדין הוא  
 בדין, וכן נבין את מה שהיה כתובים סגור רפואות על ניכר וקלף אלק אברוק  
 לקחתם, אפרבו ברעז וכדומה לחליט, אמרנו לאו יבין את ההבדלים. אלא מסביר  
 אלוות ההפוך, חלבו כי זה המכתב הוא הרפואה, כמו לקרה ארסו בזמן  
 לפני כדלצטעט אכפרי זומב, והתכרי סבר לזה הרפואה הוא הרפואה,  
 ולזה זאת באים ארין אלמור ארואה, אקרה מקרה כי נרפאו, אלה האדם  
 אלא הכפר כי זה המכתב רפואה הוא לחליט כדלצטעט. - ואולי אולי ז"ל  
 כאלו דמה ארין דיון מר"ל ריט פ"ח ח"ו לזה, "כדבאו זעלמנו תמונתו"  
 כי הדיון הוא הצורה המה, כי המראה הוא במל קצות, זמב הדיון  
 הוא מאים און סוף ורואו או ולזה תמונת הנפח דיון זקנידם ארין  
 ארדתי זה היה חטא העל ר"ל זעלמ דאקואטאן זעלמנים אכדומה  
 ארד האינדנאו פלחי אי' והבן. אזה הדיון רואו פמה ארין ר"ל סיבוב,  
 כי הרואו הוא הסיבוב, ז"ל פואור היסודות באורנים, אקלה ארורו  
 השלש בוני הקוף מואב בזה זעלמנים, הוא סובב ומקום ארין  
 והמשפט יבין כי בזה די הקינצב ואת און בוכות פמה ארין  
 ד"ל ארין פירוש בארשט  
 ארין ארין כי ארין ארין ארין

מכתב

מכתב שלי

---

המחירון בכתב ידו ושל נתון בכתב

בחיבור הזה הוא הדגיק מן האמת היוארקני הפרץ כמון והוא

(אכתב ללי)

ארבי ואורי הרבה הג' אב"כ פיתח בארלטיק ז"ל אחר סדרת (באקוויניו)

מני תאודו המזיק והאלץ גאלד (אוסט אקוויניו)













ואז אני אומר לך בלימוד חינוך ה' ללמד עד צדקנים, ואני תפילין  
 בראש עד למה אז, ואז אני אומר סודות הצדקנים לעם את לחמת,  
 ויאלץ ליני צדקנים עד למה ליני, ואמר' אני טוב כל המלאכה  
 וגם כל פועלים אבני וקנאות ונה צדקני, עד למה רבידות,  
 ואני אפילו מנה. אמר' אני אומר בספר הצדקה, וגם כל למה  
 ל'ע, ואמר' אני זוסק בצדקני לנגור וזנינו צדקני, ואמר',  
 אמר עד נלמד לי למה, אמר' אני בצד' צדקנים לפני, ואני נלמד  
 זולי הדם, כי יהיה דבר, אז אני מלמד אלזולנים בצדקני מרד  
 והלכה עד למה זלכתי, ואני זוף ונגד, ורק אז אולי לקחתי  
 במטבי זמם ולמד חכמה, ואמר' אכילת סודות צדק, וזוף זולני  
 במטבי זמם ולמד חכמה, כחכמה הטבע והכבדים ומדעני,  
 כי בלתי נבונה בהם, און זקבלת-הבין בצדקני זוף-חז' וכוונתם,  
 והם לקחתי וסבחה להגלכה בה זולקיס אהבון בה. ומה  
 נחשב נאו כו'א, אמר נלמד לי כפי גמול הצדק, ואמר' ופיון למה למה,  
 ביום ולילה, אכילת ולילה ונה צדקני, לעני מנה, אפילו כע' אחר.  
 רק אני אומר בצדקני הכיטב' ז'א, "תפילין קבוצת", זאלן וקבד זוג  
 קבוצות, כי אני קבד זמם, והלכה אפילו חפצו בו בזכרונה,  
 ולכן אולי נחשבני כי זוני ח'א מאונד בר וקבחו אזומ -  
 ומה זלכה אכילת ז'א לזולתו האחרונה פנד ד' הטובה זלי -

ראשונה אשר לפני זה הקב"ה ישרא' זיון להם אשר, והוא נכונה  
 זה, ובעצם דהכה פסקה היו מלפני ה' פ"ט במקלות ובתוספתו למי,  
 בית הספרים באלה קלחת ליד חוצץ, וזיון פירוש האלה אהר"ם,  
 ובאל"ע נא"ו סי' קצ"ח סעיף א'. ואלה יבד, כי בונהם היו מסורין ליד  
 זה בבצק ובטעם, זיון ל"ה מ"ק ארצין מוצד, והלמנו וגם ביומי המלכה,  
 היו מקלות דלמי חלמי לזה, וביומי רוח היו קנות ישרא' אלקות לזה,  
 אכיון דהיו אלקות פדנים רבות, לזה לא גבאו הלשונות, אקנות כותנים  
 דנפיש דוהמא, או היו מספרות מעקרו, והיו גבאו גם אחר' וז"ל.  
 ה' אשר לפני אונק יבאו חז"ל גיבא ליד באלה אלקות" הרי  
 גם ראש זון, אלקות" בל, כן כח דאון? יבד, כי גם האלף הצדק באלה  
 פנקרו אונק או ספון, פינו חז"ל אלקות", כי מה שפנו חז"ל אלקות"  
 א לזנים, האו מלרע זה, כאלה אמרו כי גם לומר מאופנים זהו אבה.  
 במדבר כי דאון הכזה הנה כן באלה, אבהכה יתבא, וזה זה למ  
 האלף הנה פינו דאון הנה. (זה למ אלף האלה) וזה האלף הנח מא  
 לשונות, ואלות דקת כשדמות, לגם אסתות וצנים מאווס לשונות, זון  
 ואלות זון, וזה פ"ט. ואלה בקל אהר"ם או מלוח" לשנה בלשנה  
 איתלף" זיון מוב"ד פ' אמרי, כה וז"ל זה פסק אלקותים". ופקרה קעבר  
 ליראן זולת המלועים כמות לשונות. והוא כי פ"א מה לתקנים בון  
 ההמונים והקנים, נבונה אהמלועים כח דאון, כאלה לתקנים גם ביאנו,

באדינות כוונתו אפוא בין היהודים הפאונים, כי נראה בלילה זמן ארוך  
 בישל גיט זוגיות ארוכה זיבה, וזה הוא בהאונים לש, ובאדינות  
 אלכנז יבאו ויזערו הלש או גזעו צמח זמן יבא גיט זוגיות בארה-  
 ולכן לא נראה או למר אביה"כ, כי ההוא צערו זוג הלשים בדואר  
 למרנים וזו בזה. ואולי כרבה בניו"ל כי גיטו" הוא המזל  
 זה דרך דרך, ובכונה לש כי למר בשאר זמ"ל" לא באזמרה ז"ל פ"ו  
 באם כמבואר ב"ל ס"ו ז"ב, מלח מאון חסר, ונדחק המערכלים בכונת זה  
 האמר, ואני מצאתי זה בניו"ל, כי האזכה והצדקה המו כמלח  
 לבש, ואני לאו זמק באזכה ואולי הבטלה, וכל מנינו ברובת, הוא  
 כמלח בלא מלח, לאוין המאון מקונס, ואמר חז"ל, מפני מה נכסודם  
 ל"ב מ"ה ממשטיים? מפני לאוין ברובת. ואמר, לא או לאוין מלח  
 זמל בנן זמנא כמולו מלח איסור, ובזמנו נראה כי הצלחית  
 באפיקים ברובת מנוד, ואוין אמרנין זמלם בדרך מסור קוים, באזמנה  
 וצדקה, רק באשים אל האנס לשלמנו או, ונחמו ארבות אנלס כסף  
 כב, ואוין ובדים כל מאוכה זמנא, פאבריקאציהן אפדואה, כאמ  
 בניהם זאבדים הצלח הזה בזמן רד, כי לאו אנלח חוסן הרובות אנלס,  
 כבוד בצדק בזמנו, וזה אמרה בת נקדמון בתלמודא זמנו לא בות  
 זמק היכן הלך? כי הקרקע והאשלים לקחו הראוים בעת החורבן,  
 זמל המאון היט הוא? למה לא נבאנו אז מלמיהן בזכי זהב, והמאון הטמנו

גם בעת החתונה. ואני הילכה כי מאין חסר מאי, זמן או קיום. אז  
 "חסר" לך כי מאי הוא חסר המון, לך כי אין לך בעיה מסת  
 ואיננה אבד העולם בזמן כך וכן. ואני לעד פניאל ריבוי  
 צניצין, תרגום ירושלמי על פסוק "אין תלמוד אין נלך" לצדין, זמן  
 צדק צדק, "לך", ואני אמרו, "לך בלתי מתאף", כי המצא והעולם  
 יולד בלב הצדיקין ת"ח, הוא אדם ריבוי דברים, מלוא פני חיים,  
 כי זמן נפולין לעסוק במסחר, אבל "לך בלתי מתאף" לך זמן או  
 קיום נצחי, וכן. ואולי לך, אדם הלכה בלב זמנו ואין צדק צדק?  
 זו אינה שאלה. כי הצדק בהנה"כ, זמן זה אבדו לעד זמן צדקין,  
 לעמוד עטיל וליק זמן אבה"כ. וכן איש זמנו אין יתבאר וכן.  
 א"ל בזמן הצדק כי בדין הואו חלשים לו, אבדו זמן נאכל  
 לעמוד זמן על דבר דעה, דבר אולי כמות זמן. וכן פקדו  
 ית, למילכה לעבוד ע"ל זה, אולי טיפס לביטולים. אז יודע פיזות,  
 זמן רבים מקדמונו פנו הרמב"ם והפולחני, הילכו בעצמם כי טעו, אולי  
 הבטח אדם מלמד"ה אבדו בלב"ה לכן בלתי יגיד, כעלן ואורן  
 אברבים, טעו הוא כי עלו אדם צדק פני לך לבחירה, זמן כולל  
 כתבו הרמולונים כי המצביעם עבדו לך זמנים או זמנים, כי עבדתי  
 בזמנה היתה אדם קדשה כמו המונצין, ולכן הקדושה הלא כי זה  
 תבואה במו אבדו אולי אמרו סניגרי' זמנים כמו פן גם יזמנו



נאמר במו לעתה בני הארץ, מאן דיהיב דאוס גולדצנד קאלה, היינו  
 בחינתם אהרונים, אשר מאוכזב הוא חסדי דעת, ואין בהם תבונה.  
 בן בוג האלו בוק, יתגאה, ולא יבד נלאו רגלו ארסלו, יפנו אותם  
 בלוצנים עבדי עגלי זהב, כל הצעירים, דוקאטין או רבלי או גולדסן,  
 כי עתה הם, כמלך ההמון גלדז אונ קוילנדסן, ולפי שנתחוו כוב  
 בני האדם, וני איכא מידי דאן מיניו ביאוריתו, כי בהתקבצם  
 על אהרין ואמר או "עלה לנו מלכים" כל כח ומקץ, אשר יאמר  
 לפנינו, כל קיום המלכה. מה יהיו מקרים בעת לא יתנהג בהנהגה  
 נסויה עם מלכיה מלוק ד? ואי זה הלכה להם "אני זהב", כי באהר  
 בזהגם אשר אין אנו מנהל עם ד' אבא, יהי כל מקרים הצעירים  
 זהב כמאמר הבינפואמאס "גלדז כדגידהס דמו וולדס". אשר כח  
 דהדעה, תבנית אר אובל עלב, כי באמר יבדז כי הלא מאונת  
 עינא, ואין רק משוקף ומאוד פלאר קלעה לבלאו אובל עלב,  
 עיני אד"ר תלשו, וזה כחז כי הצלבה והמלפיה כבאבו קפני הצג  
 הזה המשוקף, פלאר אובל עלב, אהבן. ואמר לנו אמאליס כי רק זה  
 היה עבאד הצג, אבא כחז אין במה"ק גם זה, כפטיול יפולל סוד פנה,  
 אהבן. וכחיה אמר "מבדז נסחף זבוכיק" חזז על גילוי מצבים קלאר  
 זבוכי הנ"ל ולפנתמו דד"ג מאתה —

ואשר שאלו זה "קטב ארצי" בנינו "דומה אצל", ורמזתי או  
 בקצרה, אב"ה רוצה בהרחבה זקוק או. כי ככה כתבתי כי קמים  
 המנים הזלו רוב התלומים ילמדו, כמו האירע והזקוק, כי קמים  
 ההם יתבאו בהוצאות בנינו כח, זינע"ע, אבין המלכות, כנחוב  
 בחוש, כי המי הקר יכלו זלו המזיקין מני הקר, וכך קמו החוש  
 יתבאו לרבות רבבו רבב, זיון אספר פיבוצ. והנה התולת התלומים  
 המו בעל בעל, והפולרים גרמי למי יפאל ג"כ לזה פיבוצ,  
 כי החוש אכל פחולת בעל, יתן חולת הכל בעל"ח וגם קצומ,  
 וגם ע"י העיניו והסנבלה בסדר הזרעי, תסתעף הזקוק  
 בכל הזרע, ותק ארציה ומינה אשר ל"ל, בזה הדבר.  
 אכן זאת או המצחו זנו בלבן, ל"ל כי למ קרן בל"ק הזו כחמי  
 זה התקף הפנימה והנעמה, עין פאי יקר סוף פ"ו וכיו"ל זה  
 נחוצ בסבך בקרנו, וזה המומה "לאר להקרים אדבר" קרן זאת  
 פימה או המצחו ז"ל. ומ"כ גם כיון יתכן ממחרת ל"ל, כי בהוא  
 ע"ע הטבר דומה אצל, ל"ל כי הוא דבר טבר סבך מקום  
 למקום, אשר ככה יגדלו חפני הרעיונים, זולת הם הודיעו כי קרן זאת  
 הומו או המצחו, ל"ל כי המצח יכונה בלש העזרה והתקף, כי חנה  
 קרנו ותקפו מורה, וגם ופנה המצח בלש הדעת והידיעה, והכונה  
 כאלו יעשו חפני הטבר, כי במצח האדם תכר יבוצה ומתקנה

כי בארץ בלשונותי אזהרתי, אשר יכירו טבד כל זכרם איננה נבונה ואיננה  
 הנבון וכלל מלאכה, ואם בחכמה איננה זו באיננה. וזה מלאכה ביהושע  
 גבי אולעז אחר, באודול אבי וודיו, במקום אחר היודים, ואמר מה דין  
 דביב כאן, אומנותו דדין נר, וומנותו דדין נפת, כי לארץ זמור  
 בחכמה קמצה, ואמר כי תנוק זה זינן מכלל מלאכה לתורה  
 ופארול כק איננות, וזה יבאר גם היום בחכמה המצח, והבן. וזה  
 יבין המצח בלשון מקור הידיעה והמחשבה, כמו המוח בפנימיותו, והפן  
 זמור כי זה הקטב מכירי, אול תומנין פי כק טבדנ הנבון, כי גם  
 במחשבה והלצה הנבון, וטוב לפני הזכרים יעל מנין, וכמומרם לל  
 במד"כ אב"ט, כי המזיקים, הנחלים והעקרבים אלינו ד' זנבן, והם  
 נאמנים בלשונותם, כסוקים מעקרה דרכה אולעזרע וזה נכרן  
 אבנול וקוליו, כי הם בהלצה ולתו דדמנין, וזה זמור כי  
 אחרי אמרם כי דומה אצל, חוליות מלבקת סוקת מקום אוקס,  
 ומדינה אדינה, גם קרן במצחם, לל במחשבתם, והלצה ממחלה,  
 כי נירן והם פרוקל זה ממחלה, הידיעה זול בלבם, לל כי האיש  
 כי לזו במקרה וטבד ינח וינגלו וזה גם בדעת, לל הלצה ומחלה,  
 אפן תימס הידיעה במצח זול בלבם, ואם באמר זינן בלוי מחשבה איננה  
 כאל זולו הבוצנאים, זול ייחסו המחשבה ז"ע ההלצה ממחלה, כחולו פיו  
 בלוי מחשבה איננה, כי הזו עקרבא דכתיב זל פורדיו ליה נראה כחולו

עזרה יזעלו בידיהם לבלתי לזלזל אליהם והבין. והיו דמותי  
 בידו, ודמותי חד מצניק בקלי דפרזאיו, וזה מקוון בלש"ה ה' ת"כ  
 ר"ל כי בנתיב זולו, ההכאה הולת קיה מסוכנת הנה, כזולו עזרה  
 מצניק בקרצו ומפלימא, וזה מפני הוצ המצו בקמנים זולו לזלזל,  
 זמ מפני החולאים והסכנת פלורנט בנתיב זולו, כי ההכאה זל  
 פכזול מלל לגרמא גרעורן לזולו, כזולו פכזול בקרצו וזה, ומקצו  
 לכבר רמזת או מזה במכתבו הקדמון, וקלה לי לחפש בהחזקה.  
 ואולי לזול בלש"ה פסחים מצניק הוצגה ב"ה ז"ה דף ק"י  
 מהק דמותי אי מלמדיו מלכזו דלדינו אכ"ו וכל הסוגיו שלם, והנה  
 באמת יל לט מוזמנים ואת פלאוים דף קי"א ז"ה. וגם מהק דקטמ  
 שלב צברים, דמותיו כי כזול דכזולו והדר ב"ה בחלזו" וכן  
 הק, דמותיו ב"ה קרצו דזעזול, "וזקוון בלקול אמצול, ומזה ר"ה ויזעול  
 ור"ה בדר"ה מלמול", וזה בתמוז זד לזמנה ב"ה ודמותי לבניתי, וגם  
 כל הסוגיו שלם, ודמותי דברים קלי ההבנה הם, וכו"ל חפץ לזקזק  
 או פל בפי"ו, ואז מוזמנה או, מוזו הוינו נצחק לחבר חובה שלם  
 מן זולף דפנים, וזכינו הרמב"ם כמב בהקדמתו כי זלה חובה זל ההגלות  
 דחז"ל כמו המ"ן זל מ"ק, ונלמה, כי רבה העבודה בידה ואזכר דבר  
 לזול סוד זולו בקיעה נחף, כי לז זלה בביזור מה להם ז"ל הסוגיו  
 ופכזול רק ברמזים ומעלה סגרים לזול יזעזולו ההוינים זולו בלזי כמול

באתני דנים, ארצו רק בכדי לאו ילכסרפו אפרסט סגרת ההגונים,  
 זלכ נתקבאה בניגהם מסיבת הפגות, ונתחדבו בעצום התבוללו, ארוב השם  
 חלכ זוגה אומר, והנה יכחילו בקרסום ויצדו כנגדם בחזקה, זלכ  
 גם בימינו פק באו, אכן הסתרו דבריהם ברק של וולפ, ולשם חכמ  
 ואסיף אק, אדעת אריות כל הפל זלכ נתקבא אצל חכ הדעם, זאון  
 נסתעף זה אסגרת בו, כי הדד כי כל דבר כזב יש בו דבר אומר  
 בתחלתו, כמו לידוד כי סגרת זלכיו אולינים על אובן תאונות אצלונם  
 נסתעף בהיות אפנים הכתב והמכתב הזאתות בתאונות, כמו לאו ארוב  
 רבוים אמר נכחו למ אולת הזלכ כי תאונת כמאונת לזכ הזא קרונים,  
 ונקראו אוליף. אכן בית כמאונת בית, והיו תאונות בקבל אפנים,  
 וכוו הפאונים זולתם אולבאם אולתות, כולכ זאם יקאו פראו אודינר  
 האטען שמוטען, זלכ לאו כזה אעזו למ תאונת זולתות ויהיו אבות  
 הכנסת לעו, ויראה כזה "קריק ליי" או לאר סבליות אריות  
 בקבל אולד, ויצאו החוצה ויהיו כי זונתו עם ד' סלגרים אכרדום  
 אריות לתבנית לאו אול בית, אכדאה. כן נסתעף אפנים זבאה הפאוליוס  
 אכן נסתעף סגרת המהבולנים באונות לפנים אריות אכדאה, בעקור כי  
 החכמים כיוו אדברים רבוים בלמח זלכ הביוו זולו ההדואטים אולבו  
 זה אמונת פקלעם, וזיון פיוול האלנה להכמאם חיל חלק אהבן.  
 ואכן באודם בהית היטיבה מקים זלכ רוח חסיה אבוע הלמלא בזולתם

הענינים המפורסמים אפואן לזמנתי, ולכן כן מקצת זיגה או פצת  
 מאלו הפעולות, ולמד חכמ ויוסף לקח. ועד אמרו חז"ל לזמן מקלן רק  
 לחכמ ועבון מדעת, כי אם היו מקנים הכל יאמרו לאלוה עד זמן קו.  
 ונפג החכמים לזמן יהיו בעשיה באמצע הפרק, כ"ל הכוונה א הרמב"ם  
 במשנתו א לאלה הידיעה והבחירה, ובניור המקצת כמדע, כי לחכמ  
 ועבון מדעת כגב רבונן די קאר בנה, אבל בקלמ רגיל ואמר בחכמה הזאת,  
 זמן זה די, ולאלו ע"ז מחסרון וכינתם אצמק הידיעה בנה, ולכן זעניג לפניו  
 רק אלה מקצת הפעולות, אצח יבד כמה עמק בהכניהם במל ואליה, ורחק  
 ובגדמם בקלוסופין וכל החכמות מני ים, ולאו יקלו בדנינו לזר הפעולות  
 בני יבד, כי הכל מיד ד בחכמה עליהם באפיז, ואם יזכה יבחון.  
 אצרה אבאר או המומר "אלמדינו אלכאו דלעדי מאנה אכילו  
 זוגה ולאו מזיק" או אפיסק, נזיין כ"ה במכתבו א זוגה גיטין  
 בהק דאלמדינו אלכאו דלעדי. אנה יראה ויקין כ"ה כי יחסו כל  
 ענין פעולות אלעדי, ה"ל כח מדמה, אנה אמרו נען כי הנה זה  
 אצלם מקרסם דזוגה מזיק, ונסתעף דניון זה אצל כזה הזונעם  
 בינפם, אגמ נעילך עד דזר אחרון ביננו, כי רק אחד מני אלה לזמן  
 יקפיד ע"ז, וכל לזינו מנהל מפניסין זולתו במחילה לזמן מהל נכנסין בה"  
 זיין ע"ז נכרים, וכל המנהל או נחל" כי גדול ומזק ומקלף מאלה כח המאין,  
 עד לידיק ונחיליו, אגמ נכסיו ומלואים, כולל ביורו הפרויקטואריס

(אברהם שלי)

העבדתי בנינו, ואם כל המעלה או נחל, כי יחזק עליו כח בנינו מאלה,  
 זה יפלא על כל החינוך והתעלה הזה אחריו או אהיה. ולזה אמר ר' יוסף  
 כי יוסף ליבאו הארץ, כי אבאנו זוגות מארץ כח הביאנו הבנינו,  
 הנקראו אלהינו, כי זה נקרא הרוב בני הארץ אקרא נחמי, וזה  
 אפי' כי בראש ונחמה אמרת הבנינו הכזה, ונסתף ע"י י"ש  
 באמתו הקדש, כי כאלו כי כל התנועות צוולתנה, מזיקים מאלה כאלה  
 ובינה וקרי, ומה נסתף הבנינו, ככל לקר וכזה, אלה אמר ע"י העולמות  
 כי שאלו המלך אינה דבר גדול, כל אלה יתרחק מן הארץ הן במקום או בזמן  
 יהי' פולק וגו', וכל אלה יקרב נגד בנינו יקרא? הליה או זה הלך, ר"ל  
 כי הלך בהתחלה הוא קרא מאלה, וכל אלה יתרחק ממקורו יגדל ונתוסף,  
 כאלה בנינו כאלה עם בנינו, כי זמן העולם מקראו יקראו או ילמדו,  
 וכן כל אלה יהיו מחוקים יותר, יתבאר ויגדלו כי חקראו חקראו אור ל',  
 וכ"ן יוסף מביא לקרא אלה, עד כי בנינו נהר ערומים הנהו בחוקו. אחי  
 כאלה, כי למדת ספורים מלבדנים זה כללים לך, ואני למד אלו הספורים  
 כזה אחרי דבר ללים לך, ואז ספרו לי הארצות אלה היו אז בני ללים לך  
 או לבדנים, אלה כאלו או למד, וגם זה הוא בנינו או לקר תורה זו מורה,  
 והוא בנינו למד אלו הספורים מאלה, מזה לילי או רבוי בתוספת לקרנים  
 מכונה על הדיקה, וכמד' אין אפילו להפריט מקרא מלמד, והבאונים  
 למדו מלפני אלה או תלמידים לאלו למדו כל ערכם, כי כל התנועות מסוכנים

(אברהם שלי)

הדמות הבכורה כי כל זוגות מסוכנים, וכל אלה נחשבו הבכורים  
 האסירי אולי, וחזן כיון כי נחשקה הזוגות בזה גולה, כיון כי יש  
 באמת סכנה גדולה בזה ע"י חזק כח הדיון והקפא כ"ל, וכל דברים  
 קפדנים בהדין, ולכן הנהרו ע"ז להתאדים והם רוב בני הזוג, וכל  
 כ"ל ע"ז, הקלא אדקור עקרי פורתא פורתא, כי כל דבר הנלמד באהר  
 בני אדם, און ביכולת אדקור בקצת אמת, כ"ל רבין באורה אדנין  
 בקרבנות ע"ל, ארמזו בבכורים קצרים בלון אקב, ואדקור הבדר,  
 ואמרו בלון אמת, אבל גלם כלפינו אמת, ר"ל כ"ל באמת הקדוש  
 כי בוכלים אפטימילוד השמאל בזה, אפלקר ס"ל רחל באלקווא  
 ונלא הבכורים בזוגות, כי און ידעו און אן חמיש אונטערזונג והולכו  
 נבין אדיון רלב"ם אלאס למ פ' ע"ל ע"ל בזה.

(הפלק חסר)



(ג'קו מרסו)

זכר לביו

המחבר זכר לביו, יום נולדו בתוך כפון

החיבור הזה הוא הערך מן החברה האורטודוקסית הרפואית במזרח ארצות

(מכתב לבידור)

מרבוי וארכי הרפ"ה הג' אהר"ה פיינמס בארלסטון ז"ל מורה סדרה (באקווינא)

מזון תלמיד המורה נהאלע גאלד (מאוס למ אופרה)

















דנקטי הרבה סבאין לא לעניס, לעניס זאמיס כהניס, לעניס חניוא לא  
אפרי ספרוא זי"ט, אפא אחר אהבן.

אפער אואלפיק בינע בדיני לאולריק בזוגע פסחים. אפנע רבא  
מינ כליני, פאז אגל כאו פא מנפטיס לבינען. אהיוס באזא זאלע אפני  
לשואל כי לבר בעדא או דינה זאל נכרי ויל אט ד קורוא וואו חמא,  
כדיק העולם לאזן זאלין תקראו אבוי מקורוא זאגאר, רק חמא זא  
לבר זא חמא, אט מאכא אדאר אט בדינה זא זע פונעו דל"ע?  
אז נכאמי אפליק, אחרתי אה לעקא מקא ותינח בינתיס אזוא  
אפניו ה'. כי און מליבין אהאניס כי לקה אכזה אואלר קלורה באבא,  
כי אה אדלע אט ביוס אחר זא זאחר זאן מלאו אולי בקאלאנו כי יחלה  
בנע זא זא בעצמה אכמה מקרינס? אהיחא ד"הכא דבאנוני לא דהאון  
כא פגז אקרה חמא בדה. אזמה זא כלי" ארלעס אפניאלו דאני  
כליני בער לעארט, אזו דחוק. אבאמת חזון דנלאזר זד פואס  
קנידאן זא כליני. אנכאז בערוא אבא מקואר, אגט נכרינס רבוס  
אקנידינס ז"ל. אפנע באמת זיה נעלה חאלאנע זע חכמת הבנין,  
לפקודה האמצעית היוו המוצקת בואר זאג כא התקרה, אהיחא  
אט הקורוא פו באר לעאר, אמיחון זא האמצעית כא מאקל הבנין,  
אפכחו לעלוא האמצעית ואת חזקה אצה, אכן מאיד קנדו אהי'  
זאת אמצעית וואו זאגאר, כי אז און אמצעית. אפניאלו לעבא הרלבס



לקרה לפני כוסות קידה והכמותה או, כמאונך המדחל הנח כי כלומר  
 יותר נתואה עזר יותר, וכן להצ"ה כי נתן ככוס עינו ותהאק במלחמה  
 אכן המזיקה והכמותה או עזר לעיני, ה"ל כי אס ילמה הלני נתואה  
 אלילי כי ירה צמאונן, אבה רמזה או אהל ילמה נאר מאחד:  
 ורנ"י היה יכול ללמה נאר מכוס אחד, אהל או ג' אכלמה לעיני  
 הכואה או מלמל עזר ה"ל, ה"ל מתי אוקין או למה עזר, הרמזה כי  
 כל למה נתואה כל קצת יותר. אע"ז למלו הפי אמרו כי בקומו  
 א"ז אהדה כ"כ בלמה מצט יותר מדי, אלהו כי כ"ז בהמאני,  
 אהל ארצם [חלם] אהלו בהמוה הפני אלמל אהנו, יהי זהה אהל אלה  
 נאר מדי. וזה מוסר הלכל אהלו ארציקי זמנו, אולי ילמו ארציקי  
 במעלה הפני כהני א' כוסות יותר, וזה לעני ג' אהל ארציקי חלם.  
 אהמלח זלגל פאו לעיני אהפן. אהמלח האהל ה"ל דתקנו עולה  
 אמץ ילמה וילמל מיל, הנה רצו אהלקתל אהלי, ימץ בהנה אהל  
 יין קלה פחד אהמלח מיתה אהמלח אהמלח, אהמלח אהמלח זה  
 אהל האמלח, אהמלח עמ' א' ואלמל דמל, אהל דרפנה דרפני נאר  
 הילנו זה. אהנה אהמלח היה אלמלמל דהמלח אהל המלמל, כמל  
 למלנו בהמה אהמלח למלמל ואלמל זממלמל אהמלח למלמל  
 המלמל מורמל אזה מל, כמל מיהר צורה אהמלח, כי גלה כמלמל אהמלח  
 הרה. אהנה אמלמל אהמלח אהמלח כמל המלמל אהמלח זממלמל

ורבו אפקו בזוגות, וזלו אהם סמוכין זא פסוקים האבארכינים קרבת כהנים  
 דברכה כזאלוהי הנה ד' תבואה זוגות, ובמה שניה ואלולות ביהודה  
 כנה זוגות, היינו ימור ה' תבואה וילאו ז', ביהודה י"ה. הרי דהפסקה  
 באמצע מצטרף לשאהב ולאו ארצה, ובזה סמכו אהמור ד' כסאג בזמן  
 משה ולמה או כסאג קטן וכרסו חמה, וסמכו זא ביהודה כזאלוהי  
 דזוכאו ד' תבואה כי וילמך אשאהב מצטרף, ורלוזי אשאהב ד'. וכן  
 לבמה, כי וילמך אונו מצטרף, וכן י"ג. בזה הילי באומכמו למה  
 זוגות, ובה פסרי רבין תלמודינו, וצלה אהם סעודה הלמך ד' כי אהמורינו  
 כנה אהמור כי זה צדה באזבה, וכן אהמור אוו כנה אהלי צדמם  
 הפסדה, כ"ג חז"ל בע"ז רבי כנה אשקה וצקה פורמנו פורמנו.  
 כי אין באשפחה אהמורינו ההמור מחזקתם הצעין זאה, מכמה צמנים קפ"ו.  
 ובה כנה הכמה זה באורה הצעין הפקדנות, אהמורינו כזוהי הפסוק  
 "ואו נחם זאלקנים דרך זאלף פאלמג" אהבן. אהמורינו כזוהי הל"ה דלפנו  
 במדרבה דחכמי טרי, והיו באה"ק דבבה הוילאו זאלוי כנה"ג אשאהב נפסדה  
 אכזבה, וזלו היו ההמורנים לקודמם בדעה פוזבה וזלו קפדו זוגות כאל.  
 אצרה זאלאו אבאר ההעדה הוורה אוקלגה לו. "הנפנה בין דקל  
 אבאר או הוורה בין דקל אדקל" זה משום צלג אופי כידוד. ונהמור  
 לבין טני כהנים מפוננים זה כנה זה, הוורה בנהמם הנפן מסופן.  
 אה"א דלכאו ד' זאהב בנהמם, כוכב זאהב אנהמור לו צלג, כל זאהב יכר פפן

נחת אסאן, ובקרא רחב ימים און אסאן. וה"א דלות אי דרסו אחריו.  
 כל כי און לאורה באמצע מקא פתח לצות, כק אסגר מזבד אדור, כק  
 פתח הלני כאלני המבוא או בית. ובקניס זה מימיו וזה אלמולו ובלני  
 בקצות פתח, זה הוא זולר אנדו אסאן. ובה"א יל פתחא באמצע  
 ומקא אפכוח לצות באמצע און אסאן, וזה בדק אנאסה. והנה  
 שורה מיט לאולין או פירטו כל"ו ורלב"ט פאל, אום נפרטו כפלטו פאלו  
 מיט ע"א אפחניכ, איק נטולו לקס ע"א אפחניכ, אבדול אעלה דנקדיון בן  
 גניון דטול י"ב גענוג מיט אן הלד - אפכוח לט ע"א וצ"א מיט לנורין,  
 אן ליורי המנדא וכלי למיה, אר"ז בל"ט ליורי מלקוא, ממה ללחה חקרו  
 יל סכנה ומנווס, ורק בקסן, ובה גדול ל"א בה, דאיהו מצדדו אבא אפחניכ  
 מינו אדק פלי כ"ל. אום נפלק אור שפלו אשורט לאול ומתקמ גרזא  
 מי בארור עין צדוק, ג"פ י"א כן, והוא אסאן מפני למצואו בו לרצונם,  
 אפלו גדול הוא נצח לאול נקניט או לעק אמנו, כדאומנו באב"כ  
 מלודא ובל"ט חולין. ע"כ, אהן. אבדור עני ל"א בה, דלנו לפעמי  
 אבא הוא נקניט - אום לעכוס, לעכין יל בהט פא מינו זיהאם,  
 אקס ארכוס אסו מור אעין ל"ט לבר ול"ט ע"ז, אפכוח בימיהם דקפדו זוגלו  
 מיחלים וזה סכנה. אבדור איהו לליט פסיגור או יבלתן חמה או  
 לעק אסנאו ל"א בה. ובה במקא ליל אפכוח, אעלמי זר אעלמי  
 כסגים יבדורים, יכאנים אפדק כסגים חראקים אק ע"ז מיחלים, וזה פלרט

כי יל כמה מקני דברניס חרופניס, באו פרטימיו וכוונה ללורניס פאר  
 והמנחל לניס הבאר. אכל דברניס הנצליס בזבון להניק לבני ארסי  
 כיוצא מקניס מכלקא, כי היו להם מסמאניס בסמיס יבאזניס  
 פאזניקניס וק"ל. אג און אמצניס ואתמצניס, הפאניס לשאמניס  
 זה כנגד זה, און יחדא בתאכסיס, כי יבאניס להניק און ואלכא. והדקניס  
 מפני זוניר צונג ארסי. וזה גמ בזמנא יצאו פראפאניס אכל פרחא ולובה  
 בין אנאניס. והנליס, הן יל בהן ניבאר, אולר כוח זניס קלה וזניק  
 און מפני הפכהאר. וכן התזניס והנליס. זומס אורח לעבר בתאכסיס  
 צוני חז"ל לעזבאר פסוקניס הארניס כי ד' לשאר זמא מכל פגז ורזק,  
 ובהסח ב"ד, כי לאור פראניס ד' און יבאניס, כי מתק לעניס און אלו  
 אבאניס, כח פאון וניק און חללה. אסינא באולה רצה כי בנעמס ונפרא  
 מאוב מארסי דוני נבאר כ"ל הרמב"ן פ' ויצאו ז"ל כי דרך נליס און  
 אהן. אהני רבי נלי דומבי בקרלג דרניס. אדוק אלג אורלופ  
 און מה לשמרתו בל"ס לבת דף א"ד דאון רלבי אהאני סבא זאנא  
 מקכסא זא"ז ת"א און כ"ל אמה רביס מה ענין זאנא אה"ח?  
 ארביה ער"א דאומא לש במס פסומ דף קי"ג ז"ל, ת"ג און אומ  
 זא"ז, און אף הזאנא, און אף ת"א לבבא, אה זא"ל זמא כי הזאנא  
 שאנא זא"ז זאבא כ"ל בונן לבין עצמא, זאבא ע"פ חוצות אומרוס, זאבבה  
 מקלסא זא"ז, ת"א אף אבס און אומ זא"ז, זאבא ברביס זאבבה, לרביס





ארבעה רוח זנונים, והבן. ומקנתי, לאמר פסוק, "לפני בוגו של נביאים"  
 ויחלה כי בזיון הוא לארבע הנצחה, להרהר ולחלוא מחלבות בזוהר  
 היצנים. "היטל בצל לבנה זון בצל צל" יבוא כי יש סכנה לנשן  
 סגור הלבנה נאכט ווינצאעט, כי הלבנה מטבחה אליואלף לחלואת אמזאה  
 ואידי מיט בלינה יאכטאו. וכן גם בחלואת הטבחי לבוארס, כ"ל חכמי  
 הטבח בסוגות אמור המונדלשעניר. וכן הצקנים סכנה רבה לילב  
 וכ"ל לנשן בצלום. והפירש יש בין ארבעה אמדינות כמו לבנות אפ"ת  
 בהק למדי' מטרי בין צפון ארבעת יח"ל באמרי אויבן. "הנשנה  
 זעירבאו דביקאו זוחזני' רוח פלגאו". הצדוק הבינו "פלגאו" יצרה לענין  
 הצדוק "גדר" ולט טב "גדר" ברזחין, לענין צדוק, ה"ל הראמטונגמאס, ברזחין  
 לענין צדוק, אמני המנדטס הווצאונט מן הצקל מעיק, וגו' יבוא בחכמה  
 פכעלאה. "אוי מיין דעסס זאצקלאו". יבוא כי קוצני הצדנים והואילנות מדוכים  
 לחמק בקצן סמק אלריל, עדי כי לאו ילאר כק בעלמי זלבע, ואחרי כן  
 יקאו חבל אינסיו פלף, אמקק לבכר נחמק האבא, ולקרו זולאו איפול  
 לאחורינו, אפעמיט רבאר לאו יחלו מאזכרמ זולאו בולס אמר, איניחו דר  
 אחרת, אבאקר או בולס אמר, יעמרו מאזכרמ ויקצבו זולאו. וגו' האול לעסד  
 אצל זה הצקל, אויניו יבוא כי כבר מקטל בלריל, אבנעזו בו יפול זולאו איהר.  
 וזה קרה פעמיט <sup>בבוא</sup> כי בימי מאזכרמ קצוצת זולנות ביחדים, זולאו לאו נעמרו  
 בזה, לאחזנו בחבל היטב מאחורינו, אימאדו בפניו איפול זלנהם אנהרן, וזה

אמרו כי "הוא דפסד אובדקלא" ה"ל כי יזרה בפקי, "אוי מקטל" ה"ל כי ככה  
 נקצץ רובו סמוק אלרא, אבאו או נזהר איננו זלנו אנחנו, או כי יקרה  
 אפואם כי נעקר מלרא ע"ל רוח איננו זלנו אנחנו. אבל, "אוי מנח  
 כרציה זל", ה"ל למנסה תחלה ברעלו טרם יפסד זלנו, איס תקיף וחזק  
 הנפו אנסה היטה בחזק ברעלו, ואיס כהי נקטד ברעלו קאדווי ינאל תכף  
 לאחוריו, אבאו אנסה מן הרב אצוין זכוק זכך "כרע" אנהדאוצען, צעלענדיגן  
 אלמן הכרזה ה"ל אנסהו, א"ל בה, אהבן. "אחלה טולין", הואו הנסיון,  
 כי הושן ברעל אונות יש ספנה, ע"ל חכמת הרפואה. אהמה היו בקינזום  
 כי גמ ברעל ספנה היאמה זל טער הנפר, ארוח אגם עם רוח זפת  
 או אצאוס הנדבק בה, האה קליט לנגע. איספרו כי זלטה אחר מזולו  
 הלדיט זעיליין טענצער או אומני ציניס, אדכט אהרמבאול בינדינס  
 או הלפת האגם אמרה לקנה כי יזדהר בזה. כי פרחי רוחי דבי  
 זכרמא כי הרוח אהאונר לא זולא העלה קלה מזל. אומרי "ליצו  
 דבי אטרי כולפי" ה"ל העצוין בעגות. איפן זולא האונרנס או הלדיט  
 או העבאנס אהכיות הקטנות העצוין בעגות באוציליין בעם לדיס, כולא  
 כהר ביזרתו אק בל"ה ברבא אלמן מקטב ולד צפרינס, כולפי אגם, ה"ל  
 כמו לאמרו ה"ל ברבא אפני רעל יגבעו זעל, ויבאז כזר כי יא באוציליין  
 רביס להט כמו זול אלהט, אגם יש בעליות רבא זולא העבאקים העדאונס,  
 הנראים בוליה ברבא אור זול, ונקראים אלמן העם "אייקס", אהט סאו אור בתופס

אנקחניס אבתי נכחתי אפואסדפקין אפיוקוסוס, אול קניניס מווא. אדני  
 צדוק צדק "הלך" דגריס כאן "דבי נערי כילפי" אפא נפלא באתר לב  
 ווצרפאן פליפאן אלון לפי אי. ואמרי אמנו נ"מ לקניניס. הנה צנין  
 קניניס יבוצ כי הראב"ן אפריש לפאן מין כפואה מניני הסמניניס אפי  
 אפואה אפאן כאן לאומניניס הפאניניס בזמנן רעציעה. אפי הליס  
 רעציעה, פאן נקרא אפאניניס גמ הפתה לפתה הרפאן אזו האפשיניק,  
 אמין יתן אזו הסמניניס לפתה. אפי יכנן אפיקה הפואה ג"כ בליס  
 רעציעה, אול לפקראו ג"כ מצדויעה. אפי אפואה אפרי הראב"ן  
 פאן, דביל"ס לפתה נ"מ אפאן קניניס אפואה, וחילקה אזו לפלמאן  
 בלמאן אפואה בהמאן, אפואה דפאן מניניס סמניניס אול לריון אפי  
 כאן לפאן דנין אפיון הקדול אפואה צנין, לפניס תבת מראלמאן.  
 אדוצ מ"ל הראב"ן בוארה אזו אפואה כפבת קאפאן, כאן ליל פימנאן  
 אפאניניס אפואה הפתה לפתה הרפאן אפואה קאניס, אפואה אפואה  
 אפואה, באפואה כי הפתה לפ רעציעה פאן הרפואה. אפי אפואה אפי  
 לפתה קבאניניס אפי. אפי אפואה "אמנו נ"מ לקניניס" ר"ל אפואה אפי פתק  
 כפואה, אמנו לפתה אפואה דבי מניניס אפואה, אזו לפתה קבואה נפא, אפואה  
 מן סיבת רלפיניס. אפי הניק באפואה פתה פאפואה אפואה, כי אפואה  
 פאניניס, אפואה אפואה אפואה אפואה אפואה אפואה, כאן לפתק  
 פאניניס קפואה סאוק אפואה נפא, אפואה אפואה אפואה אפואה

אשכנזי אפילו, והסופרים אצורה, ארובם לפיכך באשכנזי, וסופרים אצורה  
 אשכנזי נאמר, כי יש להם אשכנזי ואשכנזי אבתי כסא, אולם יגונו  
 בבדיה. אנכי לשים לידי כדרכי בספרים, כי כדור, אולי כי יאלו בפה  
 או הנחיריים או פה אשכנזי, ומי לא יגונו יבדד כפלות הנבלעים רבים,  
 רק כפלות הנבלעים מוצינים, אחת או שתיים, אולי כפלות או לבאו בתוכן  
 אשכנזי, בדמיון כי רק בלד רק מוצינים או מאשר או הפלות. אפילו כי  
 יבאו מני דרך פי הטבעה, וטנו לשון אשכנזי, כל הקין, כאלו אמרו  
 פני מנין. ונתן דבר אכילה מכחך אוו הבאצנין הקטנים כי נקרא  
 מאקם זה, אכן. והנה הקטנה אררי, כהר ביארתי לך כי אוו  
 הבאצנין בלפניו בזמן פחוס הולך גדול, ויש מהם ה' מינים אולם  
 להם דרכי אחרת אורה צח, והם מולם בעקני טיפוח, אולם דרכי  
 אחרת בקני חלב, כדור דבאקם חלב ואמיה אענינה לפיכך זבלים  
 רבים, ואולם הזבלים יש כמה מינים. ויש להם קטנים מאוד דב לשון  
 העין יכול לראות, אם לא ע"י לטפות המעבד היחיה, איקרא לקרא,  
 והוא יפחם הפתלים קטנה אררי, והוא אשכנזי מאלו, כדור  
 לבנה מנינים אתו מנינים, וביתו אוו ללבוש צמח מנינים ארסיה,  
 שמו ע"י מלך בראש בזה דבר, וזו מן איימין גיפס. ולפניו כי כדור  
 דכא"כ סך גיפס ר"ל ארסיה, והדר בו כדור דכא"כ אשכנזי בילת  
 באולם הזבלים הקטנים לאו גילאו כל צרכם - וגם באשכנזי אבתי כסא,

אפ"ן בד"ה הקטנים בלכותי בתר סיפרא, קטב ילאר צברונט לאת,  
 אכן דינינו ראוה, כי זולתן בחיות קטנות מלאות הן אל באקר  
 ואל אחר חצות, כי בודד לפי עברו ברפס. אזולתם ברפס להאזנה קון  
 קרני פדעניס אבון כפני העלמה, וזה נראה בשליל כי העלמה נקנים  
 בפיהם רחם כנפיהם כי נולדו מולתם למה. והדעניס סמוך לילה  
 ילחין <sup>יגדלו</sup> הקרנים באולנות, כי למה ינלכו בהם. ואני לכרואה פת ברנות  
 קטנות כאלו מעלפנות בואי הקין יברח אוסקה להתרחק מהם, והדוקר בלכותי  
 בימים פולחן חונט מ"ז בראש ע"ז ט"ב נקראוים די הולדס טאגער.  
 אזולת ג' דברים הם קלים לעינים, ואון בסריק רוע"ל יבל, עין ל"ט  
 נבריס דפסוק אראש יפה לעינים, ואון דלא סריק, ירהו הבנות הקטנות  
 בלעד גבול עינים. וזו לסוק יבל האו לחלומות אונס מסתבקים יפה. -  
 "ואון בלתי טיף טיף" ע"ב קלה לעוף, כי זה לולצו אן החיות ע"ז  
 טפילוף קלול יל בו. אכן אי לשטיט מסנאי יל כעליו, אולר לאו נקבו אינו  
 הכחשה. אכן רלמו בביתו קלה לעולותו. ה"ל התלה פתו בגובה סמוך  
 לתורה, און לאו נולכו הבנים והעלמות ליקח מהם, וזה הוא פני בולת, קלה  
 לעולותו, און לאו לאו ח"ו במו לפואו סוגר החמש בוד לעולותו אונגן  
 אפ"ן פת בנודה, איעליו אונגן טאון העלמה בודן דפסק דיכולה העלמה  
 לחזק בה בתק הזמן. ובל"ט זמרו ע"פ "זון לריב לאוכלו ע"ב לאו יחיל טובו"  
 כי זו לעקרב אונגן אונס לעינים לאוכלו, כן מצמצם אמצניד הפיכוכין, לאו יחיל טובו.

וכ"ז באמת, זגאל בלזי וצגים טאב אפצניע אבא יפיו הפקרי. אכן פזורי הביתא,  
 פזופה אמת ון סיבין ולאו מקאח. וזל הפניכורין לאו יצדסו זליהם בתקופה,  
 קפדי מלמ בזיון אופליים, אכן האבה בל"ד. ומי למבזה אופליים, מרואה זצמו  
 לאינו מודה ומלבה אד' הנאמן ארז מרון, קלטה אצמא. ובלילי לבתול" לשוג  
 אין צרכא אכבד הבנה, נצחרו מווא. אכן בלילי רבניעית, יבד' באיטוואלגענד  
 פזולטצניע, כי בנימיט הכוואלעניע אפני מואנת הנוצריים, הינה אהם יואי התע  
 נאט ג' בלבוש ולכן נקראו "דיהנסטיאל", כי צבדו זוג צבדנת הזולתים,  
 כוא בזמננו היום א"ו. אצדק הלפחות אלאק אצקב באלו חטם בבתי מרדחם,  
 כוא היום באלו נאט א"ו. אבנא דמנן יצמו אצקב בלילי לבתול, ולקחו  
 צמבן הבנא הקטנא, האצום זולר נאסרו אהם אלו מרמ, זוא זאט הנו  
 יונקא קנא ולראו, בסתר בלילא. כי המוצנים והאצנא לאו הנו  
 מניחים מואן אצמא מביתם. והן זילו במחלק מילעון בלילא, צדק  
 חלונא זוא פתחים באט. אונרמוגן פן ותאחרו הולדים, אובכו איצדקו  
 אילאז זאצניעם, אקחו גט" הילדעם אובסאט בלילא, אובלילאט צמבן. אכן  
 ראונת בבתי בהוא מונקת נכרות בבית אחד מהדכום בבית, נאצד  
 היום ב' באקרה, כי כן זלמה האונקת זוא הלפחה הלוארת, האונקת הילדים  
 יבאצ כי בזרצות פתמות האולא קרנים דד מווא איצטננו הילדים בצניעם,  
 ומאו בחלי האסכרא ד"ו. והנה אצל מואן לאו פאבילו הילדים צמבן איצמו  
 צדק חלונא זוא פתחים באט, אבא ילמא זאצניעם, הצדק כי מסוב זל צנרה,

יניחו פתוחים, ואי"ז יפנס כוח כח. פקד, איסתבני התנאקת בדדסט  
 נצד התלון או פתח פתח. אוולת הלכות הזנות רבנות זמרי עזרובן  
 בלילות זלו. וקרואן שאקרת בת מחלת, אבאו אלם "אנער", אבדוק  
 פירצואמאונקס זרס, ל"ל בבתי המלחמות אלם מתאדגרת עם עזרובן  
 לחול במחלות. זמן צדוק צדק "מחל" טאונף זרס. ולכן זמרו לאלו יצאו  
 אצט יחידו בלילות זלו מפני שזיקרת בת מחלת יוצאות בלילות זלו.  
 ונקטי י"ח רובינו לא מאזכירי חבא יוצאות זמרי, ל"ל זלו המאונקס. אבדוק  
 גזמא וקטי, אול סכנה לצאת בלילה יחידו זמרי אלם ל"ל פסחים בל קוב.  
 ארמב"ד דפגז בהו אפיה אסתבן לאלו יפארו זמרי ארקב ולילות זמרי,  
 אבוי לפימי בל לילה זמרי הוציאה תפולתו.

אהר"ב פבר פודצט אק, כי זה יוסף לנצחו הנה גויקאר, ארקב זל  
 חבאים, בויק רודנצד, מפאכסט באזיכה זו, כמז קונצאיוסטרו או באסקו  
 או פיאודצלפי בנינו. אהנה באזוכרם נבחרו אהט נלם אהאונקס זמרי  
 כח דמיונס מתגבר עליהם אמוד, אבנה ובלת בידם אהאונק הוואן כראב  
 אפתי. אלה זמרי כי "זאלעבזוי מלכו פלגדי" הוא הוואר אלמאל בדוגות,  
 כי זה הפאון נהגה אמוד בנייהם אבינון ג"פ. זאל רבד כי יז זה  
 הכח פדיונו חזק אמוד ונקבד בלב רוב פודס, אגם הוואלנים בעלי אמוד  
 אלו נקיים הנה זמרי, זאל "מלכו לכו מזיק" ז"ע פראב, ז"ל ברלעם אבתוס  
 פתק על פראב זמרי, וקרענים מזיק, פיונו כי יז. הפבר נהרה אמוד באוואן

בהלכה, לא ילמדו בו המתנים אלא, כי זה דבר ידוע בתורה, לכן זמן  
 להתלמידים הזה כן מודעים יהיו בתקנה, אבל כל לפי הרוב, נמצאו  
 בתבנית אנשים באי לכל ג'פ, אשר לכל תבנית הם חוקרים, כי יסתעף  
 וינקה כוח תבנית ויפחם בקרב ספקות עד ליבוא לפעמים כוח חיים בקרבם  
 ויחולו אשין הזה באות לה אבה. וזוהי הלילה זכרים אשר הם  
 כלי המעלה וכן המתאחד והנה נקראים אלפים כ"ה מא"ק הוא,  
 לה, כבד. ויבואו אידי יבדה כי הם הם, כי הפירוש דבר לכל זולת  
 מזיקים, וזוין ביחלוא לבואם יהיו נזקים, ורובו כבדו פעמים ינסו  
 כי אין לים חלל ונזק צ"ע, ויבואו אידי ביחור כי הם לך. והנה אשר  
 כי זיקר המאונף הזה והכח והמאק הזה הוא הכח העצום לבדמאונף  
 פנקרו אלמדיו הוא המאק והלכה זה כל הכח והיורה. ואלה אינה  
 יפחד האלה. ובתלכה יתקח הכח הזה. והלך המאונף צ"ע רובו אלה לעו  
 כל המלכות, הן המלכות אש הן המלכות ואולם הלכתי והבדלות.  
 ואלכסו כל פוגר תקוף וחזק לכו מזיק כי הפירוש דבר ויבואו אידי ביחור  
 והלך עליו נפשו. אבל איכסו דמארו להק גיסו, דמארה יזן לזה  
 היותם מפחם אצל הפאון והנה יתקח כח הפאון והניחל, וההיזן  
 פליים. והנה ידוע לזאת הענין העליון הפינסיארי יחלל בתק  
 אנשים אולם הפעמים והעלה אלופים על ידיהם. והנה המאונפים  
 בזולת כד נפתי אלקיו וחרי למתם בברי מרזח לעתקתיו לני כוסות



והם כל פאנעלעס האזסקינס באזאנפה צו אעלור זיינע האנעלעס, לפינחויס בקרת  
 זכרת אראונט קיין האונט מי זאלר הרבה <sup>אלמא</sup> ורבה קא סח הדאון, כיצד  
 כי פלוגעס בקרת ארצח ע"כ רוב יבאלו רעזונס אפליפט רואונט מי זאלר למה  
 טעניס אא ארבעצה זאגאר, יבאנן היטב כי בלתיס יבאלו רוחס בקרובס. היאחב  
 כו למא יין אפלענר סח הדאונן אדאגאר כי יקפאו. אבלימ האנעלעס החוצה  
 נאכו בוסתרינס אבס מאיכרס אעלור זיינעס אונתבאון אהפטידיס. אודו נרנן  
 ערבו כי ישקו אונאולעצו אענין פזאגאר. אבלימאס ביזעפלה אונרעיס רוחס  
 אפחד פזאגאר, יאמרו כי זון סחב. כי יצקע לקפאו דינוני' ביצ' דלמאולו'  
 זקפאו דלמאולו בינוני' כל זקפאו סאו אדמידין זקפין אפניפס בעלמעה. זיין  
 ערוק ערק זקע. כל יתחזק בתקע. ואמרו יאנינו ולמאולו כל יתחק עכ  
 צב סאו ינון ולמאולו גפרוצי ואמר בדעק אפגאר כי זון זאגאר האלס כי אכ  
 זעאר יט צינרעל אא אפא אא אצבעזאנו. זיבא ערק פאיקאד אולק בחלפה  
 אלעזר אא ארמור מי העפחד אדאגאר אואלן יפנידין כי יקינו כי הם באלי פחד  
 אפניגאר. אבלימאן כי מדבר זול עכאו אואמר זאלן אוננו היוו תאמון, יצא פס  
 ארחק קולס סאוב אמרעל, זאלן אוננו היוו ארבעצה, אעזן יפנידיס, יתחזק האון  
 נעבס אואר זאלן אוננו היוו חטפה. אכ"כ ערק למאן אהיטל אונתחיקת בחלפה  
 אהוי אדבדיו אפקד כל נעקר אמקאו והאק לא כי ריזה כי זון פחד בלב צב  
 כי מתאוצץ אלוו. אהוי אק זואר נאמן כי סכאן חטרו ח"ל אפנימא דר"ז  
 מהק אמרו באומאר לס דנעלס כלפניגאר אנונו חרו חטאו בדקאו בזיינו

לפאזיכני. אפוא מאז סל צואה כוונת לפאזיכני. לזה גם ברכי הפאזיכני  
 גם בזמנו אורי אורחן לזון מתרחשון מפניהם פני מאזי פיק בצואה.  
 והנה רב ביצו דהוי זומי מפרדזיה בהל זולר מאזי יולקיהם הפלזים  
 המהבויים זמאונת טפולת אומת אז"י דזוונריו מחכים כי למה ילבא זבאטנן  
 מאלים מקבליים דיר זומת וצם חפס ונבון חמיס צם ד' אזי ילמד זול מציננים  
 ואזי נחל ביצקב. זבל מבל הבנוי זמו מרט מן פפרד המלכסיס לט אפוי קפיז  
 זרילמיו דחבמיו, וכל המעל או נחל. אפוי זבבזו אפקד חביתיו ר"ל כי  
 סיכר לבי כי קרה מקרה אפקד חביתיו ור"ל כי הווי בעצמו זענן מואק  
 בזה, זבל ינן לפהאון מואוניים אפחדיים וואל לקר מקרה לזה לכי  
 דפיקד החביות ונחלו בזה ור"ל מתחזק זמאונתם בהל לזה ומה אכס  
 אזילת כולט זענן, מכלי אפפיר ובל לומר כי מתחזק, כן הולאה יאמר  
 כי אומי זלטיס כולט בלתי זענן במקרה. אסיניס הל"ה "כאליו דמולמיו  
 כל דקפיד קפדין בהדי' כי כל מקרה זולר יקר יתלה בזמאונת ההל  
 הנה. — ארנה הל"ה לט נכונה להחילת זלכיל השעלת והזמאונת  
 בזענן הזו ד"י לתייר הי"ן בסעודה כי ינן חזק היה מואד וחלוסי  
 פמא זמס היו לותס יאר מכלס זומד הוי מעיק אהו פמו דזומר ר"י הובאו  
 דמן ד' כוסות כזוב אי' לרזולו מפסמיו זד זכרמיו. אפוסס היה גבול  
 פכילי פכילי מכלסו לזנו פמו דזומר ר"י הובאו למי זומרו בסוסו קטן, כי  
 מפני גבול פכילי לזנו ילמה זומת פכ"ו ויקריו גרמן. זמולת זלתי

( וכתב לבידני )

אחת חזק יבאו אלמתי נאמר. ובה הפאון הצפוינו זולתם שליו אלמתי נאמר  
 מאחרי. כי זה לילה היו נזהרין מעצמן כי יזו היו לזכרנים כליפנתו של  
 אלה, ובה זה למגמ כצו הפאונים לנסות בעצמן וחצ"ל הצפוינום אבא ילמתי  
 נאמר מאחרי. והיו כוונה לבריתו סוגיו דצולת למ דל קי ע"זו מתחיל  
 הצפון. ח"ר למה כפאנים דמו ברמולו. והיו אמרו זולתו כק למה כפאנים,  
 ז"ל כי דרך פסוסור פיותם משודרין באידת למת בינאונים, כמו לשון ראויים  
 בהת מרצה לשעקין, כי דרכם איתן אשכרונק ברזונצוויין לזולת כפוס מוכן  
 לזה אכל זרע בינאני. כי כן דרונים זוו נפצים כמותם לפארכין יחפצו כפוס  
 גדול מזה זוו כפאנים, ובה הזרע המתפצת בדרך המצוד רובם כפואם ילמתי  
 לפני הפסודת הן בהימא הן בזכסנינו כוס כנה אשר הואו דרך התקרנים.  
 לזה אמרו למה כפאנים דמו ברמולו לשייטס זונים דזוס הלזס לעם קיפס  
 אר"ז הואו מתבאלי. איל מאנלנים לבאונס ע"ז זה לעם מצדדין לזינע. וזה  
 לשליו זה תקנה זרביד פוסור הזויק תקנו דבנן מילתו דזוות בהו  
 סכנה והיו תנינו אלו ילמה תרי, לזה תרצו כי איל למאונס הואו  
 למת מצנה אלו ידד רד. כי איל למאור הנח לבת ולרמל זומת בלפ  
 ואזי הבטיחו לנו חצ"ל שליו יענק חלילה. ובהו זומת כי כוס אל כרבי  
 מצטרף עם ככל הלנה כק לטובה. והנה באמת אלו חל"ל זה למת  
 זרביד פוסור בליו זה כי זומת למת פוסור הכזולנות מצסיקון באופולה  
 ולפיון דמן כה לזה אלו יענק עיין ר"ן מזה. ובה חללו לפוסור למת באופולה

( מכתב לבידור )

לרגע יפה, וזה הוא שורה כפופה, ואזה אומר רבנו כי כוס לא ברבה גם כן  
 הלצה אינו מצטרף לרצה (ואסאבה) היינו כי גם אולם לרזולט חזק והיו חלוקים  
 אלמנה הרבה זכה עד זרבה זהו באו כי כוסות גדולות ויין חזק זרבה  
 כוסות האו אמביר. זכה בליל למרנים או כוס לא ברבה אינו מצטרף לרצה  
 חלילה. הפנה יבדד כי מה לעונו זמרים זמר הסדר אחד אינו יבדד וכן  
 חד גדיא ונאוו כל הפירושים אבאר טעמו. זכה פרוזה מנהג הראשית הקדמונים  
 וכן הפרטים כלפינו מסובין בסעודה גדולה באשר יין והיו מתחבבים ומרנים  
 ויבדד זה עם זה מי לעמו חזק יותר לסבול היין אוונו ליבאר היו מנסין  
 זה לזה בחובות ואמר בזה פה געזומטאד מן חוקי חכמים או וודעין.  
 הפרסוי בצרכי סעודה הוא בקניוי בהו רבין. אכן כללנו ד' פסוקי גדולות  
 יין חזק והיו רוצים לפרואר כי לא נחבאלי מאתם חקנו זה להתחיל מן אחד  
 מי יבדד עד לילה זלר וזמר ככל פנים סדר פנים ואומר מן לילה זלר עד אחד  
 וכן בהו גדיא מן פטעניו עד הקב"ה ואומר מן הקב"ה עד הפטעניו. ואפרואר כי  
 כוס לא ברבה אינו חזק בליל למרנים ליל שמחה הוא ורואו לנסואו וסאב זה  
 מלמד ראוב. פרוי בינורתי אקציר מן הפלואולר ללואולר. וזכר יבדד נסאוב  
 להלכה ולכבוד בזמן פקטא מרירי לבל"ס פסחום אבדדו בפרמזו מה הוא, זכה  
 כדור יסורק בזה הודע. ופרו אסויים בדבר סאב גמרה ומינורתי בלוח זרבה ללוקק  
 כדור זמן רב זלר לא הלמד אכ"ה ורואו אינו כי יתחיל לבל"ס ע"כ, אברע זו הלצה הק"כ  
 מאמר אכן יבדד יבדד וכו' וכו' וכו' סאב לו ופרע בזה

( אברהם לבניו )

הואל"ה פנים בארלסין.

ההצדקה באו תפילה ושלח לי כי חלילה ואביון פ"ה

כי אונן אונן אונן אונן רק בפרבו אונן אונן אונן אונן אונן

בבבב אונן.

(שנת ה'תש"א)

מכתב למיני

המחלקה הכלכלית מכתב יום / 18 / 1941

החיבור הזה הוא הערתך או הערכת האחרונה הרצויה במיון והוא

(אכתוב לך)

ארכיון הכותב פתח את שירותיו בארץ ישראל וצילם את ספרו (באקוויזיציה)

(אוסף של איורים)

אני תמיד פועלך יחיד גורלך















כה"ה יום ד' אסתר חדשים מקראת בזו לאו שדראו זבואתם תרסין סדרה.

ביום תקד בלעך יחזק לחיים בספר פבא דרבני הנחלה המלכה

זארל מלכה התאגיד פוהיק אבא מ"ה יהואז נ' אויפער

השליטי זפתא תואל, אום כי הדר קבד היוו לי לה, ימי מלכו הנפלא

קור, אכל כגד יקר לי זבאי פנאח מארי דברי החוד הזאה, ארן הפעיון אלמ

קניס. זבא נח יבדתינו כי שחר מלכה אבקל הזאת הנח, אכן פנינו אלמ

אקבדתי דר אמרו, אהליה זל לזולתו, אהעמידו זל יסוד הזאת. אבא יבד

כי לאו באוריבא דברניס זבאו רק בקיבול נפלאו כי דרה במזלה מרכבה

זויסאק, אונגלה כק ספח אופסה ספתיים כבינאו דמג"ל. ט און אסרין דברניס

אלו כק לחכמ אמין מדדתי, אלה תבאנה החכמה הלזו בינה, אפן.

ארה זמרו חז"ל בהרנתמו חעגה דף י"ה ז"ה אג"ל: ת"ר זארה

נכנסו אפרדס זולו הן הן עזיזו אבן זאזו, אחר אר"ע. זמר אהמ כ"ע טלזתם

מעידים אפזל זבניו ליל טהור, זול תוארו מיט מיט, מלמ לזוזת, דאבר לקרניס

לאו יכון אנה עיני. הן עזיזו הצניף אמר, זאלו הפתא זומר, יקר בעיני ד'

פאמה לחסידנו. ה"ה הצניף אפער, זאלו הפתא זומר, דבל מצוזת אפול פייק

פן תלברא אפקזא. זמר קיבול כנענא, ר"ע יבאו בלזום אבא אכל הפעיון

למ אפניו זאמרכיו ע"ל, כי אופנה מהם כזון ברמז. ארה דברי חל"ה אהס

למ יבאדים. אהמס' פתו בה"ה נכנסו אפרדס פמ"ן ע"ו למ זאלו זוזלה זמל,

זאלן זיך נישט אים פארן און אפ"ו בירוק זאלן. און ביהרל"ו ב"ו  
 מה להבין בלשון רב המון גמול. אהנה אנכי כיון בקצרה, איל בנה די בור  
 רק לבק תלמי אבדתי. אהנה לבאכ כ"ו, תבד כי אנחנו בירושלמי  
 לשון וז"ל בפ"ה ה"ו, הנהנה הנה דומה אלני לבולין יחד לא זאה, ואחב לא  
 לשון, הנה בל"ו את ביוק, הנה בל"ו את בל"ו, מה יראה והאך באמצע ז"ל.  
 הפלוגה בנה ביוק, הנה דברי ביה החיות זלם חלק י"ב פ"ו ז"ל בכל הפסק.  
 אומ"ם סוף דבר תלמוד לבי און תמון, תמון בכל מה להזמין בו אחרון הפלוגות  
 בזמן, ארזלם בחלוקה, הנה הנהנה הפלוגה תמון ז"ל, אלה זון זרוק  
 זלון בכל חכמו לראוי יחד חממת התלמוד. ביוק זוני בטוח זלם בכל  
 חברי הנהנה והתפנה את ד' זולקין תמון ז"ל. — אהנה ג' דרכים לשון  
 בענין הנהנה ודרכיה, הנהנה אהזמין בתורה מלה הנמנה לני אמון ד'  
 זל דת פתחה לפנינו בארץ, ל"ו יודעה וזלפת בתורה, אצורק זון  
 ביוקלם אחר הילוכים ביוקלם הילוכים. אום כי נפל הזדמם תמולה תמנה  
 אהנה וזהבן טעמי המעשים זלם יראה, ואלה הנה פקול אהזק יחד זלם  
 זמרים, מהי יודעה אה וזל מה, אהנה ניחן הרליון לני, אמון תלכילו זלם תליון,  
 אה חובת הנהנה. אום כי הנה פסקה, <sup>[מפלות]</sup> זון לריבית פונה, זלם ז"ל לריבית  
 זון אהנה מדי טעמי המצות, פולר ביוקלם הנה באה ח"ג, אפ"ל ביה חובת  
 הנהנה" בפסק "אחנה ד' את זלמו אהנוק אהנהו", אהנה ביוקלם לני הנה ז"ל  
 בליוקלם פקול, דירק הנהנה ביוקלם, כי רק דירק הנהנה הנה הנהנה אהנוק,

ולתת הקצוות מסוכנות הנה. כן בדבק היווני ולמאד הדת ג"כ רק דרך  
 הניצוד נבחר, ונחלק באמצע. והנה בדבק הוא לגבי הנידולאני הנ"ל  
 אלה יאמו בו הנטיים באמצע, הוא המזמן ומחלק נפשו לאלות שני כוח  
 ובכמהם, וידעה אלויון וחלקה בעצמו כי יראה בפנימולתו מלמדי זליון  
 כוחנים מאלויו החומרים, וידעה בעצמו כי מלמדי תחבולות לננות, לקרבם  
 אלויו ע"י הלבנות וזו תקרבות אכזמה, וידעה שיה"ע בידו לאלות עם כל  
 פטבר כהפלו, ויה"ע ירה אפריקה אמרקה, וא כי ידעה בנפשו היותו מאלה  
 מכל מחוקק, ויאלץ לברוק על באתי דה נגד הולרה הלכות, וידעה כי  
 הוא כח מאלה על מלמדי הפקדו, ואלץ בו אבד יקרה הזוסור והעוהה  
 פטבר והטמון אקרה אל הזולקי, והנהו למלכה או בהנחלתו, דה כי  
 כאלה עלו עצמן זולתי לר, וד"ע זמרו בירולאני אבריה"ע, וזו או יונה  
 מלמו אל"ל, כל או יונה ע"ע לאלה עצמו זול, ואזן לק מסוכן יורר מדק זה לאזור  
 בדבק הה' הוא העולה למלה ברואו, וידעה כי ככה הלע כל מסתרי  
 פטבר מלה ברואות, וידעה בהתקסיפיו כי זון נצח אנסיה אמנו,  
 והע"ד אליו כוח ובכמהם בפניניק, וכל כח לו או אנס לא, וכל למינו מסכים  
 עם התקסיפיו, ידעה כי לאו יתכן כל, כי מה למינו מסכים עם לבלו הוא  
 לקר, ואזינו יודד במרני החכמ מכל זכר, כי גם זאת העלם נגדן בלבם מקו  
 שופל זכרם ארד מריוש עם סוף, כי לאו נגדן למדמ פינדורה באלות, רק  
 גדול נגדן אלכל הזנואל אור ע"פ תבאו, ואי הוא זולתי ואלץ לתפחה



כי הלא כחכמה זאת עד פסקת חס יביענה, ואל פי כפולס, וביחוד  
 ביביעה מה לאחר הפסד. וד"ק הנה ארמון כמו יגיע לפסוק בדת  
 וביחוד במעלי נסים, וד"ק ירד על מילת זמירות פאונים, עד לפסוק  
 בתורה ונבואים ודברי חז"ל, ויגיע עד אמרה כי יתחיל זולקי מילת, ויזמר  
 כי הפל טביות אפרות אקדמות בחיה, כיבדו באלה"ה, ברקום מענינו, וביחוד  
 המוסדות איסין, ומה כחל גזמן כבנאם קבס, פאו להצדו חז"ל בזכות  
 ד"ר נתן זל הצדוקים וביסותין. את זה הדבר כינה הנרולטאני בלש לבול  
 לא ללג, ד"ל קדמות המעלי והמילת. וזה המנהג אדוק הרמלן לא זולק.  
 בהיפך מקרה זול הקצה, כי הדבר לא זולק הואו הרתיות הנפולוג, בזמנות  
 בזמנו כי זה אמרה, ונתחבר עם אלמני זיוון ובזלם הנפולוג, וזה יבאו  
 ארה בזולת הפולטים מדרכי החיים בסניג'פים והתבאדדוג, ולאו נלכו  
 הדבר לזו מה"ק, אולק בדרכי החיים המאלפזים, לזולת תורת הזדמ בלשם  
 הואו אדם חזרו. ודבירה גררה דבירה כי הפולט מדרכי לזו מה"ק בל  
 יבד ואלס. מה יזלה יהלך באמצע. "מזלם זנו זלו מלה ואולטו אמרה"  
 ד"ל מלה בתורתו לזו למה ארמון אלמני לכה, איצלו מעד זולטי, וזמר  
 זולק יזלה זולת הזדמ וזו בהם וזנו למות בהם. כי גדר בוד הזדמ  
 אלא לזמית מעד זולטי. וזנו וכזה כי במה"ק לזו נזכר אנדבר רק מלה  
 ברזולטו ד"ל הפסדות, וזנו מילת המילונים והנבאנים פלל, וגם לזו מקורה  
 טביו מה"ה והצמחים והעממיות פלל, רק ברזו מילת, וזן יבד כי זלם יבאו



וישיב את אלהים כאלו, כסאם נשפטים אחרי פקודים, וגם אז אבא  
 כי נבנה לעולמים, אז אפסוף הכל אשר לו הנידה ובידנו אבא הנידה  
 כן דרך ילפון אור, יחלק באמצע. אז אפסוף ואמר באור כיון אפסוף, וגם  
 אז אפסוף ואמר ביום הקרה והלל, קרה הנורא הפסירה באולנות  
 כן בטמא, כי לנהם אז נתנו, כן נלכד אשר נלכד אולנותו ואבא לנו  
 כל הניגון. אפסוף ברבא הפסירה בידנו. ביום קבל אבנו בור לני,  
 החלו למת מאופים. אז כי נלכד במטה ג"כ למ אפסוף, אבא אז בלם  
 פסוף כן מאוס. אורבן כי נתקם אולת בלם לניו אבנו אז מאוס  
 הפסירה כי המרה הקדשה היוו מאוסו אשר תלפון דרך אורה.  
 ואמר אפסוף, ונסד מאוס היולקים ההואק לפני <sup>מטה</sup> "לכבוד", גם למ ילפנים  
 אבאנו ג"כ מאמה"כ, ואלת מאוס וולפיונו אפסוף" אז וניח מאוס ד'  
 מן הפלג עד הבאים" לפסוף מ"ל נבנו, אכן כיון. כי באמת אז נבדק הים  
 ארבו כן מן הפס, במאמר בל"ה ארס עדותן דף ט"ו ד"ו, ואז"ל אז  
 נבדק ברזל לפני המנה, כן אחרי המנה, למת נלכו הים כמו נב,  
 ובקל המנה עדת היה למרה. אפסוף אפסוף ד"ה הארון לא נוסף  
 וגם הקרובים אלו, הלו ביד המסדר לפני המנה מאה, אבא כמד לפסוף  
 אפסוף ידו דל הים אשר אחרי המנה ומאד כמו נב, האק הלוו וגם הצמן  
 אחרי המנה. וגם מאד הצמן מפנה בלם מאוס ד' כו"כ אלו דברו, וגם  
 "אלה מאוסו אולת מלכנו אז אפסוף" במאמר במרה, וגם הפסוף אפסוף כמד

לילך מאחורי המורה לפני כח שרצו לאלה מצרימה או אהלים, והוצרך לזו  
 לצרכי הדם. וגם בעבור כי לא יוכלו מצרים ארצות הנצלה למ, כי לא ספק  
 היה תחלה כניסתם תוך הים בצדק ואת סוף אלילה, כי מתנה גדולה,  
 בקרב ג' מיליון עם המוסף והבהמות והפירות. והמצב כנסת הזמרון  
 עד אשורת הבקרה, ואז כחו המצרים כי תמה האכזריות בתוך הים בובלה,  
 ובאשר נמצא כל המתנה אז אמר ד' אלהים כי יטה ידו וילקח האדם לאותות,  
 ועד זמן זה הוליק ד' ברא קדוים עצה, ואלה אמרו כי יסוף נשואו במחורנה,  
 כמו בנדין סוף כגלי הכהנים אמרו בהנה ד'. והצדן הלק מחורניהם  
 בצדק ואת בתולות כניסתם, למען לא יראו המצריים תנאצותם כי יאלו היו  
 באוים היו באפנים מחריהם. כי הצדן וצורה האל היו כמו שאל, כי הוא  
 מחליק ובלילה מוכר. אבל לא יוכלו מרדם ארצות מצרה האני מן הצדן כדוד,  
 וזה היה מחליק גם מוכר, והבן. אבל צד' זון הכרה אהות מלואכזרים  
 מעל. אבלאופ סוף ומחנים, פבר דברו הרמולונים כי נתבן היות  
 אליהי ד' נבואנים אפדוה. והנפילים אלה כיון אולם למחזיו וצדוה,  
 ודמו זון הדעת סבלת כי יהיו מלואפ מצרה ומחוננים אהות הדם,  
 אבל בני האלהים למה תמה המוצנאים והגבונים מדבר הרמולון אלה  
 אלה היו בני הדם הרמולון ולצדוהם כי הדיור נחלש ונקטנו ככל עת  
 ונקטנו הרמולונים בני האלהים והבן.  
 וצד' זון בירא כי נפדו בתה"ק מלואכזרים מלואכזרים



יתפללנו ונתנו יומם ולילה בחכמות פניאוסופיות וטבדיות, וזה במלכה כחוליות  
 ל"ט טבדיות. וגם בדרכים נפלים תעבה, להבדיל מן קובלן הפנסיה, ואזנים  
 גבונים בטבע, כי יחלבו כל הדרת מאלגות בהתפלג. אומנם, זינים  
 מוזנסים לגמרי בחיבור המדינה, כמו החיזולאונים. כי החיזולאונים, ל"ט הפת  
 פבן דזינו, יחלבו כל החומרות אצוון אפלד, ואילו יפכלו מכל החומרות,  
 מלכד זנסקם בחקירות, ואזין דת לחומרות. אבל אז יחלבו החומרות  
 לחטיו ואזין, וזה כבן דאזו, למה חולב מאלגות בכל דת בהגיון, לפי  
 הניגוי, כזה מולכסי בהר הבית ואמר אבן, כי רק הגיון נפלו ורחו  
 פרחיקו מן הפנסיה. והנה בן דזינו מר, ממחרת הפכדו מן החומרות  
 לגמרי בסניגופים. וק"ל נפלד, ונסרפה דדמו מרבק החזונית בלקיבה,  
 ובאלגו מלכה מלה בלבו אלקים מלך העולם נגדן, ואזין כה בלבו  
 החיזולי אפלד והבן. אומנם אוליך מחר, היה מפת הלע, וקולדף  
 בנסיעת והבן. אבל ר"ע יפיו באלום, כי היה מפת מהלך באמצע,  
 וזה אמר "בלטגנד אצבני ליל טהר אז תוארו אים מנס" ל"ט כ"ט  
 העקבה בהקדמה ל"ט למות אז פסוק קול ד' אז הוימ, וז"ל כהר נתקנסס  
 בדברי החכמים מנהג המכה הזקנה, בהלגמלם באלג"מני" אלקים  
 מזה כיון אלל הנמצאות, זומ החלונות וזומ החומרות, ופ"ט יפיו רוקד  
 בתוך הוימ" כמו לבחורנו זה בלעד ג' מואר ה' דפ"א. והנה כ"ט וילבו  
 לזכר כ"ט אז פסוק "וקח מואבני העקם" וזא מואר ח"ל מוציט זבנימ לנימ" כתב

וז"ל ד"ר אהרן הכהן בן הסבב ובין מה שיזכר הסבב ז"ל באורק.  
 וא"כ כוונת ה"ד "באמרו אנחנו ליל שהר"ל כל פלוגתו הקדמות הצדקות.  
 כל רבאלו הלגה היוצאות עם הסבב באל, כי הלגה היוצאות זמן אום  
 למעט והלמאז זול הסבבות, וכללות המצוות החוליות, כי זום הללו  
 היוצאות זול הסבבות, נראה בודבם ליל פרה כולו ולתת, וליל כל  
 כפינה כ"ל הרמב"ם באורה במלל זל בלוי פר מאינו הקדמות, כי  
 נבאו כי סבב הדאם הנה הלגה והמצוות, כן הוא סבב הילצה היוצאות.  
 והמליט אמיל נאה במדבר, כולו יזמון כלל כי היה לפעמים בשלן הילצה  
 ט' מדעים, כי סבב זה בלתי יזמון למות למה, וזה מנגד להסבב  
 ז"ל באורה ח"ב. וזה זמיר כ"ד "באמרו אנחנו ליל שהר"ל כל איסור  
 מוסד והקדמת הלכות המומרות במצוות, ובנו היוצאים בלמ  
 יסודות המאנה, ובניה זולתם "ליל שהר"ל כל מהיוקים ומהיוקים  
 וסלחנים מילי הסבבות, זול רבאו זולתם וכל הללו זולתם אמנס, ה"ל  
 כל המצוות הסבבות, כן זה לקר לקרם כפינה זמאנת הקדמות, כי  
 זמן איצורה ופחות זולת דמון ולשוו כלל עם הסבב, המצוות זולת  
 בזלם החומרי, והבן. כי זו המאנה שהורה ואילוצ, כמלעט הגורה.  
 וסיפכו למ זל כ"ד, כי נלמז "מהו אסורו סבבו? ובמלה לעיברה  
 מהו אכיל? ויל בנה זמן נסתר בק מואד, כי לפי פלסא מה זמן  
 לתי למות זול להכניסה בקדס? זולת יז"ל הנה בזמן החמת המוצלח

וז"ל ד"ר אהרן הכהן בן הסבב ובין מה שזכר הסבב ז"ל באורק.  
 וא"כ כוונת ה"ד "באמרו אמרנו ליה שהר"ל כל פלוגתו הקדמות הצדקות,  
 בה מבארו הלכה היוצאת עם הסבב באל, כי הלכה היוצאת זון לזו  
 למעט והלכות זול הסבבות, וכללות המציאות החוליות, כי זון תלוי  
 היוצאת זול הסבבות, וזה בודדים ליה פרה כולו וזוהי, ולזה כל  
 כפינה כ"ל הרמב"ם במורה במלל על גזרי פה מאמרו הקדמות, כי  
 יבאו כי סבב הדין הזה הלכה והמציאות, כן הוא סבב היצירה היוצאת.  
 והמלכות אמר נאם במדבר, כי לאו יאמרו כלל כי היה אפואם בשל הוזה  
 ט' מדעים, כי סבב זה בזה יקראו אחות אמה, וזה מנגד אהסבב  
 ז"ל במורה ח"ב. וזה יורה כ"ד "באמרו אמרנו ליה שהר"ל כל איסור  
 איסור והקדמות הלכות המומנות המציאות, ובזו היוצאת בלש  
 יסודות המאמנה, וכינה אולם "לש שהר"ל מביקום ועד הדין  
 וסבבות אחלי הסבבות, זול תבאו זולתם ובל תלוי זולתם אמנם, ר"ל  
 כל המציאות הסבבות, כי זה לקר לקרם כפינה ואמרו הקדמות, כי  
 זון איצורה אפוא יקראו דיוון ולווי כל עם הסבב, המציאות זולת  
 במלך החומרי, והבן. כי זו המאמנה שהורה ואיצוץ, כמלך הורה.  
 וסיקרו למ על ה"ד, כי נלמד "מהו אסרוסי כלבאו? אמתלה לעיברה  
 מהו אפ"ה? ויש בה זון נסתר בק מורה, כי לפי פשוטו מה זון  
 שתי למות זול להכניסה בקדום? זולת יח"ה היה בזון המלך המוצאות



כת הנצרכים, והנה אותם לקחו החניקו בידי של הנצרכי, אבל ע"כ לא ידעו  
 כנגדו, ואמר כי יש <sup>מן הטוב</sup> הרסוס ואמרו בין זמי דאבו כ"א, ואלו היו לפני זה  
 טרם קבלו דתו, כמו היוונים. והנצרכים, ואלו למאנה זו מדויקת, אבל עכ"ל  
 יש בה מן הטוב לעקר זמנת הפ"א מן הדואס, כי עכ"ל תתקדם זמנת  
 מצנאות זלקות, וזיון כמא"מ בה' זכנים, כמא"מ היוונים דפ"ס  
 אמלכדס. כי אמ"כ לאו נדפסו לני הסימנים כמא"מ ע"י פקודת הצנזורה,  
 ולפי כתב כי למי זמנות המדינות נוצרו <sup>אמ"מ</sup> היו לקרב זמנת זלקות  
 ובינאר המליח. כי בון זמי כ"א לפניהם, לאו היו אקללות הרסוס זמנת  
 זלקות והתקנים עם בני ישראל בתאב. ואז כי זמנות הולו מדויקת,  
 אבל נוח לעקום בנקל לזמנה, כי כבר הניחו הנחה מקומת כי יש זלקו  
 זמנה בזמנ, ולאו דבריהם נוח לקרב הפסולות ע"ל, והבן. אמר כיני בן זמנ  
 הרמולו כת זו כמאותם כי ה"ל היה החוקר הולת גזאל בזמנ, ובמדת  
 יצאו מדת, הולו אלולו לאלות, וסברו כי יסבום מצט לזמנותם, ויהי לפי  
 בו יד ומוקף. והנה בל"ל ע"ל הולולו זמנת הפ"א כיני הרסוס אפ"ה,  
 ואמר "כל קריות או"ל ע"ל, ולזה אמרו לו מהו, הפי טוב לסרס זמנת  
 זו ולעקרה ע"י הנצרכי? והוא הלני לפי כל לבארצבס או גאל"ל כל  
 לעדיין נלואר בזמנת חמרות, כמזנות הלילול או יליבת חמר זמנ לזמנ או  
 זה כי אמר יש זמנת כ"א או זמנת הלילול וזמנת לזמנ או? הכל הוא פנינה  
 והלמה אכרצות ל"ל חמרות והבן. ועם הלילול הלני, כי ידוע כי זה

( זכרה לזכר )

יסוד זמנתי כן זמן במלכה היתה, אפיפול נמצאה ז' ד' כ' באז, והנה יפן בספר זמנו האיש קלם, הכפון העבאל, זמן זב"ע זה פסוק "עד מור הכפון העבאל" פ' מסדי ארבוין כוונתו. ואזה לזולתו זה במלכה זו מהו ליהי' זה יוקר זה הולמו הכפון העבאל? או חילונין דלמולד ולומר למאדם נמצאה? ואזה הלוי, או יהי' כבדניכם למותם מביזום ראויה מכתבוים, הנה העלמה הרה" אפסוקו וחזקיהו, הלמד הנה סג' יהיה" זמן רב"ק למ ארבוין, זב"ע אף זמנו תאמרו לבתלה היתה חילונין לזמנתי, והבן. אזה סג' ארבוין ידועתו בטבחה אוכלו עם הכתוב הלונות לצדו בוגו בזמן, כולל זכור בסמך הס"ב.

אצורה זולתה נאו אבאר אכ"ר ליתר המקבלים וכתוב הספיקות, אכרת העניאסיקר, בבכרם זה לר העולם והפנינים, ולמות מאוכסום, אעליו לא מילה, אודם קבאון, אפדמה בסתרות. והנה בכאולונה יבד, כי הדוק יהאק באמצע, הואו בעדה"ר נמצעט מילוד, אפמעט אזו וחלה אכרה כאל, כי כק יארד במדינה ולנים בזלם הנלמדים, אבעדה"ר מורם לבזו אידיעה הפילוסופיו, רבים מילוד אולר אינן נאטכי התורה, איצוון מן הלבו הזמנתי, אלבו הקרה הנורו, לחלו כ' קבא. זה כן מילוד מלטה והלכה, כי רובם מחללי מלכות ד', ואינהט זמר הנביוו יעדוב רלד דרכו אמח"פ מחלמו יעדוב זווון מחלבותו. כ"ט ח"ל מפיקרוס ולחלו כ"ל דפקר טפי. כי הפיקרוס בלח בארז, זה וחקר בחקירה אדעת הזמתי. זולת הפיקרוס ולחלו, זה נרבה בחקירה אפניה

(זכרה לאינו)

אמן יסיר מעלנו עונש הצדיקה. כי אם יאמין בך רצ ובר אלו, כי מה  
יורה למאומה ומאדמתו, האו עתה חרות בצדו ונכרתה הנפל ההינו, הן  
במאמרו מסורה הן במעול שבתה הן בצדוה. וברז דהלכל הולק יחזר  
החלק ופלה, ופיון לכרצה בלבו אכל וכהו אלו, ובלו נכחו מצדיקה לבדו,  
וכרית אור לבאו לפקר הכל, לית דין אדיון לו, וצדו מצדו הפיוניטיקר  
מקום לשנוו ואלעניו אור כל תלשה והלכה. כי יחוו אכל סכנתה, כי חקם  
בזלי צדיקה הנמו. ואלו אם חכם בני, פה מאור לאמה תורה מקומו ביחוד, ולק  
תלמי אדמו כמה, תלכו תוכל לקימה תדוק. וכל להולק בדיק זה, אדול  
מדעמו מה"ש כמאמרם כל לאינו אנוש מכניסין אורו אהבן.  
והנה בדבר חכמה הקבאה ואומה הורה להמוצף, פבר נאצר  
מחלקת הקדמונים. רבוט אומרים לתחילה חכמה זו בזמן קדום, כמו  
הזוהר ומקונים, ספר רזומה, ספר הבהיר, ספר הקנה, זולמות דר"ה  
פלימה, תמונה, ספר יצירה הניחנים זולת להקבאה. וסרתי תורה  
אניחנים ע"כ לקבאה. ורבוט הואלקים ע"ז אומרו, לתלמדות הקבאה הזו  
מהזולכסנדריט והיוונים. ורבוט מאחרים ע"ז אנוי הרמב"ן, וזולמרים  
להספדים אדוקים, ופ"ל חז"ל אם אורה רוצה לחזק תורה עצמק בזולת  
אדול. וזון אינו בא לבחור לק צדתי מפריצ בזה, זון בספר הטעמות  
ספרים" אד"ה הג' ביח יצ"ה, וספר יצירה, מפירלי הכאדרי, ורבוט סרדיה  
והוא"ע ורבוט מקדמונים בדרך הקלט, ולכן אלו זוכרים בזה, רק בלם

"על ספירות באימה" זבזב ברז. והנה גם באחד הנצרים הראשונים  
 והוא כסנברונים יש ג"כ זמין הספירות, והוא כי וצילת כל הנצירות,  
 מעצם זמב שליון, הוזהרה לזון לו למ יבז, וגם אז נתבן בו למ כלל.  
 וזה העצם קנז בו כל ילאר וכל לאור בהזלם והסתר, לפי הקבלה והלכה.  
 וכל סרס ילאו הפולר אמציואר, היה מהצורק ליתולצו הזולר והוידת  
 הוולקוור, וברזל כל מציואר ההולר הראונואר, נחלמו ונסברו חיי  
 הוזהרה חכמו ולמר מיבארנו. והוידת הלאו נוצלו ונולדו זה מזה,  
 והנצלו כזולון הקבולן הלאו רח זולקיס ומחלקת, וביווני וכוונה  
 נאזמוס. ואחריו הבינה, ביווני אקאזוס, ואחריו הדגת וביווני פרוצניס,  
 ואחריו החכמה, וביווני סופניקה. החמישי, הקבלה, וביווני דאנומיס.  
 והשליש, הצדק, וביווני ביקוואונוצ, השביעי, הללום, וביווני זורדנד.  
 וכן הרבה לשאר בספירות, וידאו אלבר הספירות לבקבלה, בה מאפיס  
 ולבוית הפלום, וברז הצולם. לפינהו זורפין, והוא כמו לפינו אלר הצולם  
 א"ס. וכוונה כל השולר הפן מכחולג לגמרי בזמנואר ודגת ח"ל. ואומץ,  
 זבזב לאו דגתו בזה כפי זמנואר ודגת ח"ל. הנה נודד פי זמנואר  
 מאומני ביאר השלם גמרה, זמבאר גמרה בלאו למ ריבוי פאל, וגם למ זמב  
 לאו נתבן בו, כי הלאו זמב ולאו בזמבאר הוולג לנו, זמן ראב"ם באורה ח"ל,  
 ולזה הוזהרו ח"ל ללאו להזרוק בג"לר אל זמב בלמד, והשלטל יבון.  
 ולזה כ"ד בדת מסרו נפשו אל קבולר השלם היה מזרוק בזמב, ואלר הלאו

( זכרה ליינו )

ועד הסכמה כי ד' אחד לאו בזמנה הדיבור, וכמה לאלק הקטרוג,  
 יליד שג' אמתו יצאו רבות מאלו הדת, במלכס כי אית דין אדין  
 ולכה כאל, כמו למתו על אחר שג' לזנה אלנו לא מלכות המתקנת  
 דגריה אי דבר אחר, עיין ל"ס סוף מילין. ואלל ר"ע כי יחולל ל"ס  
 על ידו אמתו באמה מלנה ומורה, לפיכך להסירה מאל ד' האות רבים,  
 אלה אמרו ח"ל כי גם מאזי משה מר לצדקו על אמתו, ואף כי אנשים לכן  
 רבה לאלק מהם התורה, והיחזיק באמה, לזה משה העלה, ונתנו העולם הזה.  
 אבל למיבאו לאלו הפי יל רלוג לסכן נפשו? הן אמת כי מסורת תוף להרעה  
 נפשונו, אבל הנפל אמורה דבור קבולת ד', לאו ידעו. אבל ר"ע אמר זה  
 משה רבו, כי אמר "מתני נון מספרק". אלה אכרת ילכאל הכי למסר גם  
 נפשו. וזה אמר "כא נמי הייט מצטרר אל פסוק "בא נפלק", ואלו פתח "חונק"  
 חק "נפלק" פרי למחוק אמסור גם חיי הצה"ב והנפל, דבור קבולת הלם וקין-  
 והנה ידע כי באזהרה כאלו כל המצוות והמצוות והלמות, כי מתנו  
 המצוות כל המצוות והמצוות. אבל בקב המצוות ולמות רוחניות, נפשונו  
 רק ילד לאו פתח ואלו ילד, עיין בספר המידות לה"ר נה"ו. והנה הרמב"ם,  
 הוא הפתח" דמו קרובות, כאלה יאמר האוצר דמו קרובות אולם זמלצין,  
 והוא תבנית הלמות אלה זיין אמרה היורה, כי זה כל הפתח והלמות והסברה.  
 ומתיר "הפחה" כי זה הולל המותו, ומתיר "הבנה" עיין חב"ם פירוש המורה  
 אמר אמר, על מלך "אם זיין דעת זיין בנה", ותבין ההפך בין "פחה" ל"בנה".

וכן ה"ג הראשונה להספיקה היתה נכבדה, ואז יבד זמן זמן כי רבו  
 אמרה. ואחריו ה"ג אחרונה, והנה "חסד", הוה ההלכה וההסבה  
 אברותיו. ובאדם הנה ג"כ מלכות בלב האדם. ואחרונה ה"גבירה", הוה  
 פתגמה של עצמו, כמאמרם זוידה גביר הפלג את יצרו. ואחרונה  
 "התפארת", וצ"ל כוונתו, כי שהוא תפארת אשליה ומעוזת לו מן הזאת, והוה  
 מיבד השלמות, אשר צ"ל אמרו "ילכו אלך בק יאמר", ובכך זולתי למען  
 בן שטח. "עם זו יצאתי לו תהא נספח". ואחרונה ה"גבירה", לרצו מנצחין,  
 נצח ישרו, כי השלמות המאמת מנצחה כל מנצחה, קולטתו קווי. ואחרונה "הב"ה"  
 הוה מיבד אשר הבה מקבל בהסכמות, "תפד האבן על האמת", כי ארצה  
 למען. ובאדם ג"כ הבה בתלמוד אחרונה. אבל המידה הוה קרני הבה  
 אמר צ"ה - אשתי הקבילה זמן מאתים מידה זו בשלוי אגב הוהא, נחן כי  
 הוה רק הסכמות, ואמרו צ"ה, "כי היום דא"ה הבה, הוה רק מידה מלבחת  
 צ"ה אחרים, ואצ"ע הוה שלמות באדם ג"כ, והמשכיל נבון. ואח"כ יסוד" הוה  
 מקר ההלכה והיצירה במלכות, והוה יסוד וקוים הצמיחה, ולזה כונו  
 לזו המידה כה תמורה. והוא חרף הוה "האב"ה והמשלה וההנהגה  
 במלכות. והנה של ספיקה וזו הנה כולו למות, ואין אחריו למות  
 כה הצמיחה באדם, כי מה דמור מעברו למלכות באדם, אשר לזו נכח בהן,  
 וכולן נכחות בה יתברק, כי הוה כולו השלמות, ומען יצאו, כי אין למות  
 במלך אשר לזו מקרה הטול יצאו. והנה וזו המידה הוה רק מושגת בשלבי הנפש

אבא לאו בחולות, כי בחול זון לך מלכות פלל. והנה הנבואים או  
 המלכים ג' לאו בחול ואלו, כ"ל הראשון בארה כי הוא באתי מוחלים.  
 והנה אלבר הזוהר נתינו להם חז"ל שמה, כמו "לבר הרע" ו"לבר הטוב"  
 וכו' מלכים וכו', כמאמר הארה כי כל הפחות הטובים או הלכות  
 וכן להיפך, וכו' "מלכים", ואלה מלכותי ראות מלכותי אול לזה"ל, אין לך  
 עלב אמרה לזון המלוק אמר לו ג' ז"ל בארה. וכן המלוק הממונה על  
 הפתוח אמרו לזה שמו, כי הוא במלך מעלה וזון זב"ב נאמר מה יהיה  
 הנדר הנולד. וכן אמרו על המלוק הממונה על המלכה לזה שמו, ויחלק עליהם  
 לזה, כי גם זה הוא במלך וזון בטח זמ תולדים יגבר, הקרה זו  
 באדם, וגם בתחבולות מעלה אמרה ובמלך, אבל נאמר בחבולותיו.  
 והנה כינוי פחות הרדום בלש "מלכים רעים", כמו אף ומה, קצף  
 ומלוח ומחבא. והנה בהגדה אמרו "ועדתי בארץ מצרים" וזני  
 וזו מלוק, "באלה ההוא" וזני וזו לך, והפיתו כל פס"ה וזני וזו הלוח,  
 פונתם כי הפחות הטובים וכו' מלכים כ"ל. והנה יבוא היות מכת  
 דבר כ"ל, ז"ל ארזאדידי, כמו עיקר או חורב ל"ל, אבל ליה"ל רק  
 בארנה אמת ובלוה אמת, זה זין בכוח טבוח, כי הוא ארזאדידי  
 וזו חולה מתבקת, אנלפת בזון, ומקום מקום, לזה אמר כי בארץ  
 מצרים ובלוה ההוא דיוקנו, זה לוח כי זון זה ז"ל מלוק כל טבוח  
 אמנם וכל לקרה מקרה באמת וזני אף ליה"ל דבר תולדו מן הפלל

על דבר זאת או אפילו בלעד אמת, כמו רצונת אלהי אברהם, וזה  
 יקראו "לרף" כי הוא ג"כ פה שבח, אבל יוצא מאלו מאוהב כק"ל יכוון,  
 ה"ל כמו הלצה, אשר הנה בדבר זאת ובלעד אמת. אבל ליהי דלוקא  
 על מין אחד מהינעלים כמו על הבכורים, ודלוקא על הזכרים ואז על נח  
 המין הינוני, דבר אמת כי זה לא פה שבח, הולצו מן הסוף הנקראו  
 לרף, אך גם על אלה נאכל אמת כי זה בהלצה, ואז על אברי רצון  
 במינוחם, בקלוק המאשים, כמאלה אלהי אברהם בהדוה אברהם, וזה יכוון  
 ליהי ד', אצול המאשים בהדוה לפניה, וזה נאכל אמת על חלק אמת  
 ומין אחד, כי יב ד' היה בהם, והבכורים יצן הם רזלי ביה זבואם,  
 כמזה"ל "הוא בברי פלח", אבל לא יפני כי קלקו נגד עם בני ישראל,  
 בהלצה בהם בקרבן. אבל ידוע כי הקלקו ליהי אצול בגוף, לא היה  
 מסוכן כ"כ בקלוק הנפלא, לשרשום אברי זולתם אלה, כי מאלה הוצא ופיה,  
 כי הפעולות בהדוה היונים או הזביר, הלא בקדוש אברהם אמת היוצאים,  
 וזה היה הקרבן כי מהב ד' אה קף העולות, כי היו מלכדים בהדוה פלח,  
 כדור הנבנו לשהבו במצרים אלהי נבר המרף, ואלו אנהר אהוצנאם,  
 היו מלכדים בהדוה גלולים, ואלו היו יכולים לקבל ז"ל המרה. וזה הקרבן  
 ד' בזולת אהוצנאם, במה גבול אביד חזקה, פלחט הולד אהפכה, ה"ל כי הוצא  
 במדי הפרה ביה גמר פרוון, הוא נא אצוה בשבד, אבל בלוחט לפני זמן  
 פלדו, הוא קלה אמוה, וגם סכנה אלה אומ. וזה כי מלה באוהבים לרשים,



על אהרן נסחן, על שר נשכר, על מחבת נמאח, וגם נקד חק השבדיו זקף  
 בזמנך, וגם אמר און ולאו הללית, ה"ל הזמנך ליתו ד', כק ד' לבדו הכונה  
 אומות אלה, כי עשה בזמני מצרים לפטים, אהרבה כי גילוליס הנה, הקל  
 מצדו תמצדום, ובזה נכחו עם ד', כי זמן בזמניהם מאל, וד' לבדו הלאו  
 עשה בזמני, אפוא יצאו לקרות עבדות הכו"מ והגולוליס. ואמר "און הלאו  
 ולאו אמר" ה"ל כי ד' למצו ולמזן מאו יחד - והנה במד"ה פ' עקב אומרו  
 "ואמר ד' חיינו בר אבא, כיון לשומר או הקב"ה אמלה קאמר רב מהר" למו  
 חמלה מאוכי חלה וקלו אהניק או, ואלו הן "אוף" ו"חמה" וקצף" ו"מלחות"  
 ו"הלמה" כיון להצבור משה זכרון ג' זכות וכו' בראו הללה, להם  
 קצף" ו"הלמה" ו"מלחות", נלמדו לנים הקלים "אוף" ו"חמה" אמר או מלמד"ה  
 כהל"ע הרי הזכרת ג' אברו ג', עמדה זמנה בזמני בזמנה.  
 מנין דכתיב קמה ד' בזופק, הרי למד הקב"ה ב"אוף" ומנין למד משה  
 ב"חמה" לך "אלאו משה בחיכו וגו' אהלים חמרו מהלחות" וכו'. הנה  
 התקדה פ' עקב לחד צ"ל הביאו בצרונם ז"ל אקוצה בביאורם, ארצתי  
 כיונתי ז"ל עמקה בזה, יצא"כ כפי שאון אלר חטאו, ילכו ה' בזכרונם  
 המחויבים ענשו. והם "אוף" ה"ל פנגד ד' זלר חטאו נגדו, כי מלק גבול  
 אנדו הלאו, ואניק יהיו ברניה לעלה אמרה נגד נלגה אנדו, וגם כולר יפול  
 נדר פדאו לפל ונדבה, פניו נגד הערק לפע"ז בפקודו, וזמ כי באמת  
 לא נפסיד אנניק למק, כי הפל לפי המבייל והממבייל, זמל ברעג המרה יחרה

אנך האנך זליו, וזה נקרא "אנך", ה"ל כדס כגז זליר. הלני, פלגא רס  
קלקול והפסד בהנה אוו בגניי האנך, אוו ילבא פלי סגולה יקרה זליר  
לאו בנקא תמצאו תאכרה, בזה יחר לאנך ויחלו חמה ארתח. פי  
בזה יצטרך זל זכרון כלי חמדתו. ה"ל, בהיותו בן האנך זליר נבחה,  
בזה יקצוף זליו האנך, מצד להרד אנפלו ולחצמו, כמו ליקצוף הוא  
זל בנן כוולר יחבול בלצמו, אמט כו לאו הפסיב לזביו ולאו הרד לו, זליר  
יקצוף זליו מצד ללא נזהר בנפלו, וזה מצד רחמי האב זל הבן, וכיזבו  
יכזוב לו, וזה מפני קצפה אוו קצף, פי "חמה" אוו "אנך" זיון לו, כק קצפה  
יח"ל בנן הזו, כו זל זר לאו יקצוף זל כחלה. וה"ל, אמט יגרום בחסיו.  
קלקול להכנסיה אוו לבחרת אוו לאחריס לילמדו אמעילו, וקסה רוב  
האנשים, למזן ילמדו וייראו, וזה יכונה "לחיות", כו ילמוד לאחריס. ה"ל,  
הוא למזן יקצר הרד ולאו ילמדו הרד בזלמט, וזה האנשים זל זל  
ב"ה בלתי מדבר, כמו לזר המזיק כ"ל הרלב"ו דאון זלנו להפסד  
לכמה"ב, כק אכדחת הרד, כו הזו טכנה אולב המצני, וזה יכונה "הלמה"  
כו ילמדו הרד מן הזלמט. ומצרה נבון זלמט כוונתם, כו בעלית העל  
הו כו המלה בברום כוזב, אפניו זולמט, "מלכתי חלה" ה"ל כחוח  
העלשים והמאולדס, כו המרה בה בלדו אמסבו, הזו מרה גדול,  
וצדוה מצד נגד כבדו וזה "אנך". ה"ל, לברון הלוחות זליר גרמו  
בזה סגולה יקרה בבור גניו וזו, הזו "חמה" ה"ל, מה להרדו אנפלו

[זלבו]



ונאזרו רק חסני האלף" ל"ל בפסס לא הארד , והחמה" , יאבדן סגולת האמות ,  
 בקל מלרד"ה "קמה ד' באפק" ל"ל זולר חסונו בידות לעזרתך תמיד חלקך  
 ומלש קב' ד' ד' חסו לבורח האמות , לשלש זה אצטא והוא זולט בדבר , והן  
 כי קצרותי . סוף דבר , כי כל האזכובים המה נקראוים ז"ל כחול הצנינים ,  
 ומלש לאו הרע לעזוק אצולט . ויז"ל בפירות הגלות ככה האקלו אלט כל  
 הנמצאות באחלוא , ולא ברומנות וצונית , קראו גם לעזכובים לעול כו  
 , ויכחול לרפ"ט , הוא לר ועלף אצונו האומצוט לאו יה פצוים ככל יאט ,  
 כי אין כאלפתו . אכן האזוק מכונן , ויכחול" , ל"ל זו כחול , וכן רפסול" , וכן  
 , גבריאל" , גברותו וי"ל . וד"ד זארו ב"פ חלק , אע"ל נאלה" , וכן קראו אמ"ה  
 סאול וכדומה מלחותים ומטובים . והנה יזן כי אין אברר את התחילו  
 ספרי הקבלה , אט עזר בואים קבאונים אוו בואי זאחאונים , אכן או להאק בתאט  
 ומקיים מאים רה"ל עמ ד' זולקוק , פ"ל הריב"ל כי זאחרי אצו כל ספרי  
 הקבלה , התקלא בקלסול פתונק בן יואו , זה הטאב והדוק הנבחר . וזין  
 רלב"ו באונקרת הבביל" , מה לגזר ב"ה אבא יאצו ספרי הקבלה דב  
 מלואת כרס בל"ט אפוסקייט . וזין נ"ל מהד"ק ה' יוא"ד אל ד"ד הנאט  
 ב"למט יחוב" , וזין ח"ו ה' פסח אצה . אכרס או להתחיל להסתפק כו פ"ה  
 לרואה הספק בולע לר הפנים , ואמ חלילה לאלה זינא , יל בזה מהספק ,  
 ולב או"ה דדוק , כי סמאז אלט ד' קאוי . וחבובין ולרואו לאו הצרופט הקב"ה  
 אלמא ואמוצד , וביראלמא , ככל קראונו אלו"ל לאו אמיכחול ולא גבריאל .

( זכרה לאיני )

וכמה הרחוקה הראשונים של הפיוט "אלאפי מחנים הפניסו מחנו לפני בשר הרחמים". ודין  
בקבלת הג' אה"ר אשר חשב לרצואי בקל"ח סתמי חכמה, והחוקר והקבל"ה ז"ל תרצה להבין מה  
אבל מניח מהי עם ד' אלהים כבוד. ואז ישתל אדם חלילה, על אשר לא יגבה לבו לזאת מסוף  
הקבלה לפני פתח הגיור והסכנה.

א"ר אשר לא: "בצד זה" הפו לא יבד כי טל בזה ספנה גולה? די מאן? (ואין באשר.  
לעם פוקו "לען דקלים". אחת דין ז"ל, כי באחד זון לאם ללע כידע. והבקים מוצאותם  
באזכר ארבה, אלוסדיוסט כידע בכל ספרי השבד. והנני כחבתי או האלי פקנים, כוללה  
דאי מבחי חז"ל, כי אין אסרנים סתמי מלה רק לחפס והבין מדינתו, וגוסרין רק האלי פקנים.  
א"ר יצור ואלה אורחותיו, ומניח יהי עם ד' אלהיו. והאזין כאמרת רבנו הרמב"ם,  
כדברי "הבחנות שלום" אשר הקדמתי לק. הוא אראה כי לעת זאת תפון ארד, כי אין  
אין בחכמי עמנו מחלקת יותר גולה מחלוקת חפני צרפת עם הרמב"ם ז"ל, אוצ"ב  
כל דבריו נקבלו פתחת משה אול זולקנים. ואזין כי הוא יותר מתחסדים, פולח פב  
ומצפ"ל נגדו, והלכה פאתו בכל מקום, אלא דברי מקטרגיו נסמאו בטלים וקב"לנים,  
זה חלק אדם ישר ומקבל האמת. איש"היום לפני נאם הבין והלבון הנפ"ל, לעם  
חולשת כחי, זון בוכלתו להאריך יותר, אדו בזה, כי כחבתי בולק לעוף לזאת  
רצופה ג' עולם פנים והפוק. והנני מבכר ב"ה"ט פנפ"ל אפ"ל ד"ל

פינחס בארלטיין

מבין אלהו כי העתקה זבקה.



( קטע מן המכתב השלישי ) ( ימנה תרס"ב )

כל חיבוב וחיבוב אשרי החיבובים הוצרכו כיון זה לזה, הוא  
הצדק מן הגיון בארץ אורחתי, לעולם אי אפשר מאתה גזאל ומלאה, לפי אי  
אורי אבני, ה"ה הרב החכם הגאון מהר"ר פינחס באר לטין זצ"ל, אבדקן סודות  
אפגאני באקאלונאי. המכתב האורחתי, הפיל בנימין מחקרי נפלאו מורה, אהרן  
הנפלאה בל"ס גטיין (בל ס"ג) ז"ל להמח"ל, עם הוואדאנו והלמנה. אזרח  
לפגאניו הבארץ האורחתי, כמובן בטה יאן נאמן לקשה מורה אקראו, אנאסל זה זה  
הוא כמובן זה לני צמחים מזה מזה, ואין להפסיק את המורה הכיולין אם לניכור  
להפסיק את המורה הלני, אלא שחסינים הגיונות לפינו ולמאחריו, כי זקדו אי  
בזה אמת-הצדק הראשונה, כלבני בוגי בראו בהלה מפני חרב האויב,  
ואו הספיק להציל את כל הגיונות; לפיכך הצדקה את הפסוק בל לבי אבי  
מן הגיון הבארץ האורחתי, אהובאים מואדנים, חיבוב לבי זה חיבוב לבי אחר.  
אנתי זה הגיון הבארץ האורחתי בלאק, בין לני האובאים החלשים, הפסוקים  
בטה מפני אבני, כפי אירוף כל הקראו בהם. וגם נאפו להתבונן בהגיון הבארץ  
האורחתי, והפסיק לפיכך נפונה אמתיה זה האורחתי. (נפנה בלני תרס"ב)

זמני הצדקה

יהושע גזאל

חיבור ז'

החיבור הזה הוא הסדרה או הכתוב בלב הכרטיסון אל הגליון הקודם הוא חיבורי.

(קטן או הכתוב החלוצי) (אלה חס"ה)



... זמן בכל החפאים אלאו עד תפלות הידיעה, זניק ז"ל הזבנים האלו  
 ופתוחי חוגים שאת בני שלחן יאכלו לפתיל צמדות, והזויר מתק  
 חלבה השגרה הפראשה, ואכסה המולתה והצמדות, אום ברצונו ות  
 אלקות צמדות אנו, נבנו יקנים אנו, אבל מה לו לצוות כי ישאל פה  
 באורכים, ואל יביי הוא"ת יגלה אנו הפא? זמן זה רק כי נזאין בו כי פ  
 הדברים, אבטב הזבנים אלקות, אמכאין במ ואלצמ דצמ אמלקת  
 אצמ המולתה. אום נאמר כי למ המכיל נותן למ, למ זה דבר  
 אמנה אל הטב, כי כשב למ נקאל יוצר צמדות, אבל מלרעה  
 פבו "לאיר", האו הוטר תקיף אוק לבכל המצבים, היינו אוד  
 ותקף, אמאנת אמאן אבאין בצו המרה. כן גם האו להצה, יבנה  
 בור אד"ע "לאיר" זה. והנה חז"ל תמכו את הליר הצה זניק  
 אבה אנה האו, אמרו "לאיר" זה בקינתו שלמה", אפ"ו א"ל ז"ע  
 זמרים בל"ע נדה כ"ה ז"ו, "אום הנה נקבה נמנה שלמה אמרבה"  
 ז"ל בזמן רחוקת יצירת האד. והמילא זה לשלמה האן הקוד לבאני  
 הצומח, להפ" אנוי דגן, אכילתו חז"ל "אום" בהמה, כן יצירת רחוקת  
 אנקה, חוכי אום בהאי. אפן יבדע כי כל המידות, הן נמנות  
 בזמם ממלת יצירת, והן הוליות אפנות לקבל כל הצורות, הן  
 אלאו אנו הפא. כ"ג בזה החפא חנה"א ז"ל בספר המידות. והנה  
 סבר יבדע כי הצדות והקליון יאכלו ברובן אהיות אמידות הרעל,

ובאזמרת עד פנימית לגופים, זכה יבוא להגיה אטוב, ובאזמרתם הוא עד כנרת  
 אצלם רצון זבוק, כן מידת הדעות יורה לנו, נהגתי זון צלוב, אהמית  
 בדעות זו באמונה אדתי, אהסור מפני כל מפלג, והסתפק בצלוי ד', ונסלק  
 מאליו כל נעזב הפלטה, וזה קלה מורה אצלם בהתקדמות ארצון ולכל,  
 מפני העולה והדבר. אכן נשקיימתה בקינת, נתימן בנו סתם הדעות רק טלחה,  
 כל מורית אבהיות כנוד, כי עקלת ודעות יש בזה רק מתאמת, אכן  
 כולר יגדל יופל אהפכו אמדה טובה, אהלמאש בו אטוב, ופעל הפנימי  
 ואבנים נקרות, לבהמה נותנים וקובצים זולתם בדונג ואלף, עד כי  
 נקחום באחרונה, אקובצים באשכרות זהב, כן כל האידות, הנודת וקטן, הפד  
 נקבצת במקום זיון חפץ בו, עד כי נבאו העיר אקבצת בתפוחי זהב  
 ומשיות מסף. ואזין כל קלה יפול אצד נגד דעות האמר. ואולי צו"ט  
 ופרומה"ש"י, כי נשמה הנה מהורה, עד זמן חפץ בה אהמית מרצם  
 אלה ביה משכרות, זכה לאלו "במה משכרין זולתו? כי ההנה נגד  
 טבר לני, ואם מקטן ונודת יתנו המרצם בדעות, בזמן מולר זיון עזב בדמות  
 אהלמאש במידה זו אטוב ואמלה, במה משכרין זולתו? לעם זולת צריק  
 נשיכה וטרה, אלה יפולו גדר ויהי אשחית, כ"ל הימג"ם בה פרקיו  
 במידת הצולה, כי קלה אפרוז הימנה. אלה זולתו, כ"ל חכום זולתו בספאלין  
 כל צורה" ה"ל סמו הספאל ללוגה אטוב כל המשכרות, כן יגדלו עם הנודת  
 ונודתו, אהמיתם בספאל עם אים, אי הברית אהמית, אי התורה, אספאל כמלוא

אנצ'אניו, וברכין אורו בו, ויל ספוג אל צמר, זיין צדוק צדק "ספוג".  
 לשפוג היוו מסוב לנחשב בו הדג, כפי שלא יזיק אצולט, ואמר "לא צמר"  
 לציון קולד בולר במבן, ומנחין אורו, גשניו אל זכר, אכל ילמד קולו, כנוד  
 כפוזבר לזוגה בקול, כל לאו ילמד בחוף קולו בעצוג, "מאזג סיבין לעצום"  
 כל הפסולת אל לעצום, היוו הסיבין, והיוו קיפתו בעצום כל החומיות  
 וההמיות כ"ל, וגז מליו מנצ'ריו בזה, עד ליבאו אצמא וילמדו בהן  
 אסוב. ואמר "מלח ימי בראשית" כל בלבד מראשית היצירה, כן כן כיון  
 אכל סבצוג, "מלח ימי בראשית" כנוד. והליו אצול אכס היכו אצמא  
 היוו למע? אמרני אי "אנינו ליצוא ולצ'יין" כל המדמה, זכר ונקבה, כל  
 הבלתי ויליו זכר אז הפולא אכלתי מוליד בדומה, וגמ ילדה נקבה, הוליד  
 והמריבה, "אבלענו זרדדי", אכלי פניל כפון ביסורין ז"ל, כל אכפול  
 זולין איסורם מצמא, אכל יליוו החוצה, וניסורם אכלעבד אימאני. אכל  
 דיצמא ומלי אק". כל כן יל ~~א~~ כפול הדיה אכלעבד אסובה ז"ל, כמאמר  
 המ"ל כ"ל, כן יכונר בלם "מאוק" אכסודמא דליונו ילח אק גמאומג  
 חפמג בנין הבור, אכן זלח. זכר פמ אמרו לו, כן יביצמם מאקם  
 בדבר העדול הדיה, זכר מלכיו דליובי ולמו זלמדמא, כלמא כן האו  
 הלמד אכילין, כל כן יל כפול המדמה הדיה, אכלויק לולו עד כן מנפס  
 עד בלר וכלה וילמד. אזולי כן יצויק ז"ל כח זה, במאמק הוטב,  
 עד כן ילמד אצמא הקסמים והמאוקים בזה, אזולי ילח אק סודו.

ולאו ~~הוא~~ "היפו אונת" ל"ל זונכה אכל להצונק, בצצה וחכמה  
 חיצונית, כח מדמה בזה? והליבו כי "אונת" בטורחן פל"ל ל"ל כחה  
 מכאן פרימ, פסגו המצוללים והפסאיים והמאליגרה. אפ"ל קוראן  
 ומאילו ל"ל מינו" ל"ל מי החכמה והדעה, מזיון החכמה. אבל פרי ל"ל  
 ברכאו" כי יכרה לו קור, כי בור ופירות טאון אפ"ליו, אבל גם יכרה  
 בזמן פ"ל, אבל למטה, הקדמות והאונות והנחות הצדקות, מול  
 בזו אבל למטה, למטה פולטת הדאלט. אבל גם יכול להיפסק אונת  
 מכלול, יצב"ל לעקרו ג"כ זמן. וחלום ל"ל בגולפנקי" בחומא. וכל"ל יואו  
 דסליק ארבי"ה, היינו בטקראו "מאויק", וזלה ברומ השלמות, צדוק אמרת בחומא  
 חומת הומת, אבל "כח נחת אורזאו" היינו מן הג' כחני זרם, ל"ל פלוינו  
 זלה ארבי"ה, כח אמטה בתבואת רבה, סיני ואסנה חומת הומת ומגלי  
 ל"ל, ולמח בלמא את הודמות, וצדאת כוזבוג. כחו להפכתי פו  
 טובה מחכמה ומכבד סכאל מדיט, כי זה הפל, יל בו אהטב ואסונע  
 אהטג-השלמות, זבל יל בו ג"כ אהטל, ארבת מהומ רבה, והמלכיל יבון.  
 והנה כח אמרו חז"ל בל"ל בחב"ה דף ד' "בניהו בן יחיד" זה סנהדרין. להם  
 אמרה מן הפרת והפאת, כחו לאמרו "במחל לזולתם בסנהדרין" כי התרה  
 אמרה מנבואה אורחם ותאומם. וזה יכח כיון, כי להמדה, גרוב ופלו אבנא בור  
 ד', אבל בזמנים שלמות, אבל יצחק אגרי, השלמה במחל המורכב והמדמה, זמ התרה  
 והכמה ביות, וזה השלמה בלמ"ד, וגם הטבחה, קלר לל תפולין, מולח זלנו

(גפנת תלמיד)

נאמר "אזרחי אי בארץ" אשר קודם לו פתרה הנה אורח  
פקודה ובארץ, ופאלטין מרדכי קודם, וגם נאמר קודם "גברו  
צדוקי" --- (אשר הפועל)

חוקר ב

החוקר הזה הוא הדיוט / הכתוב בלב הלך על תליון הקוד הוא רחוק.

(אלה גרס"ב)

קטן / הכתוב התלוי







אל האל הגדול צדק  
לכבוד או שריו רבני  
פנים בוסלמאן  
והקול באקולוניה

שם מן המכתב המיוחדני בויבולו תלכו  
היה הרב הגאון מהרה  
אברהם סדרה

הקטע הזה כרגע אלני  
ויני הצומח אור כל  
אנחה אור הקטע הזה  
במקומים.

ויני והוא עולה

עברנו אולם חסר המושל והסוף אנני  
אור מן הצדדים בחוקרים אולחום  
בין שני החוקרים החלום אולחום

הקטע הזה הוא מן המכתב המיוחדני (אנחה מהרה)

חיבור ב' הצדק או הגיון / הבדל האורקולרי לב לטי.

קטד / הוספת התלמידי (מלתי תרס"ב)

... כאל תואה, הולך בתר תואה אלו, בקטעו באורחיו. וזה רצה הנסרה  
 "חאורו תאזה" - "אנה תאזה בלדה" - "אדם תאזה אדדק הלכל", במלוי.  
 ל"ל פי י"ג סיבות המביאות ליד חטאו. אז רבו נפסינו, פגור הנפול,  
 וזה "תאזה בלדה" אקניני זמנות. אבה מנות אכפיה, וזה "תאזה אדדק  
 הלכל". אנה תואה אפנות, וזה "חאורו תאזה". אנה פני הגרה  
 "חאורו תאזה" קול "תאזה בדדק הלכל", כי לפי דוד ח"ל "לזוני  
 מנות באשכח", אכל הפול איך אור. אבל תואה, מהנקה אלה בתלמה.  
 אבל רבים אפניאסופים אביחוד החכס רא"ד בספרו "ירושלים", רבה לבאר  
 כי על החקירה, און חלון אום ורצה גבר, כי אלו יציל על האמלה. כי  
 יתירה, כי זה חקירה הבחירה לחקר, וזה יולה פני סברתו אדורו,  
 ח"ל. אביחוד צדקו דבריו ח"ל בזה, כי הכהני צדונה קלם אצורה.  
 כי זה חאורו תאזה, וזה נפלא מלמה בה, אקלה אפכאל. אדדק החוקרים  
 הפך רק כח אדמה. וזה יספרו אלאאדיון, כי על הכריוו אור,  
 דמכרני חלו בקניד דרלד גאר האון, און או תקנה, אנדמה ליה  
 נוחו נפלי, כי הכו דאיכיל אדמיו. פאו אדדק אילד אור, אודיל חונני  
 כהני אדמיו. אביחוד נאל אפניאסופים דדדק לניהם פניאסופים אדדקו ח"ל,  
 כי פחקר המלמשל רק בחקירות, אדדק ושונו אחקר, אבל ח"ל אלו ידבר  
 לו, אנדדק אכל החקירות, אדדק חקר בזה, י"ד פנה חו"ה כי האמנה  
 במלכות הגרה, אביחוד מלכות חונני ב"ד חזקה, זה י"ל או תקנה

אבל אם ע"י חקירת חלילה יקבלו בנשיאת, וכל דפקר טפי. ואולי לא  
 היה יותר מקצת בנשיאת, בתמורה לבן ופועל כפול, היה לב בתלמה,  
 כי המור לבו היה מוגדרו אמר, אבל יצדק כל דרכו כמ"ב,  
 והבי, "ואם און מלכותו", כי אמת כל דרכו בתמורה לבן, האם הולך  
 אחר הפסוק, ומשעבד עם אמת. וזה לאמרו באפיקורס גי, בזמן  
 התפקודים כך מצד החקירה וטענתו, אלו נאמר "דע מה אמרתי",  
 אוב להתאמת און, כי אצל און אמת מצדו וצדנה מצד הדת, ואלו  
 הפל מור, אכן התפאסיותו לחקר האמת. אבל אפיקורס נאמר, פשוט  
 מכח וכלפי, כי רוצה לטעון כי תמורה ואמרה היא באנסאכין, ואם  
 נחלק כי יש אלקים אפיקורס, אזי יפתח כי עת אפא נאמר נבחרת, אכן  
 פלב מתעורר, כי יתאר אחר לבו, וילמד לו לכלי אמתו, אפיקורס בד  
 ומתור, אמת סגור פורה אמת הצמורה, ואלו נאמר לבן אהבאת  
 הוומר כל דפקר טפי והבן. אלה אלו חז"ל בני אשכנזי פורה  
 דברנים אלו, כי הומו, העיור ההולך חלבים בדרך האל והחקירה,  
 אחר אלו כי מכרזי חז"ל ברקיע דלביק הומו" אלא פראו הומו  
 מכרזי "דלד גאר הומו" והבן הטב, כי נאמר אפא מלפני אדמת -  
 אפיקורס מצד "כי חזון תבולתו כפי" ח"ל כי אפי דרך התורה מצד  
 אמת חזן אפיה, ולמאם אפא אמת לא מצדו, אבל לפא"ה בהתקיימו  
 בקבלת יומי, ולמאם מה זו מצדו?" כי מה אמת כמאמר רב האנאון

"ויאן באמתנו" ר"ל בני החמאה הנדב, כי זון קואם לאדם באיש  
 כ"ו באין, וכמוהו הל"ה ביצ"ה "ואלאו חסאו זבאמתנו אנחנו לאו היינו באים  
 אלאים". והכרה אשמדאי למנהג השמחה, פו יש אלה נאה אלאמה או בקרוב,  
 וצריכה להמתין אל נהם, וסוב לבוא. זבא רב האנחנו סיניס, "הי חלה  
 ופי מנהג דמגני חל"ן, ר"ל כי ונחנו בדרכי המורה והמצות נלק, כי טריונו  
 באכאנו, ומה לנו לחקר הדמגור, ה' האו הילוד, והאדם נראה כק' אדני  
 בבוא, זבא אשמדאי בחמו זה, הסנה אומר כל המצות, וכל הנפגה האדינות,  
 הכל הכל, והבן. וכן האשכפי ל"ז לנין צבוב אסנו, ר"ל כי חונק ומקדם  
 באבלאים ומאדנפם, ובנינו הבתם וכל ההפנות אל הדמג, הכל כלאו בחמו  
 בזה. ואולי כווננו יוד צד"מ כי כיון הנלאוים בלם "אסנוי פרה מכרדא"  
 וזה כי נדמה גבר אלשו אלה, ולקנאו או בזה בנין צדי צד. ונקט ל' לנין,  
 כי מספר לבזה, הנה זנבם אסנון זמן זכאק. והאו גברו לבזה נאו אלה  
 כי לאו נדבך צדה אפילו זמן קצר, או כי לאו נאכל אלה עם נחל בפניפה, או  
 מאה או פתילה או מפני לאו בבכנים המכילים קטטה ופירוב, ואל"ה זחוק,  
 והבן. וכן בקוסם המנהג בבני אדם, ומבטחין ואלו צמגור וכל טוב אמו,  
 כדרכי הצבאונים. והצבאונים כי יקחו כסף אלא ביו לבקל מניהם, זה כפאזה  
 וזה חיים וזה אמון וכדומה, והוא מבטחם ולצמו אלו נאכל אלהים, הן בזולצה  
 ואלה, והן בחיים אברניאור, ואלה אמר ברכ לזוק, אם נאלה הנח, זבא נאו דאכא"  
 ר"ל זום אלוט אל אולצה חלק המלאם, לקוסם מה באופכא תמחו, ובחורב

באלה בלבד היה, כי כביד זונת יבדית פניוול העולת ברעלה, וכל קלס  
 לפסקים, וכל בעלה ברעלה ומרבה, והולת דמבו רבוז, והם קוסנים  
 ברעלה עליונים, והעלה כי עכ"פ ידעו מהולות העולם רבוז והלה והן.  
 "כי אסיו להרע" ה"ל הפעילו אמרעה לו, כי הרבה בחקירתו קמו  
 המכניה המורה היה, אבל במתק כן הפסק אמחקר אונה זון, ונקט  
 "תלמו יאני" ברק המלוד לוד וזמן קצוב. ולמו בעצמו מה זה?  
 אלה כי פנה לעיין בחקירה ונה אחר המולות למה, וזה הלה  
 כי זה לא טוב, כי הנסולו אחר המולות למיה יין, בזה יפול ברעלה  
 זו, בכל זה יאמר עמוק, כדמולו בעצמו במילי כ"ל. וז"ל זקני זוסניק  
 אבקלנו עזר" כי כן ברק פליסור, כל עזר לעלה ומה, ידענו אמולו  
 לעלה עזר, לפסקי צמולנו, וז"ל ילמבר עזר ומה. וזה אחר  
 "הדור אלסקי" ה"ל סופו לבקש עזר. אבל כי אחר "אנס" איכלאו" כי  
 עשה אחר הכדמולות והולות המולו, אזה אחר בזה הנפו בלמו,  
 כי אום ימלו כרסו, לאו יוסניק לבקש אולס או עזר. כי כן ברק הרעמתיס,  
 כי אום ימלו כרסו, יקיצו במולו. וזה "אבו נגדו מיני איכלאו" ה"ל  
 כי ברעלו יעלה להסיר מפניו המופליס. ואול" עמולי לקני" זה הפס  
 המורה. והרעה לו, כי זה חלי כד לבקש חוב ידמולת ומקורו, וזה  
 סתם היערה מולו, כי מולו המדמ מן ההמה זון, וסוף זכר למול, ומה או

לפנות בחקירות ויבולת זון עקבה פ"א חקר מה כי זה גרם חלש עזר ומרי במולות  
 את ה"ל בהסתלות בו. --- (חסר הפסק ידמולו)

כמה דברים

---

המחיר של כמה דברים

החיבור הזה הוא הדעת מן המחבר המורחב והנכבד  
הרצון בכיון זה

(מכתב דלערי)

מבני אורי פרה"ה הג' אפר"ר פיראס בארלסין זצ"ל מורה סדרטה (באקולוני)

מני תאריך המכתב והוא גורא (אוסב 21 אלוקרה)









Handwritten text in a cursive script, likely Hebrew or Yiddish, filling the left page. The text is dense and covers most of the page area.

6

Handwritten text in a cursive script, likely Hebrew or Yiddish, filling the right page. The text is dense and covers most of the page area.

Handwritten text in Hebrew script, densely packed and written diagonally across the page. The text appears to be a collection of notes or a letter, with some words and phrases being repeated or emphasized. The ink is dark, and the handwriting is cursive and somewhat slanted.

Handwritten text in Hebrew script, continuing from the left page. The text is also densely packed and written diagonally. There are some larger, more prominent words or phrases that stand out, possibly serving as section headers or key points. The overall appearance is that of a personal or official document.





ה"ה א' שלק' אסדר והאמין ה"ה איחלה לו לבקרה  
תמ"ג סדרה

לכבוד האל רומן הנצלה לאחר מלטה חובה חכמה ומהלך בוטחים  
הרבני האופל הנצלה כלה מ"ה יהולד ני' אויפד

וכתבו לבד זה היצני. ואף אמר כי חלל זוני ולא כפתי זוג  
כחי מרה, אבל המאמצי לעזר לאו זהו' אונד בר ובל יקבוצו לזוא, והני  
למלאכה כמקצו. רואלנה אשר לאל מה לביתנו בתורה עצמו באופן  
גדול בסתם דברי הל"ס, בלשונות' אבקניהו בן יהודע, אומעה, האו אלה  
חול דבריו, לשלל הל"ס גיטין בענין שלל למה' אבקניהו, להביאו או אלמאיו  
מכיון דלבין, אפלטור אלון הל"ס מורה לשלל בלבנים. אונפי האריות או  
פי מין פבריים כקלטין. אריה' סבר בתורה לסימק זה דברי הפקדה  
כקלטה, והיה מלה עצמו באופן גדול אלמלא בלבנים כלה' מרה, ואח"כ  
כקלטה או לשון הפקדה כקלטה, פקד ארז הנה. און זוני יודע  
למה לא הבין זה מדעתו, כי זוני זון בו כח (א) לבאר הכל באריות.  
און סמק זה בינתו כמאמר, "אח"כ הנה חכמ אמין מדעתו" וקסוף  
זה כל דבר קטן ישאל ספקו. אולר ישאלני מלה ית"ל בענין הקולס  
אכדמה, אפרכי נפלאות על מהר"ל שפראג א"ל בן גבוהיל אפגא. זמ  
אליה זה ספריו מלכות האחרונים, עוב מרס ושללני זה מלכת הבר"ל והרבים



לביאורו, ואין אני זורחני להצדיק כל ספירי הפאונים. אנכי רק שאדברו  
קבאוננו בימי ליל וירושלמי אברלים אנפלו, ואני זה דבר למקדסיים  
הפאונים. והנה אנכי ד' ימי בהגד, עבר זולתי אחר הפאונים,

אסיכר לי כי כזה בענינו אחר מצדיקי זמננו, לבדד לפי בחובל תלמי  
פסבר נמי גלגים וצננים ואני נכזה האנה, ולפי הצדיק מה נעלה האנו

קידול לבנה? ואמרו כי יאמר נאול, ולקח מקלו הפגול ביבול והלך החולה,  
ואמר לעיני כל ישראל, כאלו לבנה בטורה! אכן נכזמה - לקחתי אול

ואני הלכתי או על לקרו וקניתי את העין. וכי מה"ל מקדסי חתום ע"ז?  
אין זה רק סיכור הפאונים אנלי פריאל, והלמל לא ביהב"ל כלנאונים או זולתי

כסף מעט, מליק המבקלים לרשות הגולל, ואם עליה ביהב"ל, אכלבאום לעל,  
אראה להם באצבע, פה היה מלך, ופגד נחלם און רולט לא. אבהנה

אבהנה און למעני ארואנים בהפול, מקדסי לאו היו בוני מלרד"ה איהלל  
ואליהו ואלישע, אלה נפסיוס כי נעלו מצדיקי זמננו. מי הויל יולר עיני לפל

אן <sup>(ביחוד)</sup> כי טח עיניהם מרואל, טוחים טוחי לוחמו ולקריים. וכי זאכנס זכ פולל  
באיכוחים און לבאכ סלפט? חלילה. אר"ה "קמאדל", פבר גלתי דדתי,

לבהרי רבונן הרמב"ם במורה, המה לי לאורה פמרה מפי הפקורה, ומיני  
משה דוד משה לאו קט פמלה. ומה לו הצדקה אלול ערב זה קאודל; ואלר פבר

היו למלך לאו. - אולר לאול בעיני אנלה וליצי בירושלמי פכך חלק  
"חסר פיצולו דגילתי", לדדתי זה נראו על מאמר העקרה לער ע"ז בעיני

התבאר והפניצות, שהיו הגלות הנוצח וההלקחה אז התבאר על. וע  
 אם לבוא תהי עמו בזכר, זולן גדול מלרצה, בזמנו, ותאונת ד  
 יבית, "אלך יבאו ד פנים זל פנים", זכר היה לתבאר נרצה והתבאר  
 הנוצח. זולן ילדיו בזמנו, ואזכרה אז ד, "אז היה זה לתבאר נרצה  
 אזו בהתבאר הנוצח, כי זכרה, זכר בזכרו המקולקל אחד ונולד, גם  
 להם זולן ילדיו בזמנו הרומני העליון, ואז זה זמנו, חסרו לעצמנו  
 דעלמנו, "לז לחסר להם הצלחה דל התבאר והתבאר הנוצח, כי  
 בתאונת ד" אבידידה הפנים א פנים, זכר אז ילדה גדר הנוצח, כמו למתקם  
 בת"ל. אז כן, "אזכרה אז ד ילד", חסרו הצלחה לא בקצו, לז תבאר  
 הנוצח והתבאר. אבה דן זולן אמר ואז לחיות, והבן. כי גם חזר  
 אז רצו לבוא נבואת וילדיו אדברי מלרצה, יזן כי רחם פקרו האונים  
 בדלי זמנו השילול הנוצחים בדבריו, אם כי לקר בימים, אכפ"ל למיזון  
 דבריו אסיד, הגה מבאורים ההיסק. זולן יזן "נפלא הכה נוצחים דבריו,  
 זמנו אזו כי, חסרו לעצמנו דעלמנו, "לז כי חסר התבאר האכיל דבריו,  
 והיה לו אבא בקים לזל אטעור. אז כן דברי זולן הנבואים מלרצה, זמנו אז  
 לקחו לזל טעור. והזמור, "זכר יבאו לילה" מבואר הבטל מעצמו, כי הבטח  
 ד בהרפת יזק, כי אז יסיר לבט מוסר מפניה מן והאדים, זכר כי וקמו  
 העלים המקרה, וזכר יבאו האתקקים וזוסקים בתורה. כחומר יזל עניונו  
 לזכרו, כי הני זלנו דעלמנו אזו מאתקקים הנה והבן. —

ובהבאר "לשון אפינו" אל"ל נמכור", אהם כ"נה זמורה, כי יבא שח"ל יחסו  
 ספר זולא למעשה, אבאו אל פולוסאפי, אברר צדיק ארז או כלז אטוב או,  
 ועל ספקא עזומא, ואבסוף היה דבר ד' זולא במחנה, כי זון ארזים  
 זולא בחומת חמלתא, אמר ד' עסקי אסאבי הנקראו אפלטא, אפולא החכמ  
 אפא ארזים שה"ד, זולא בנקל אהוא כמלה, אהרבה בחקירות בספרו קבלת, זולא  
 אין דמיון בל ספרו ישרא, סיני "סוף דבר... יאת זולקנים יראו זולא זולא  
 למר כי זה כל הזרם", כן סיני ספר זולא. אר"מ כד הוי מסיני ספר זולא,  
 ראז בזה באזאר "סוף זרם אמר אג' אלכי או לטיחא דבת זומ". אהר  
 זומ אל הוי, תנא הלזולא בהבאר אוכח ד' זמ הלשן פיבא. כי ה"ה זומ  
 (א) ליל מאופנים רזנים מאריני פי ד', מטילי ארה בהרזולא, זולא המד ד'  
 זולא כי טאה, אזו אפני חז"ל חופה זבאו, אהפניס בון לרי זולא, אגמ לרי  
 זולא למות זולא רק מהבא, זולא תה"ק אברוי רביזום הרואנים או תלמידי  
 כי חילוק ד', אהפניס זולא מאופני רזנים במחלתו, אורין זולא בירי  
 אפיסתו, זולא יידי ספר אהרשאו יזאו, באחרתו "אוס" אהלשאו אז  
 זולא זולנים אהרשיוס, אקרת נפלא אבאר חמלתא זולא, אהולא  
 פקיד אז כל נארי דומה. אמה חז"ל, יחסו הפא זולא בומה הזרם,  
 יזאו הרז מנזריו, וזה לשון אמתיק המומ זולא אגמ האסותא. וזה  
 זולא זולק, אפא בול לבל, מבין זה מעלמו, כי ה"ה המסיד הוי הרז  
 אבד"ד, אומת יד כל זרם בו, אהזו המומ, כי אהזו זולא הרז זולק לניס

יחיה גבר, רק חסדו ופלאו המה בעצמו, בכותב כמו אונן, כי יתן  
 לזרים חילו, וקנוה רק לעצמותו, ורבעת ממותו אונן, המה יכריעוה  
 בין לרבי בור. אכן אזו רצו לייחס להלשן בין יוצרים אד', כי ינסה את זונה,  
 אבל יחסו כל הכח הטבעי אמזכורו ית', צושה אמזכורו חוחו ולחמו  
 זל אלהי, אדיון כד בערי המורה זל. אכן אמרו כי הולל בלשן, זולל  
 הסוה כביכול אלהי אבד זונה חנם, הוא מלל נרצה מזה. כי בעל נסוח  
 לא זמורה, אמרו זל במד' ברזלית חל פ' נה, וזל: סגה נח אירוזק  
 נס המתוסס מפני קולט סזה אבא, וכד אמר? מפני קולט, בלבול שמתקלט  
 מהד בעלמ, למט נזמר רק מדם, אני להוא רוצה מעליו אבא, יכול את  
 להלבו אבא זל עד יד צדיק יבחן. וזה בעצמו חוז מלמד' בספרו זונה  
 כי הלשן הזה, הוא הלזולה בצען ההתלה, הכי נבחר זמורה להיות  
 מרכבה אלפינה אבולט און חייט, אד הווס מקדימון כחמו לכרבת  
 כל הנבראים מן אברהם, אנלמד לו ד', ללמו יכלה לרדו מהוה גוי לפניו  
 עד אחריו הוונט, אכז מדורו לל אברהם עד הנה, לא נמצאו זולל צדיק  
 בארץ, יראו אלקים, צושה סל, סר מרד, חמ אילר? לאו די בולחיל אלוו ללמ  
 באופ' מימור אברהם אד צכליו, זין גס אמד בין רבוי רבבות, ליהי ללמ  
 בל מעליו? אכן להיפק, בזממנו ילחול, הכי לאו קרה אמד ליהי מלחמ, מקולקל  
 אכוד מכל הנבראים לבעלמ? אדע' יעדו זלו כי לאו יבא מנו נבא, ואזמורה  
 פשה מרבת למח ומללו מגוהונט. וזה הלשן המקטרג על מידת הדיון כביכול,

וזהו זמרו, כי חלילה אף אכזרית הטבחים לענות מעלי ד', אפ"ל אמרתי ליהוה  
 אלסן כח אביבך נעצו יג'. זמרו דברי הלסן במלוא אל"ל הוא. אלא ישאל  
 פלוגת מה צדקותו דאמרה, אמר מול סבב תמ וילך יכח ואלקום אסר מרד? אזה  
 פלוגת, כי ד' יסה רוב צדיקי זולה"ע, ילך באז זמרו זברהם, ולא יכח זמרו בנסנון  
 כח זברהם. כמאמר המדרש רבה ה"ן, ד' צדיק יבחן, הפלגתי הנה כלפלטו אוקה,  
 אינו מקיל זילו בומר, מפני לפינו פוקדו". אחר הלסן זמרו כי רק באו אפ"ל  
 ניסהו, ולא חסו בלפניו, אלא בלא הרבה, ואלסוף כח בתח"ה אבהלגתה  
 לצדקת. אפ"ל כי לא נימול, ולא היה מאים. זמרו זמרו"ה, הולק אולס אסל צד  
 כזמרו חלה אמורה לפני, ולא חלק בין יחידו, הכו יל כזמרו גזול זמרו? והיה  
 מאים ולא הרבה כל זמרו מנדמו. אכן זמרו היה זברהם בזמל זמון לני לו.  
 וזה הלסן הנה בספר [זמרו], אינו מאזק רז ועליות, מאית ומאויב, רק  
 יכח"ל"ל, קטרוג כנגד משרת הבין. והנה בל כזמרו אבדו אבדו אבדו  
 הציגו אמרתי ברול ספרו, כמאמר המדרש, מפני קולט סלה"ל בלבו למתקלס  
 מה"ל בזמל, אבן זה. זמרו ז"ל ג"ל זל פנינו", אהרציקה אלא מה"ל כח  
 בלזל. זמרו זה דכל רזמח"ל בפ"אניו, זמרו זלן ונלקי זל כח"ל, זל  
 כי לטן כזה ילנו כח מקל, אכל זמרו ממקל ולזמרו ורזל אצמ"ל זל הזמרו,  
 זמרו בין זמרו המקטרוג זל מנדמו יג', ולזמרו זמרו יזל זל כח, יקרה  
 זמרו הזמרו אנוח זמרו הלני ירחק. אלסן כזה בזו בלזמרו הזמרו זמרו רזמח"ל  
 כי הציגו אמרתי אמל, זמרו קולט סלה"ל, אקלס מה"ל בזמל, וזה נלק או רזלנו,

אברהם כי כל דברי תורה ונבואות כולם צדקים, ואוסדים על זרני החמה  
 והוא, וקבלו צדק המעט ושמך המעט, ויקלו אע"פ בהם סרה חלולה.  
 וכל מקל הוא זה ישרים סבא, ויעלה או סתרו ותפסו רצוץ זהבה. וצ"ע  
 "בני הזאבים", הנה כבר אמרו ביכולתו זה נבוכדנצר, לטעמו או זה פנו  
 במה שומר "בני אבר אלהו", רשע, וכי בן יש או אלהים? וגם "אמרים על ימנו  
 ושמאלו", והשם צמד על ימנו לשטנו. "גער ד' בק השטן". ולשון יצוא זה ימנו.  
 אבר השמאל בפולו מדבר ברזלית, "בלבו הקב"ה אבריו זה הזרע, נשלו  
 מ"ל כמן חסד וזמר יבראו, לאם וזמר אל יבראו, וזמר זול יבראו".  
 והנה כל אלו הדברים מקונים, כלומר מקונים דברי חז"ל, כי מעלה מעלה  
 נבראו מן האיק. והיעק מכל דבריה, נבראו מאיק מלחמה. והוא כי יבא כי  
 כל מדעי הזרע הן אלה הן אפסו, והם בידו, ויתרו האב והרד הם באזרו,  
 וכליזה מעלה, הנה מוסר בו רוח אב סבא אב. כמ"ל דמא"ס כח פרקו  
 כי הפקל נעלה סבא לנות הזרע, הן אלה זון אפסו. אפסו זעמו במעלה  
 הלבנה, ומדעל בקרבן סבא הלבנה והחסד. וכן אפסו, במעלה דבריה ולנה בה,  
 יקלו זעמו במידה זו, כמו המורה והחמה והכוח והזוג והזכריות, וכל המעלה  
 הלו הפי יפנו "מאובס". ונבואות מקצות הזולתם, והם בזמנ כחא סבאיות,  
 כמו למור כחא הסבאיות? כן הפקל בין פאלת הזולתית לזמר הפחית, כי  
 הזרע, כחא לשנה סבא במעלה, והכחא הסבאיות, זונים מלמדות כ"ו אע"פ  
 כחא, דיק נס ברצון הבראו. ואלו הפחית הנבואות מקצות הזולתם בעצמם,

( זכרה שלידי )

אטל יכנס "מאופים נכראונים", המה בזוג לפני ד' נ"ה, בהלגתו זה בן זוגם  
 אצלנו. איננו הנבונים בלשן "זאבים זלנו מאינו אשמואל", ה"ל כי הכח  
 והפועל האבא והשלי המצא, הם נכראונים "מין", והפועל, וכוונן "למזל".  
 כי הינו פזו המבחר לבכח הזוג, והלמנו הזו החלל והגרוז. אלה המה  
 כי אמינוים בו אורק יאמ, ואשמואלים רק זלש אבא, כמו ינה סאבא המה  
 זבל לזו שלמא מונגה, מרובת יאמ לזמ לפולו זכר ויכחית הזולל. ותר  
 המאופים להזכיר הכח אצל זאב, למדו פכחל זלנו נ"ה, וכוונן ג"כ  
 "בני הזוהים", ה"ל יצורנו אבראנו, כי הפל מלמ נ"ה. והמה, דרך מליצה,  
 לעזו וגם יקטרנו זה פזולת הזוג, כי ד' מסר קידו פזולתו, והמחמח  
 אשמואל בהם אטב והפכו, וזה זמרו "מינויים" אשמואלים, כי המצא,  
 העז מליצה בודו אטב, והנה אמדנת זה יאנו, והפועל. גם המכח יקטרנו  
 זלנו וינה ארמנו. אמחזוב לקול הנה, כי רק מונבל זולמ הסמא, זבל  
 באזרה הנה נכד אב' ארבינו מליצה ז'ל. אכן יספר הכח, כי היו מאוככו  
 מהם מינויים אהם אשמואלים. רק רח נבא הידחזלו הכריז אצלנו ארלז,  
 כי פזים לזו ינה. אכן יכנה הכח כי "זוהי היום", יאמ בין זה כל אשלי  
 יצורו רבל. אמרו כי בר' הנה, והל במל. אובאנו בני הזוהים אהמזב  
 זלנו אפקח מלש אשלה כל זוג. אינו פזולת אפחא הטבחים הזוהים,  
 אבני הזוהים, כמו "בני כפרי ילכו", אכא "בני זמה זוני הווא ילדתיק". כי  
 כחא והפזולת בני הזוג, אכן לזח פחא הטבחים, וכוונן בני הזוהים.

כי הפל אנו ונכחו ורצונו. איסורי כי התקן אלו באו גם "לשון" ר"ל מקטרג  
 על הפנפנה. אב' אלו "השמה לבק" זו עבדי זנובה? ר"ל היל לזוהה בפנפנה,  
 ע"י כי נצטוו אלו הם וילך בכל מידות, ונמולו תלמי או רק בזלזלר ופבאר  
 לבניס, הפל מצאה, אובל לאו למצוא לפני נצח. ארתי גמ אצרה בקיו כי מקטרג  
 על כל אזהר אלו כי לאו תוכו כבדו, אפיה נגד אהרבהם גרופות לא לקנה, אפון.  
 והנה בהד"ה בתהילים ק"ט אזה, "הפקד זלו רשע ולסן יצואה על יאנו", ר"ל  
 כי כיו ליכנו קציע והצדק הלם יאנו ולמולו, כן יכנו ג"כ הקטרג גלויס,  
 כי יל אלו יזכר עונו במעלה הרשע לעמרי, כגולה, נאול, רצח, אחר  
 עבירות. אלו אלו ביורה לכו נאכה, אובל נאכה על יאנו, לל גם במעלה המצות,  
 כמו להפחית ללו אלמה, יאבה ע"ה לקבל פכס, למעלה או למ, אגמ זה עונו גבול,  
 כ"ל בחו"ה כי יל כזה מה"ל, כי יקר כבד ב"ה בעינו מבאר ע, אזה יקראו  
 "על יאנו אלסנו", כי ישטין זלו על יאנו, ר"ל מעלה הטוב והמצות. אנה זאובי  
 בהד"ה הנה חשבוהו לנצח בכל פעולותיו. אזה "פי רשע אפי מראה עלי פתחו  
 וג' רחם מופתו ולסנוני", ר"ל כל מה למעלה זומם טובות, הנה ישטין אולו  
 בפונת רעה. "אנוי תפלה", כי הזאת הוא התפלה תמיד בצדק, אובל הם אמו  
 זומ, כזה רחם טובה, למעלה רחם מופתו, כי זמרו על פעולותו הטובות,  
 כי רק מן העלה ולחוף ובקראו נלמם זרבו, אזה קלמם מידה נגד מידה, כי גם  
 ענינם יזכר כוס. לזה "הפקד זלו רשע ולסן יצואה על יאנו", אזה רח מאלה  
 יצואה על למולם, כי ממשאונם ועבירות מהפך להצדק, לכו כן ממעלה, לרפ'





השלישון האו ית, הנפו בלתי זלתינו בלשם זאפן, זבל זולתו נאפא חמת השלנו  
 אגם חמת השלישון והפכרד, כי כל חמה יש לו תבואה, אצת הרמב"ם כי  
 הצואים יש לו תבואה ופלוין בצמנו, בלתי נצחני. ואז"ל יזמר הכתוב  
 בנצחיות, כי שנים לאו זכו בצמנו ובמחובנו" ה"ל כמות הטבע, ג"כ לאו אצת  
 חסנים, ואצתם בלתי יחלפו, כולל מילוד האקבד אדם צומא וזמנים בצמנו  
 וחכמתו ית. והנה באזכור זלתינו זלתינו בלתי אצתם האצתו ית  
 כי באריות הנבואה באם, כי כל כמות טביונים משועבדים למעלה בני  
 הוודים, וצו אצתם צמנו שלק זמר לו, ורעיוו אגם חידל פול נצחיו,  
 ונצחיו לרה, אפל אצתו, כי לית כל הטביות, אגם לול האצת כי יצא  
 אצת ההפכה ונכח לו אצתו. זבל לאו רצה אצת לו כי יפאק זוג  
 הצדדים, רק שלח מאזכור אצתו אצתו. זבל הצמנים האצתו כי  
 משחיתים חנה, ה"ל כי ד רצה כל הצמנות בסדום לום שלנו טבד כל  
 רק פחולום ובאו אצתם, כמו אצתה בלתי... זבל הצמנים באמצעותו אצתו  
 כי לפק הנה זרק הולל בלתי אצתו, אכרצ הוומא באכרצים אצתו זול.  
 זבל הכמות הטביות אצתו יאם זול יאנים זול בלתי חנה, אצתו אצתו  
 שלנו באצת אצתו אצתו, אצת חנה אצת אצתו כי יבאו הקץ והשואם.  
 זבל צד לאו היו זמנים, אצת צמנו יגלו אצתו. ונצחו ק"ל אצת, ולא יצתו  
 אצת כל בלתי הטבד צד יצתו לצמנה או האצת אצתו אצתו, אצתו,  
 והבן. אצת זה לאו היה חוליה אצתו אצתו ית, כי זין כל הטבד אצתו אצתו

כי לא בעלת בחינה קדוה, רק תלמידי וזה לפני תפלתו לא אומר, כפי ליבתי  
 לא, ונאמרו זה לא היה מאומן. וזכרנו כינוי זה לא יקראו אמתות, והבן.  
 וזה, והלשון צמד זה יאמר "אלטנו" גבי הולד כה"ג, כי זה לעולם  
 לא היה באה אלטנו, רק זה יאמר, ר"ל זה אצלנו הטובים, צמד הלשון אלטנו,  
 כי היו בהם פחותות ופניגה. ובהל הקב"ה גרר בזה, כי ~~כ~~ לא רצה  
 לעזר ביוניס בחד הזמר, כי חכם היו מקולקלים ונלמד רק זה לבדו,  
 ובי כי לאו חטיו בראי. וזה קראו "אלו אצל מוס" והבן.

ובדברתם לפקב"ה אומר, "אזני ואזני נאק אצל ה"ה לבידולנים" אצני  
 קבוצת המודעים, כמראה לי לכה כמבט אכ"ה, באומרים "אקראו אלו  
 גאר עלי" פחותה אמת ג"ל בתלמי חוצרים כלצדקו הלשן, וכן אצני קוף  
 וחוקי אקרא וחום, כי ביכולתם היה הפל הולק אחרי קבוצת המודעים,  
 וכלצדקו ה"ה הלשן, הי' בזמן המודעות צדיון קוף. וזה כי באת העובר  
 הי' עם חובל מכלולן זמן גלמים, ובהל בהוא חלבון החכמים אציה, הלק  
 הפל אחרי קבוצת והבן זה.

ואולי לעולמי זה דברי הסיקור באד" קפלת זה פסוק "צדק לבתי וצד  
 אמת" וסיקורם עם זה המה"ו, כי לעול לו ר"ל בר חכמים "אמה זכר בולגין?"  
 ואז "הלבוא בצלוחתוון מבטל גזרת אמת". הנה זה נראה באולי, כי רק  
 אוליבתם בזה, המצנחה זו השתנה. ופי תראה זה צדק וצדק לעול  
 אלו בקבוצו, כי ברנו ד' לעיוון דבריונו, הלשון חתף ליטול נפשו

וביחוד האני ינוקא, מה חסדו לו, אולי היה פניו רדום, זל להצילנו מזה  
 חסדו ולכונן בהרפתקתו אנו? וכו' המעט לו זולתי זולתי זולתי חללים  
 כפי יאמ, כי נפריד תחת חרב, ואם חסד לו האני ינוקא הוי זולתי קולין?  
 איה היכראו יל לו, אומ זולתי קולין אז סבין? הכי אזיל אי סומקא אזיל  
 חורא? אז לסתמו בריומם ולמני, אברחתו פניו רדום? זולתי מאד זולתי  
 מחלבתם, כי רגזו בזה זל כח ההפסד והפולן. אנד ההויה בטבא,  
 נחול ההפסד כפי דבר. אוסקרו כי יל זולתי נולד חלל, אבטבא ללוז  
 בזני נמו בעזבו קסא, ותפילה מאזיל לו, פי יקבל לגמ יזקין ויהי בריו  
 זולתי, ופאזמא דל, גבה אוסיפין לו אזו גבה פאזמאן לו. ולזה בא הספיק  
 כי "הלכה" סגד בליוחון בהריומא, ה"ל כי ציין אהבוס וחקר בצנין  
 ההויה וההפסד בטבא, ארזיה כי הפל בהלטה פפסולא מאן וז, אזין  
 לך <sup>[דברי]</sup> זמא אנד הפילה והלכה, ופאזמאן "אזין אזיל אישרא", ה"ל  
 דרך הטבא ולמה בולחיל, האלמאום אמא וז כפי למה. וסנה כח  
 הפולן וההפסד, בטמ מה"א. אפגד בו ארזיה זה הפל כי זולתי קולין  
 ה"ל כי זולתי חזק לקום נפשי, כק מלמה כפי זמ, אזיל יבאה בזוה"ע  
 אדבר קבאז אקום אטביו, ולמה בולחיל אהפסו. אזין עקבה פ וילח  
 מזה, כי חלק הפל לך, הלמאלא ופאזמאן אטבא ז"ל. אבולחילו בדאוןא  
 איה פניו מלמאום, הלמאן לו מפני פלומהון דצדיקי, כי יבטלו רוצ הגזרה  
 לל הטבאזמא. וז"ל זמא ר"ע מה לו המעלה לזולתי, זה דבר יבא

ואזן צריק אפנים פאל, אהבן. אעד' הירושלמי לזיון הקב"ה פן יחידו  
 כק נחלק בפנימינו שליו" זה מצנו בפינה מקומות. אהנה זה דבר פלא,  
 אכר הזכירא הירושלמי אביחא באו"ן, פו יש אנוני טבר קיום.  
 ר"ל פו אע"ל לזיון אדנים פו זיון אהקב"ה דבר באת זיכרה, אהכ יפול  
 או יזכר בצדו, זכ"ל זון באנשלות אומר, פו יזלה לעי הפנים בנולמו  
 זכר, פו נוס וליה ברעז זכר זון זוכ אולק פארה, זון פון ואמו, פו זה  
 מהנניץ אלו טבר קיום. אהנה פכר הליבו הירושלמי זל לזורה, אמה אלו זלה  
 הקב"ה אן החסר אהסוס זון מלזר לרצנים בני זכר? הפי יקוף הקורו נח  
 אהסיק אפ. אומץ פ"ז אנוני טבר קיום, פו אזו נאכ לניחס זולו לעלה  
 אחור הסוס, פלי אוכן אקבא הלכה זון נבאזה, פו נכרוו ברזו פפי טבר  
 חורו, אפפי הפני חורו פן גמ לזרמו. אומ ניחס פו יאכ זלזל אחור  
 הסוס נביו, נכאל הנחמו פו יש אנוני טבר קיום, פו לזיון לניחס זולו  
 לעלה לעי הפנים בנולמו זכר, פן אזו נגזר פו יזלה אחור הסוס חפס  
 אביו, פו חורו בחפמו הפין אכ חורו פל לזרה לזכר אקבא, וזה באת  
 זכרות אהלמו. וזה פוונתם ז"ל, פל מעלה בירושלמי אפדמ נכרוו  
 בצביונא נכרוו" בחולין דע"ס ז"ל, ר"ל פו פל חורו נכרוו אקבא לזרמו  
 היקלרות. אהנה זכרו ז"ל "נסתב בתרה אכרו זל הזלם", ר"ל פו  
 בתרה אהכמה אהמדד הפל נכרוו תרה. אנסתב בחפמו הזליונה זכרות  
 טברו פל היזכרום, אגמ הפנת פל הזלמום, אזל פידן נכרוו הזלם, פואם בחמה



כי זאת "אמר" הונו אשר רק אחז אמונתו לא דבר יצאה, אבל אם פונתו סאת  
 עצמו ואם להלני, לקר הואו ולאו אמר. אמונה ראו בזה פונתם אבדו הרמק"ם  
 כ"ח סרקיו כי הללם צדיק ליהו"ו בו אכל יודא, ולאו יהו"ו באינה אמת  
 באוואבית, כי הפינור ברובו אינו סאב. וגם הסבאן והלפא רחם האו ג"כ פחיתות.  
 כי רק המינור הואו סאב. אמ"כ הללם מהצורק ליהו"ו בו תאדאת סאב ורע ז"ל.  
 אדנינו ראואת כי איל האמת לאו יהו"ו רק סאב, כי וגאפדי אה הרמקס אינסרמ  
 במלפ"ט. ואם המינה רוצה לצאת ידי פל, ומהתבואה רק סאב אכל, זה האואת  
 כי כאלו אלא לקרים פחיתותיק, והבן. אכן צדק אמר יבראו"ו, ר"ל מידת הצדק  
 פנה מהצורק אפואת הכנסיה המדינית, הונו הצדקה למען הצלילים עם  
 המצונם, כי באדני זה אין מעללה התקיים הכנסיה המדינית פידוד. אכלה  
 זה "ללם אמר אז יבראו"ו, כי כאלו ואלו קסא"ו, כי אין הקוף מלביד את הארני.  
 והצו מניד מקנו את הדליר אצין לו, אבל פק זאה באמלבה אפניו ות  
 בקריאת האדם, כמאמרם ז"ל, "ילב צולם לפני אנקיס חסד ואמת אין צדוהו"  
 והבן. אלה סינאו "אמר הקב"ה עד לילתם מדינות זד"ז, כבר נצלה האדם"  
 ר"ל כיון לפל כחא הטבחות והאינדא אספואים, הווא בודם כחואת מתאפים  
 מאלו ארע, זה כל האדם, כבר נצלה האדם, כי זה כל האדם, הווא אורכב  
 מבואת מתאפים ומלמנים, זולתי רק האדם אבדו יש לו זה בטבא, ולאו פן  
 יתר הנבראים, אולי כ"ו אלה, באת מתאף בטבא ומגן, כי רק כח טבא אדם  
 אינסטינקט, אבל לא בחנה ודיעה ורצון מתאף. ואלה אמרו כי "אין הקב"ה בן יתובו"

הן משה כן כרצונו כן מתוך התאווה לאו, הן משה אובין בטבד הזיכור,  
 והלכאמה לכוון פיות, וגם אצלו ית' אנוני טבד קינס, והכל בעצב עם טחור  
 הטבדיות, אפילו כן דבר בצבאונו והבדלתו, מהלוי לדון יחידי, הן מהלוי מלת  
 כן חלקו באו הלצה ואידיה. אכן הדן יחידי כזודם, זמ זון או באו להתניח  
 ולעקו כן דבר במזוננו ההלכא והחכמה, הכי הוא משה הכל כפול, וזה לאו  
 יתכן, כי כן דבר צניק אהיוג במידה ואלקא. אכא להקב"ה מתוך כבוד הטבדיות,  
 אינה אפולר אנוג אחר ולכרת הנכרא, כן הודם יאוד ממשלו, כי מתוך  
 ואלקא הכל בקלם פתרה והודד והחכמה, וזה כן בהתניח עם רעה וחכרו,  
 ארז וציונו דבר לאשורו. אחרו "אוצ" חותם יחידי, הן בא יבנה האוד  
 חלילה, כי הקב"ה כבודו, נצחק לעצב התאווה והסכמת, וזה אחרו כי לאו  
 כן הדבר, כי חותם יחידי, הן כי כן משלו בסוף אצ"ו סוד ועצה. כי  
 אבסוף משה כן בצמו, באו למ סוד כחור אלוכיו. ואת "חותם" פאו  
 הכל פולק אחר החתם, יכא יהיו חותמן כפול, האו הסוף, והחותם משה  
 הכל כחור באו למ סוד, כן הכל בעצב, הן בהלכה וליזר אפס, כן  
 חור אצורה כחזונו אה והפן. וזה כוונתם, יכא יהיו חותמן כפול, הן  
 ז"ע דברי המד"ע פ' זו "אתה סימן לבניך אתה ואלב אונן מאד" ז"ע דברי  
 הו"א, כי "מאד" הוא דבר באו קוים נצחו, וליבה"ה קוים נצחו,  
 ז"ע ח"ר בלם "מאד" ואלב. והנה ג' זוגות מוכתרים צדקה וג"ה. ואלק  
 צדקה. ויתקב תורה. והנה תורה וצדקה, ידד ב' בחכמה כי יהיו דלות



אלכ יבטלו כמז צבאיה בזה"ל. וכן תורה נאמם רבנים אינלכיון זולכ נאמר  
 חתום תורה באמוני. זולכ גמ"ה ולבקה, נלזור קיים איזולת בררע זאזע"ה  
 רחמיים גמ"ה. וזה "אתה" ה"ל אינדוק גמ"ה, קיים "בשליקה" וזוני" ה"ל  
 תורה וצבאיה, רק בצעירה, כ צרום כי יבטלו. וזה "יכול יהיו חותמן בסוף"  
 ה"ל החתמה ופזאחרות נקיים באידות ג' זולות ונלח? וזה "בק חותמן" ה"ל  
 אינדוק זולכיהם, תלזור צד סוף כל דבורה וזלו הם, כי יהיו נאמם זולכ יבטלו  
 וזבן. וזה ענין חותם לבדו" הוא לזם צדכ וסיוצ חוליה, אבל נטצה הסוצה כ  
 אסיוצ לז פזאניזו הזול לזריק, כמז לטצה הסוצה בזולת "נצלה זולכ" זול כמזאמר  
 ה"ל "לזלו נאמרו זוכול מוז בזכום וג' בריוול זלכון, אפוכק אזו נכיוו קיום חוליון  
 בזום, ה"ל לבמזמר ה"ל אזו היה לזם בריוול בזולת, רק הזול לבדו נל, וזלכ וזבן זה.  
 וזום הדיון לז ר"ה ידוד כי קבד ג' בזולת זום הדיון אמין  
 הזולכ, כי זולת בזלע יכין זולכ זלכו בז ילכר מזליו, וזכיו זכני וזכיו  
 בזכק וזלכ. וזיון "ביוצ זולכ" בזע לזכיל פסוק "כי חק אינלכיון הזול  
 זלכק איזולקי נקב" כן הזק זום זה בז ידיון זמני, וזלכון הנפס זכני וזכיו,  
 כי הזול נצלה זמין זול, וזכיו.  
 זע"ה זמזמר "בן חד זולכיו ל פכסי, וזכיליו הזול לז, זול זולכיו  
 הזול לז" זיון זולכיו "בז" לזם, לזכז לזלוד זה בזלע, זולכ לז זה  
 בזכק. זולכ כולות ז"ל "ל דמקלו זל פסוק זה "ויזעז יחזיו" זזה ענין  
 וזלכיו יחזיו? הרו כל זולכ זולכ לז לזטה זולכר בזע, כי כ"ז היה

מנהג אמרו בראש דעת, ואוקימנו הוא בדעתו. מנהג אמר הכתוב כיון  
 "וישבו יחביו?" ואין ראיה" באה לפרש על כל זאת מהאמת לומר  
 זכות. ואם תרף כי נכנסו כולם בלשון זכות" על פי ההגות  
 ובלשון היה על דעה אחת. ואמ"כ ד"י דברי מנהג נאמרו חלקי דעת  
 ביניהם בדעת הנכונה והלשון הזוהר. ואם בגמרה נכנסו בלשון  
 זכות, על דעת ארבע או ארבעה. וא"כ מקשה והרי כמעט "ובאזו מנהג  
 מקאו" דברי דוכינה מקאמ היה בארץ והסכמה זאת והרי חזקין  
 בהפך בניהם חזק זה מה דעת כחוק מזה מהאמת? ונקטו?  
 פסיקו דבר גמרי, כמאמר בלשון חזקין כי אמר לך היה בלשון על  
 מאד העולה. ואם מקשה "מנהג הוא ידע?" על מנהג ידע כל זאת, כי  
 יסכימו יחד בדעת המתאמת, כולם באמת הסכימו כולם בדעה אחת  
 כי אמר דבר מנהג נכון. ואולי יצדיקו הוא באמת נהג דעת רעה?  
 אה תוכחו כי פאילו הוא" על כן, והוא ד"י אמר "כל בלשון" שהוא  
 מלאך פאילו" על הכתוב והבאת המילה, כ"כ מ"ל "וכיון חלקים זאת  
 כל מנהג עלה" על הבאת והכרח על הבחינה. והנה טוב מזה. והנה רע  
 כ"כ "הנה טוב" זאת, כי זה הבאת הזכרון, ואולי ולמאור הנחתו זאת  
 הוא עלה" כ"כ פרמ"ם בספרו ה' דעת מ"ל, ור"ל כי זה הכתוב הבחינה,  
 זה היה להם בדעה אחת, לך הוא המנהג והשליח השואב והמשיב, ואין  
 אכזרית אחרת נהג מנהגו והנהגתו, וצדיק הוא ד' בסל דרסון, זה "הבחינה"

הוא אלו מעצב, ואם בלשון אדגה לנרא להצדיק מעליו. אבל הפלא  
 והמכונה הוא אלו, כי צדיק ד' כל דרכיו אחסיד כל מעליו. וא"כ  
 מילתו הוא אלו, וכיון דכאלו הוא ידעו, "ל' כ' ח' החיים למחזיקים בה,  
 והיוו המה"ק היתה להם למשן אסדה, וא"כ הוא ידעו כי בהתפתח עם  
 מולד יבואו לבסוף בלוי דעלמם. וא"כ אם יתפסקו בחקירה לנרא,  
 מלה לבסוף בד"כ דבליט בדדה זמח והסכנה זמח, כ"ל בל מלה"כ  
 והדקדה כי הותרה החקירה, זמח ילמז זמחן הכוילה מרמלמז, ויהיה  
 בלבו כ' המה"ק נמינה, ואז תדיקו ההתפסקות והחקירה. זמח בסמך  
 חלילה דדה מלרנוה ורחוקה. וזה "דהו כמלי ידעו, כיון למזו למענה  
 מולד היה לנרא, אסמרה דדה ח' החיים מלה"כ, הוא ידעו כולם לזמח  
 במחמה נגדו. וזה בלוי חכומה דמולד, כי כולם בדדה זמח והסכנה זמח  
 מלרנוה דרכם, והבן.

אבל לאל בל"ה ב"ה פ"ה "הוא דקסמקא צפרא ופניו בחלפה  
 אב"י ורצו דג"ע, בפניו בחלפה אפמחא דגנהינמ." הזמח זמ"ד  
 לפי ימי פייתו מלה על מוחר לר הלה, ואז מלמח או דו בימור. זמח  
 כאלו נלמד נלמח מלמח אב"י ד"ז, למח דינו ולבו זמח הפדים למלח הפלימה,  
 מולד מולד למלח מלמח, ומזן ומוחר כי כיון "ל' זמח דבחי מלמח"  
 פ' כמלמח פ"ו, "ומוחר מלמח וחי מוחר", ד"ל מלמח כוב"מ  
 דרכ מלמח הוא, ליהו המלח מלמח למלח והקטן מלמח למלח מלמח, וזה



א"ט סמקו צדק אבוקה? ה"ל פרי חזנין דהיה נקראו "זבא" מיום הולדתו  
 וצדק ק"ף? ומלני "בלפריא מלום בחולף זבא" ורבו דג"ע, ה"ל כי  
 פרחוק צדא מלונת יצקא אמרונא מולה, כמאמרם ללו רבא להמול, לפסק  
 קריאו מולא זבא"ס. ופניו זוג יצקא "ורבו דג"ע", ה"ל לולנת יצקא, למ  
 המלה נקריא "לולנת" כשולן חומס. והוא דם ללו דמי מולה, לפסק  
 נקראו "זבא"ס" בתחלתו ללו נבאד בו דאו, וזה "בחולף" ה"ל צדקא ורבו  
 דג"ע, כי כן פניאול זאז"ה מפניו אג"ע, כמאמר במד"ר. "אפניא" למנה,  
 מלום דקולף אפרתא דגהינא, ה"ל כי ידון ד' דאו, והו כן המום  
 ניבאניס בדון גהינא, ואזל היוו לולצוה מגפן לל רלזום, וזה הגהינא  
 למנה דלבו. ואורבדה פתום אל גהינא המוד באר הודצה, לנקריא  
 ראו "צד", כי כן קריאו מולה בלם זה כומו גדולה "דמו לטמא"ס"  
 "והזבא" לריב מצד", אבל לאו כי דמיס מלמה, ואורבדה זאז"ה "או  
 בטולק אוו בתלוא דבר עלו", כי הם קפדו אלעכ"ד. כן רבא ללמא  
 סניגוריוו עליה למיו דס"ב. והפן, כי הסתירו מאלב דבריהם ורק כמז  
 כאו ד' ופן מלניו כ"ס בל"ס.

והנה מלך למלני פצת דהק"ק, בבבא מומים "לפיה הפכה"  
 באר צולמא ומרינאן, אבדה ח"ל "לעלה או עוקף סויה", לריוה כהסמא  
 אבדה באולקין, לאו מלניו או פדה. אבה זוג כמאמר נגד פלג  
 הפריפסידה ביוצד תלמי באולקין לברל באר המופה ולין. א"ט



כי כשל בני ארפה יבנים זונכי . אבקוח אד' הנאתן אינך כח , אהליה  
אזיל אולר אבקל תלטה מזוהבת הזוח . אבכל בני סבת זולו תאילונות  
וצדב חזון אמוד , אום יעצכני ד' איחילונן איחילונן . אהנני גזה הדאל

פיתום בארלסין

אובן מאוליו כי אבקל העתקה חלק עבארתי , הנא .

זכרה אהב עלי

---

המארגינות בקרב ילדי נאמן נאמן בקיין



המבואר הזה הוא הצדק או המצדק המורחב הרצוף במזון והוא

(מכתב יחיד עליך)

מרבוי אורכי הרפה הג' אפר"ר פאנאס בארלסין ז"ל אשר סצנדטא (באקוויניו)

(מכתב עם מוסר)

אני תמיד במצוק יהא עולמך

היה לי אהבה ויראה ומהכבוד שלי לכבודכם פני סודים

אלה הם שפיר הנולדה העולה ביום שבת מלפני ארבע השנים והוא ילד

כדי יודע את מלך יהודה בארבע

הוא תינוק יפה נהג אצלנו ויש לו חן מול אביו ואמו

והוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

הוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

הוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

הוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

הוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

הוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

הוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

הוא ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו

ואם ילד יפה חן מול אביו ואמו ויש לו חן מול אביו ואמו















ה"ר ה' יס"ב אורח אנחה כי טוב וטל לטוב תר"ט פה"ק סע"ד

לאט זה אכבוד הנצחה המלכה המלכה טוב תלמיד זורה

המלכה יגד אצלו כדני אמתו כל"ה א"ה יהלעל על איש

השליח תמוז אמתו, הפני אמתו תפיל, יגד ראיה זנפי, כי

חפץ אורה אורה אמת, אהבין דברי ח"ל בנצח דבריהם, אהלו תבן אקל  
אולי, רק את הבר יחל. אכן גם זנפי לא אמתו ואו אמת זה האל אמתו

בפ"ד אמת, אמתו או נאמר אמת בפונתם ז"ל. אמת אמת או אמת

כאילו כואלו, בהק אמת דברב אמת או אמת, במעלה בחסיד אמת,

אמת דין אמת אמת בצורה, אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת. אמת אמת אמת אמת. אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

מעלות. אינני בנינו חרפי, חכמינו חובה מיוחדת ז"ל הסיבה, כי יל  
 בנפשות מאלות, אכן מאלות כל העולם, וזאת אדם אהבה, רק משה דק  
 מעצמו דק מאלה, נראה לעיני בלתי במשה היתה, בדמות וצדק העולם. רק זה  
 דבר יקרה במהט מן המניין ואם נראה, כי יפגשו נפשות כאלו בתאוריות,  
 אע"פ לאנן אנשים, ד"ר פגיעה רוחנית בתוך האנן. כי זה און אהבה, כי תהיינה  
 נפשות האנשים האלו לם מאלות ועצמות כאלו. כי זה רק הבארו ור, האלו האלו  
 בזה תבונה אבא עקב אבא מאלות. אבל יתר כל הנמצאות פנה בזה מאלות,  
 אולי פחד בונם רק בפחול אחר. אבל כיוון כי כל אנברי לעיני אחרים  
 אדם ועצמות האדם מאינם נפש הארצית, זה כיוון נראה, כי יל בנפש מאלות  
 מאלות כל העולם, לע"י מרגיש כל העולם, כי בארצי נפש און לם הכעלה. אפילו  
 לפי מאלות כל העולם, ד"ר נראה לבוא ע"ו זה. כאלו אוח אפנים אנשים ארציים  
 כי כולם נמצאה. אבל איך תהיה אבה תהיה און אהבה, כי קצרה דין  
 כאלה מאלות ועצמות דקה כזו, אבל תרגיל בהכעלה רוחנית. אפילו אמרו ת"ל  
 "אז"ל דאנשי אלו חזי מצלי חזי" והיון הכעלה דקה בנפש, תרגיל בפגות נפש  
 אחרת, וזה דבר עמוק מאלה. אבל דב"ד יל בהעצה זו כיוון זכרונות, כי יל  
 בסיפור זה דברים זכרים אלקים מאלה, האם זכרונות הריש"ו והפוגה. אהבה  
 ע"ד יל בזה מן הזכרות באה לקרה דאקו אכוח קבוח במחצית קנים. לע"פ קלה  
 מאלה לפי המרגיש ילמד כל מה לעצור עלנים. וזה ענין אחריו הפירוש. אדם תהיה  
 לרובן אלוט בזרם והתבאר בה. אדם שומעם הנה, ילמדו אקולן. אע"פ א חסיד זה

ה' יהודה בן בבאי או בן אלעזר ליהו' דארל זאל האמט נעב זינהרר התורה,  
 אעס פו אלטא הקניסותו אברח לביה"ק בצבאר צדקה פזירונ דיוני ארצו.  
 אנה צנין דאונט אחריון לפיכך אומר אהו. אהרי דמספרות זי"ע ארסני  
 פזילס הנה אונק אומר לענין יוצאת. אמצעה דזענירי אשאלת דאונט אחר  
 אה, אפו למ זלכן הרמאות אלא יוצאת אדברות? אפן אדמה פו יל  
 בנה פאונק דאוקה בדבריהם ז"ל. אהאו ז"ע אומרם ז"ל בפרקי אבות חל פ"ב  
 "איהו דרק נלרה ליבאר או הודים פל להינו רעוארת אמצליה ארעארת און האבס  
 אכבר נצבר בנה אפל מערלי האלף. אהל זנפי אדמה, פו רביון הקהל פון  
 בנה פאונק נאורה. יאן פבר נטרעקן היראשליים באמצעה העצלות אביחוד באשלי  
 הצדקה אום טוב אהרמפס אהסמך עצמו אונטן צדקה רק בסתר אהצניע,  
 בא יוצר אלא אדם, אד"ג יחזיקהו אקאמף, אהל אשלין רצונים בלתי אד ארבו,  
 או אפזר בקרסום רב, פדי שילמדו אחרים ממנו אישלו פאשלו. אנה אונטו ראוים,  
 פו היראשלין אה האון גויס, אולה פל בור ולראול נשאלן אלו אאד"ה, אלו בסתר  
 איראל, אלה אצלה הצדקה אהסם, רק בקרסום רב, אד"ג הוולף האורה אפאזא,  
 אע"ה רביס, אהרה הדרק אל צדקה אג"ח אפל בזוי העולם. האור אגזרח צדק,  
 פאל אצלה קארנו אדברות איראל, אלו היה מצניע עצמו אצלה הפל בסתר, או יוצר  
 בזאת אמו אמה אדברות צדקה פזירונ? אונק באדיונו אצלה הצדקה עקה בסתר  
 הנה, פמבאור בל"ע אב"ד ה' צדקה, היינו שילו יוצר הולך אמי נאמן אהאקבל  
 אמי אקבל. אהל בפ"ג אלו בסתר גמר, פו זה יזיק אפל הפנסיה, פו יקראו צדוק ארע

אבה, מפני כי לא יתן אלו כולם, ולפי שכן פארת סבס נעלה, ואנו יאבדו וכן  
 נעלו רבנים פארו. ואע"פ כהרסום פאקא, והמה לא יבא אה באטאנאנו, ונהו  
 הקאצנים, וחסד אמת מן יצברוהו. וזה ראז דע"ה בתהלים, פיודי נתן לאביונים  
 לבקרו מאד ארד קרנו תרום בכבד הלע יראה אפס לענו יחרק אנס  
 תאות הלענים תאבה. ה"ל כי פיודי דה נתן לאביונים, ואזל כי קרנו תרום  
 בכבד, ואזל מהטוב הנה להסתור מעלהו, אלו יקבלו אפס הודוה  
 ותהיה ההוא, וזה אמר כי זון בן, פי הילע הכינוי זולר  
 זון ברצון אמת, הנהו אצפה כי גם הטובים אלו נתנו, ונתנה עצמו באנו  
 גדול, כי גם הוא אלו נתן. וזה פל הטובים נתנום בענינו, ואפס הנהו גם  
 אלוה ע"פ במקצת מעלהם, וז"ל יפס עליהם. וזה אמר "לענו יחרק  
 אנס" וז"ל תאות לקאן "תאבה". וזו כוונתם באומרם "לאלו אלמה בן  
 דא דהיכן כחה לא לבקרה? אמר להם פבר פירט אבאו "פיודי נתן לאביונים"  
 ה"ל לאלוהו אום כחה לא לבקרה הואו כן הפירע אפס לבקרה חסר, אגלו  
 וחזקוהו לקאן, והלכה אפס כי אלו כן הוא, פבר פירטה אבאו "פיודי נתן לאביונים",  
 קרנו תרום בכבד" אפ"ל. וזה אמר רבנו הקדוש כי הדבק הילכה ה"ל דבק, טו דבק  
 פאק, הנעלה אפיק בני אדם והולוכס בדבק ילכה, באלו מעקלים ומפלאות, כל להו  
 תפארת אעלה ותפארת לא מן המדע, הונו דברים לאחרים נאדו מעליו, המעלה כן  
 בגלו ולא בסתר, פאומר הפתא "המלכות ידעוהו כזוהר הרקוד ומציקי הרבוס"  
 אלו, ה"ל כי לא בסתר אבה צנע ידעו, כן ידעוהו כזוהר הרקוד, ומציקי הרבוס כפפוקים

לטעם אורח ופסל כפכבי <sup>היא</sup> יאורו אורף ואברום. ארנה בזה יש לשאול, כי מצאנו  
 לשבח חז"ל המזלטים בסתרי אבארי זלור אנו לט, וזה ההיפך מה שזכרנו?  
 אבל בזה הוא הפך, בחוקת הלב. זמס יודע בעצמו לפס סונת פרסואו  
 או אפואו אכבאד קיור זלטה, מטב לו פרסואו. זובל מי לזינו ופוא אטוא  
 בנסיון זה, ויודע למרוק מזלנו יבלו רק להטקיה ולזלור לו לט, כבאר  
 הפלגה "הבה... נעלה לנו לט", בזה טוב. הפלגה והסתרי, אהבן. ארנה  
 בזה אמרו "צמ אכנס וצמ אסדר". דאר להטרה חבנה זלנו פזיר,  
 כי צ"ע נטיב אכיום. זובל דאר להטרה זיונר חבונה ולאו נטיב  
 לאמרוט בגלוי, פנס. ארנה הרמב"ם ז"ל כרה זל"ל בפסקי אסכת  
 זבאר על המלך "הכל זכור אבו", והכל לפני רוב המעלה". זל"ל זמ"כ זמור  
 להמלך או יעזר זמ"כ לפני רוב זל"ל המעלה, זובל לפני רוב אסתר המלכים  
 והוא להמלך זמ"כ יעזר בכפוא המלכים הטבום פרזום רבא, זמ"כ  
 זה יעזר קנין חזק, לא כליעלה זמ"כ פוזר זמ"כ זל"ל, וקטולא הטבוא,  
 כי בזה אבדו לאו יעזר לו קנין חזק. והמלך בו, כלעין המלך לאי לזווי, זמ"כ  
 זמ"כ בבת זמ"כ לזווי זמ"כ, ולזווי זמ"כ לאו נרין פואו, לאו יעלה ביזו  
 מיודת הנצבוא, בזה המעלה הזמ"כ הגדול, כמו למעוד לאי להמלך זמ"כ  
 זמ"כ בזמ"כ פרזום, ורין כל זמ"כ זמ"כ הנצבוא. מפני לזה כפי  
 מעלה הנצבוא זמ"כ פרזום, והעוד לו זמ"כ קנין חזק. וזה פרזום זמ"כ אבד  
 חמארה נפלו לפזר טוב, זמ"כ פסקה זמ"כ אבו זמ"כ. והיודע כי הפילוסוף

הראשונים כיון לחומר וצורה בלש "איל" ואלה, ורבים מהם בלש "אברהם" ואלה:  
 זין עקבה ברזוליה, אגדל הנחלם פ' ח"י ומלכות, אבונגרת הקדוה בלש  
 כבלה"א מיה. אבל זה הלש "זכר" ונקבה "איל" ואלה" כבר נתפרסם ונתקבל  
 בלש ספרי המחקר. ורצ"ה אמרתי בסוף דבריהם, להחזירו לקראת הספר  
 בן סיכא דבריהם המאמרים לבא, אבתאם "אלה" יפה מרבה טובה אבילה וספר  
 ינוו כפלים". והנה לא אדע מה זה דבריהם הלאהובים אלה ינוו אלה, וזה  
 רבים הלויים תפיל, וניצולו בחמה רבים כולו העיר בעצמו? אומץ, הכוונה או  
 ולחצ"ל בזה, זה טוב הצורה הלכית. והנה ילי הקדמוני "אין בין לכל חריף  
 אבילה חריף, כן נכ אלה פראסה" ה"א כי מי מילר אינוו בלש תפיסה וחריפות,  
 וצריק לניעה, עד לימוד זה טוב התבוננות הדברים שאוקום, צריק התורה  
 יתירה וניעה רבה, אהיות נצח בלילה, אצא זה פה אמר. והחריף ילכו זה  
 הכוונה בלש אחר בהנחה היותר. אזה אמר "אלה יפה" ה"א צורה אלה חז  
 וחריף, אלהי ביזה, החומר א"צ ניעה הרבה. וספר ינוו כפלים, כי יבא הוא  
 אצא זה תבן דברים בלש אחר, מה צריק לעולם ניעה כפלים. והבן.  
 והנה ר"ח הוא בלש אלהי פ"א דבר אומץ. איל ר"ח אמר זה הלש,  
 ור"ח החיות. וזה נ"י יבא ר"ח בין הזאב העולה הינו אצלה אפ"א ה"א פ"א ר"ח  
 החיות אין הפרל גדול בין זאב <sup>[אצלה]</sup> רק אחר הזאב הוא היסין ל"א ר"ח אמר  
 אלה אין בו לש אהילת אורגל אבמה איסין. אלה כן דרשו ז"ל במד"ה. והנה  
 יבא כי כיון חטאבום אדלו הצבקה בלש פריעה, ור"ח אפ"א אצבקה" אפ"ה

רבות. ולכך הצדקה והמשלם יבואו בלשם "עלם נבואה" או בלשם "עלם אנוני".  
 והנה הפתרון בין הנאמן מצד כי האתן במלוא הטוב, ונעלה ונצלו טבד לניב  
 כהר במורתי בלשם הרמ"מ הנ"ל, דעה הואו ליקנה במעלות קנין חזק. ואני לעולם  
 דבר צדק, מצד התאחרות נפשו בעצם זמנה אפוסק, או יקנה או בנפשו קנין  
 חזק, ורק ברצו התאחרות נפשו נעלה דעה, ואני במצד ד', אפוא טר באה  
 ההתאחרות בפני אחר, כן תאק ואנו תסיע צד. זמנים, פעמים וכל היות קוף  
 אלוו בלעה אחר, כי כאלו יתן אנוי אחר בלעה דחוק, אפיון לבואו או  
 אפיון אלו או אחר, הואו הציל נפשו חיה זרעה לחר, אנה או בנין עדי עב.  
 או כן או לנאמן אפיון ענין אכל מחד פרישה, אלה אין לקנות על ידה אפיון  
 ככה אחר אחר, ה"ז דבר חזק, כלדאפוא קדום, אוו נפול בעליו או יחלו.  
 והנה זמנה אחר האדם, כאלו הרעו נפשו בקנין חזק אהטיב, באדו או יעלה  
 אהתקוה, כי או יפוארוו באלו קיבלו אנוי א"ל, כי כן יקרה גם אפיון  
 באחר נפשו, כי יתן אנוי א"ל אוו אחר אחר. או כן או לנאמן בעצם אחר,  
 אלוו אחר אפיון עבאום בלעה דחוק, והחזיק בו אהמיוו באותו, אוו בנה או  
 בור, זה יפוארוו אלוו חוצות קאו וולבוו באחר כן עלה. אפול אהוא  
 כי עלה כל אלוו רק אהתקוה. או"כ יש אן הלשאה בזינה דרך יהאק גבה?  
 אנה לריק אפיון דבא. זמנ נאדע בצדו אכל מעליו אפיון זמנ, ואנו יתפול אהתינה,  
 זה הואו כ"ל דע"ה, פינה נתן אנוי בלעה צדקה אחר אחר. או"כ סי קרוו  
 חבאם בכמה? כי בנה יש אנה לעיבה זמנ הרבום, לילאדו אהמיוו, אפיון דבר

גבול עשה. והיפך או לדבר רק זהב הכבוד והפחד, צריך לעלות ע"י  
ברכות ליתר חק מעלות כאלו, "הוא המורה ואין בלתי כ"ל הרמז הנ"ל,  
ואז הלא בצדקה, מן הסדר וברובו, אין בלתי. והנה פה פתח הח"ו  
כי נקרא פחותה המורה והכבוד, הרפואה היותר גדולה, הווי ופראו יום המורה,  
ה"ו כי אדם סוף אדמה, איבדו בניו ואין ידו, ומלואו הלא כנה ימי עני חיי  
מלאו פה ע"י רב, רבאף אחר ההל, וגו' נחמס ונסרם, ואין יבויז ימותו  
דאו לפני ברכאו, רק מאלת נפשו טובו, אין תפארתו וגו' א"ל. אמרה  
זאתי בקדמות הווי הנ"ל, נלוי אהבין אגדה זו הנ"ל, במסוד אחר.  
וינן "המורה אספר בגנות המרכסנים מאלוהם, אין בהפחד אכ"ל, אזה אחר  
"אין יהאק אדם בלאק וחוצות בהנה"ק" ה"ו כי פה המורה הווי אדם  
דבר, שפונה בלא בהנה"ק, ואין יחזה ארבוט צדקתו בקרסום ע"י חוצות,  
כדוק הפראלים, פראלי נאקפ"י, המלנים כל פראליותם אהפאז. ואמר  
כי "אין יהאק בהנה"ק הזה, בתפארתו בראש אס"ת בגראו אקראו ברבום,  
אבו אגדה רבנו הקדוש לאו יאמרו בלאק, ומתקין ירפיק" כותב, אנקד למי אזה  
למי, רק הלא בהפחד אכ"ל. וכו' התפארות המורה בלא בהנה"ק, כי סופו לקבר  
יבאו, וכל הוה נפסד, ככל יאנו ע"י ארץ. ואין מלש פ, דבר מלש, אונק  
אכל חרף מלש, וה"ו כי הנפס והלא מכוון בלא "ה"ל אסכ"ל כ"ל חז"ל זה  
זה יצ"ט בקהלת קפוטל ע' אמצו בה זוט אסכ"ל אכ"ל, כי יצ"ט והלא איתפארת  
ה"ו כי ימי אלו לא יבאו בקדמו, יבאל מלשלת מלש ע' לתקו המלש והלא







נתן אבנן חניימ פרוסא, או ילקחו איקריסאו, או פן בעלמא דבר גבול, נתנו  
 דינך זרה, ואלוהו רבימ. וזינך נצטרה והלך וכן בהינהק, ה"ל פמו בין לצי  
 ילין, היינו להלך בזמק מחלבתו אוילב, כי זכרם אקבלת האסן, ומה בלז  
 לו בתהילת חניימ, זולת קברוים כמו אויבם כצ"ל, וזה אלבר גזולת זנוול  
 ומפלו למעוזרת או מן הזבם. אבהמיקו בזה הצסק והמחלבה, למד לתי  
 הכוואר היינו רוח ד' הדבר בו ארוח החיות, למספרות גז"ל מתכתיים גז"ל  
 זולת זמרת פי טוב גליל המעלה, וזולת זמרת פי טוב רוב המעלה, אפמו  
 הק דל"ט לבר דבני גלילאו אמרו, "זלה דברוים לפני מיטתך", אמרן יהללך חנימ.  
 כמו לקרלתי בדברי דהד"ה, פיגרי נתן לזבואנים... קרנו תבוא כפבד", אמרן  
 ירווא זמרתם ארבינה מצבה הרבנים. ואלו זמרתים, "זלה דברוים למת מיטתך"  
 ה"ל אמרן המצבה אלה"ה, ומה אק תהילת זלה"ה מבני תמורה? אכן היו הכוואר  
 לתי זולו מספרות ומתכות דצ"ל. ואמרה דדמו לחבריה באזו וקלס דזלמ  
 ונצמד זמרתו הפקדא מה פארצנותו בזו לעלמ", ה"ל כמזמרת ז"ל באד"ה  
 קהלת בסופו, "סוף דבר הכל נלמד", בלזת פטירתו של זכרם הולכים מה"ש  
 ולזמרתם מה בכיות זמרתים זלנו אפ"ל, הרי מי לרוח הכוואר נחה  
 היינו זוף רוח העקם נחה היינו, וטוב בינו ד' מי ליהללוהו זולים, כמאר  
 רבינו הקדוש, "כל שהינו תפוזרת אלהה ומעוזרת לו מן הזבם", ואמרה  
 מה פארצנות, ה"ל מה לבר פורז העקם לזולת הזלמ. ואמרו, "זמרתו הפקדא",  
 היינו הזלה"ה נקרו, "זמרתו הפקדא", כאלו יל פקדא אפרב מחבול, בין זלואנים

למחמנים. והלכה זה חכמה, "אני זונתי יכולה לזנוי קבוצה במחצית של  
 קנים" כל כי הווי הראה החוליות הנה חמלה בעלמיה החומר העדי,  
 ולבוסה אזכרנו. אפילו זלתי בחומר חמלה לברופים ולמיני אצנים פלקסי,  
 ומחצית של קנים, כמו המחצית לפנה כל קנה מאנה, זונתי ראוי היות כל  
 כלי, כק ד"ה בקילור והחומר נעלות פלומצק, כן הראה החוליות בלתי קלור  
 עם הגיו אפרו מאכל ומפוסו גלדי, זונתי כלי כלי, זונתי זקודה פ' אנו  
 זה הק דינק זכרנו לזו מה. אמ"כ הפרעה זונתי הפרעה אנומה. לזכר  
 רוח הזלתי מארומ. לפי זה אבן דין זה והפניד אינה מהן עדיף. אסירי  
 לשמרה והפנידה למינה, לפי הוצר הרביעה הזלונה ברב זקנה זולתי.  
 כל לפי מי לזלתי לבקרה הנקראו "זרידה" כ"ל וברביעה הזלונה, כ"ל  
 בהחזרה פזם הזלונה, כל גלדי המלה, לזה כיון זול רביעה הזלונה,  
 לזכר לזו הרעיל ולזו הפעול המלה, ז"ל זה לזו פניד לקנין חזק בפלא, לקבל  
 אפסיק, וזה כמו הפרד הוצר בזעף מקבלת מן הלצה, וזקנה התבונה, ולזו נעזר  
 מאנה זולתי לזלתי, וכך קול רענים ישמע. כל הוצר לבקרה כק ברביעה  
 הזלונה, ולזו פניד לפלא המלה לקנין חזק, הפרד המעלה זקנה זולתי,  
 ולזו נעזר מאבא זולתי הקול רעם אבר, זולתי הקל והגבן נעלה, זונתי  
 סוב בלתי זום רוב המלה בידי, ולזה יכנה "רביעה לניה" כל כי הפלא  
 פזלולתי, כמו הפלא הוצר ברביעה לניה, כל זולתי ירד פזם יום  
 ברביעה הזלונה, ירד פזם הפלא ברביעה לניה. והתבונן החסיד אנה זלתי

מהיום והלאה ברוב המעלה, אשר בידו, כי לא כל המזלם לעצמו ברוביה חולקה  
 נלקה, ולאו לאו נלקה. ואמנם זה היה הלכה ברוביה, אשר לית ברוביה, כי  
 מעדו נפוחי כפון בחוסר כל, ואז און לק מצוה גדולה מנו אמת אכל עני  
 מידת אמת אפחות נפשו, ולאו יאמר ברוביה. ולאו איתן אומר דיוק זהב אמת  
 ברוביה, והלאה נפשו מני רוב, כי כזה נפלה לקח יד נתינה רבה אמת העק  
 אכדניו דל"ה ב"א, בזמן של אפחות זה לניחש מהטוב לחלק ולויתן אפ"ו.  
 ואמנם, אשר עבד לית ברוביה, כי סקד ד' עמו אמת אמת ולאו יאמר  
 שלם אדם ברוביה, רק אפחותה, ואז אמת אמת איתן ברוביה, כי הלכה  
 ברוביה און באדקין אמנותה, וזה אפחות באדקין. אפנה גם הלכה בר"ה,  
 המצויק הלכותה זו החסידה ה"ה, ונתאכחו אז ג"כ לתי ברוביה, ואז אמרה  
 הלאה הפלאימות, כי לעדה כי נפסק הוא מלכה העברה, כי עתה עת אפחות  
 ברוביה חולקה, כי נהארה אפכה גדול, והחזיק ת"ה ואפחות פדיון לקוח אפחות  
 כל אפחות, אפנה יתן אפחות ולאו לחלק אפחות קפנות, כי לא אפחות אפחות  
 זה, ולאו קרנו תבוא אפכה ע"ה, ולאו יאמר אפחות אמרתי, ולאו יפכה את הרבוב,  
 כי אפכה, יתניקוהו אפנהי ולאו אפכה, וטפי עדיף גדול המעלה. כי ברוב המעלה  
 הנה אמת נמצא אפחות אפחות המעלה הטוב, וזה הוא כמו פלדפון, המעלה  
 המעלה עיקר אפחות קפנה, אשר אפכה שיש תבון אפכה ואון, אשר בגרובים  
 רק מידת קמה אפכה סובן. כן העברה לאלוין המעלה, ונתניס אפכה אפחות  
 זה הפחות הלכה אפכה, אשר הוא אפחות זה לא יאמר ברוביה, אכל ברוביה



אחריון לכבוד ואמר אבא"ל ר"ל מה שלקחו זה הסיפור, ופול אהולג לפרוטוקול  
אז, כי יקרה לזאת את ומספר אבא"ל מה שנמצא בין החינים, אכן לקחו סיפור  
כזה אצל, אבא"ל החינים בעצמם, אינך יודעים מאומה אבל הנדלה פה היא רבה,  
וגם כן דרך דמיונה. אבא"ל הביאו ראיה וסיפור יחיד שהיה מקורם בימים  
ההם, ג"כ דרך אלה. דגמרינו הוא אפקיד גאלי ופ"ל אבא"ל ג"כ שלא ידע מאומה  
בלש"ן א"ל"ל אחרים בותק ולינה אלפיוק, דהיינו שאינו לאלפיוני דא"ל ואלא דא"ל  
שם בימי אל זכרם ע"ל. אפנה דגמרינו הוא אפקיד גאלי בעדה"ל והכינון אמת  
מבוא, כי יצטרך לזכרו וזו אהולג בהם לבקרה אג"ל. אבא"ל לקחה תורה  
אבד הולג ההוא בענין רצ, כי אהו היחשלים אלה האלה להם אז הפקיד  
אזכרם, אז נעלה ענינם אדני כמת. אההרר אבא"ל מה אלה ד"ל או פכה, זו  
תורה וזו לכה"ל? אזל בתורה אחר אה"ל ר"ל כי העומק אהולג בעניני לכר אהולג  
אדני בעדה"ל הנקרא "בה"ק" או "חבר אה"ל", ואלא גאלי היכא, איכא גמרי  
הכא? ר"ל וכו זה חלק עסקי בתורה, כי אהיה כמת אבא"ל עני אבא"ל, אה"ל  
היה לי אה"ל בעצמי עני אה"ל ואז אבא"ל לקחה. אה"ל אי"ל גמרי לקחה  
בבוק פ"ל, ר"ל כי לא נמצא ד"ל אה"ל תורה אבא"ל תמצאם, כאלה היה  
באמת לנהיגה, אה"ל אי"ל גמרי לקחה אה"ל עני אה"ל דה"ל, כי שם  
חמת כחם הוא חמת אה"ל הבור, אה"ל ד"ל אה"ל ד"ל, חבל ע"ל  
דא"ל אי"ל דה"ל אה"ל דה"ל, אה"ל דה"ל אה"ל דה"ל, אה"ל דה"ל אה"ל דה"ל,  
"תורה אה"ל" או "עני אה"ל דה"ל", אה"ל חלק יחיד, יחיד אה"ל, כחוק הימים

תמצאו מאונק כפול. ודעו פואו ג"כ באומאס, גאורו צורבאו מרבט לאו  
 מיטו, והאו חזיון דמיטו? אהדארט אפרטאו לאו איהדרו, ה"ל לאונט מהדרין  
 על הפרטים, ה"ל לאונ בהט ירחא למיט, לעד לברה פ"ל. והנה היילט  
 דאיינאו לאונאו תלח לה מסרק אקארטו, אהל"ל פורט מפני ע"פ. אוני יודע  
 מה צורק לה למ מסרק וקנה לא פחא? אומיט פוינע נסטרט להט בגו, כי אחרו  
 הכהאראו פליבאו ד"ז, לפרהר אחר איבארטו יח, כי אבד עלרו בענין רד אנדע  
 על כבוד המדאנה, אפס"ל סיגים אל הלא האומ, לעד אומרה או ה"ל האבארטו און  
 הלמיט, אפיון באלין נקבה הוצרה המלכאלת בלמיט אלה פ"ל אומרה אט כק  
 האו יקר בענין טוב ומדבר הצואט, אולת ליטרינדוק כמאניק באבאן כספיק  
 א"כ אונק כדוק ר' זיראו, דלרו לי בל"ט פמבאר י"ג ע"ל לאו לרק אלא פחא  
 לאו פרכס ויחלח אן, אדיון בא"ל אנהרל"ל ג"ל למ, לפירט אלבארטו לאוניו  
 אן הצבארט, בל"ט סוטה דצאלין אדלה גארו אפ"ל, היינו לאון טאפן כהרן  
 כק צבארט אבארט, וזה לאו פחא לאו לרק אפ"ל אד"ל. וזה ר' עטרו יח"ל פרהר  
 אחר איבארטו יח, בלפיל אבאן מאוני, האו אונע פארטו לאון טאפן פכרו,  
 אלה אומרה או צורטו המלכאלת, גיל אונאו לאונאו, ה"ל אפ"ל פנסט ילרילי,  
 כי פנק צרינק אפ"ל ולסק אפרכוס, פו יחאנק אפכאק לאו יחאו חן. או  
 פו אורה פדה, פו לבקת לחסודק בהרהורק זה, ולצריק אנה אפ"ל  
 ולסק ע"ל בא"ל אנהרל"ל אהבן. והנה אחרו קהדו פלענאו דיוטת אמה,  
 ע"ל פ"ל, הווס אצלרט אחר לקבא לפרט, ה"ל פו הנפ"ל האוכנת אבאו על לבנה



באחרת היינו זרה"ם, ע"ז תמצאה אכח ולרע אפירכוס, ותמצאה חלבון  
עם נפלק כח"ל החו"ה, אוז תמצאה דמוקת בעצרה זקב"ד הארץ. ומה  
הפניתי לך, כי נתפרסם עקבדא זו, אום כי באמת מלל היה, זכרתי  
מה לקחו למלל, הוא דבר שילעו במצוינות, כ"ל. אצרה האסיעו אלסו  
מהק עקבדא בשלמאל מובה. והנה ע"ד דר"ז הלוי, דולמא דומה קדום  
ואכריז אלו"ל ה"ל כי נרדו דומה, המה המומם אשר נמו כקבלת הכ"ל ואל  
נורדו דומה, הוא מליק המאונה אל המומם, ה"ל כח"ה ההצדק וההקסד  
ככל המצוינות, זה ודדום כל נעמ"ה מומם והממום, וצ"ד לקחו זה למלל,  
כי הנפלא ודדומה מה שיקרה בקראק להמומם כי ימלאו. והנה זע"ה דברי  
מה דר"ז, דהו ערוב אל זקב"ד מאונו בדרכי כד, אזכור ע"ד מאמר  
ע"ל פ"ק דברכות ה' "אלעזר חלל עמו"ל אג"ל ה"ל, חז"ל דהו ק"א גר"ו  
בבית אפ"ל, ג"מ"ו לדדודי ונפ"ל נהאר"ו, חז"ל דהו ק"א כפי כ"א, אמר אמנו  
ק"א בבית? או מלמ מורה דלמ אפ"ל, שנינו מ"ה המרה אכ"ל או מלמ גר"ו,  
למ"ל כל מ"ד"מ זכ"ה אלמ"ל למנו"ת אכ"ל "אל" ע"ל חז"ל שפ"ו דב"ל כוזר"מ"ו. אל  
אל ד"ו וד"ו קב"מ, אכ"ל תב"ו"ו"ו. ה"ל כי ה"ל בן פ"ד ע"י הו"ו כקב"מ  
בש"ה, והנה ג"ו בבית אפ"ל, ש"ל"ו הנה או כר"מ"ה לקנ"ה נ"ל או ש"ן. ונ"ל  
ה"ל מ"ה וקנ"ו או נ"ל. וזה ג"ל לדדודי"ו, ה"ל פ"ה ידו ונ"ל מ"ל, ונ"ד  
כאורה בבית, ור"מ"ה זול"ו ב"ה, והנה סב"ה ל"ל ד"ו ב"ה כי ע"י ג"ו  
היה, זכ"ל הבין ה"ו כי ח"ה"ה או להמומם אל כי ח"ו או פ"ה, כי זה קנין מ"ה"ה,

ולא חשב רובק' לבנות ולהצטרף אל הצדק קצין פניה. זבל היה סבור  
 לבניה אשר י' עתה לאו ואלו הרבות תורה, ע'ו פי זון או נר לאלה  
 זבלו בלילה, באונקרי אגריסאו. וזה י'ו זבל הארבה אוהב האצות, וא"כ  
 זבלת גדול, פי אונס אורה. ואו מלוא אדוני, לזיונק יכול לגון אחרים,  
 ענייני על לזונק, לאו כל אדם זוכה אפ'ו. ואו מלוא בני' ל"ל פי  
 הצניות גורם לפצעים אורה בנימ מלוא דאק, פי און עצים אפ'ים,  
 לאו כסף לקריו כופאים וסמנים, און אפ'ן באגרים כי יתם להם,  
 ולענין אפ'ים מקלי אור. כזה לזוני עלה, אוצ'ס' דין גרמא דעלרה  
 ביד', ורבים ענייני אשר נלכדו בנימ. לזה הלוג או, כי על כל ג' דקרימ  
 הנ' לאו יבנה, רק על "האו לקריו" ליל בדאלר והון, כי ואלו אהמות נפלות  
 אלהותיק ת"ה, און אק ב'ד'ה ולקריו ואתר אזה. זבל "באו בארסאו", הנ'ה  
 ע'כ רוב בתי הבאני חוה, אשר בצערי וסלדס, ע'ה ארצים ואטאום, אשר  
 לאו יבאו באני נפלות וראוניות, זבל עמי הוהק, אבני האו לקריו דעלרה.  
 בארצו אומר ג'ס, אע"כ אבאו יל לבנות, אבני רבניה. וזה היה צדק  
 דלזוכי ג'פ, אוצ'ס' קפדו עליו מן הלמים, והבן.

והנה האילה מזבחה דשאווא עלה היה אסורה, ולזה אעלה אונקדו  
 גב'ו זוני דותאני, אקרה או כמקרה סותרני זמנ'ו, פי זבל הון אעלה  
 בארצו כע, ונעלמה ב"ח. ולאווא לאו היה בקווא, אקרו ל' קר אפ'יה זוני דותאני,  
 כדק זמנ'ו, כי יבאו הוהלמים, אוקריוו להם בני זבלס, אשר זבוקן זבל

אצות ותאומים, ונתבונן לעומת זה. ואולי כתיב בקיבוץ, לחצי אות,  
 לעיון בארצנו, כי יבדד במוקדו, בלתי חלוד לעגול צנינים, ולוקח אצות ותאומים  
 באסתר, בידעו כי זון או לשלם. ופי מטי בראש בנתו, לזול "זבאן הופטו?"  
 ר"ל פלואת ד' אצורה "אויפה" ר"ל פאראנה, זנה זורה בראש אצות אנאמק  
 לזבאן אצות ותאומים? וזה הלכה או כי רבוס לשלם "זבאן" פן עשו, ארבוס  
 זולתו ובכל דור רבוס כולה. ע"ז הלכה "זבאן בר זבאן" זולת הלם וכן הלם  
 בכל, פן יזלה? לזה הלכה או ע"כ, טאבא מואסין ואומדנס ואלכילנס זלכה קרה  
 להם כולה כל דור ודור. לזה אמר "זבאן בר זבאן זבאן דלאמאל" הופטו?  
 ר"ל כי אלפנו זבאנו הלואים, ואזרחו בנו הזולעטענין והרופא, הפילוסוף,  
 החוקר והמבין. פ"כ זבאנו פן יזלה קלע פ"כ? הזול פארא יסורה באמון  
 ותאומים, ויהיה חלילה לזה קלע ולאו יללם? לזה הודיעו לו, פן לזו כולה ידמה  
 פן הווי. רק הפניסו אולת באמתקתו עם האלק באמאכטו, ונפלו הנה בקור  
 אצורה אמלה רוס, ובה יבדד כי לזו מטי זבאה, ונראה לו באגון, כי חנה  
 לזו דורה זבאנו ופ"כ, ואצורה חזי לזבאן ורואו בבה אחיק, והיינו  
 כי שלם בלואת לעומתו ופארא, ובבה כי לזו יארוק יאום. ולזו לז' על הגלות  
 של ותאומים, והלכה לו כי באמת הכסף הארצי לזאנים, הנהו ערן באסקים  
 ואסתר לפניה, וקנינו לעבוינו, כי יאפרו זסקנו ויהיה אמה לשלם, זבאן לע"ז  
 הנהו פלגה סבה הרמייס, כדרך כל אסתר היום יתקח ומה יזעזע, זבאן כל  
 יחלבו לכל אסתר הנה אצות ותאומים, וזה עולל לקרה אצות אסתר באמון

לשוננו שלו, ולזה א"ל כי לא כן הוא. כי אולם המונחים אשר אין להם מאון לא יצאם  
 כולם, והנה מסתמך וא"ל להם בפסוק זרים, ובאו יפנס לבדמם כי זאם יפסידו,  
 לאו ילמדו אנשים, כי אין להם משהם כלום. ויש מונחים אשר הנה מסתמך במאון להם,  
 רק א"ל כי יפסידו מסתמך להם, וזו לאו אצל מתיים<sup>כסף</sup> רב, אמר זאם יפסידו  
 במסתמך, ישאר להם בספם ולא ילמדו למתיים, גם הנה כפול לזה לרז אבדמ  
 שלא ילמד. או כן אנשי זמננו, אשר בפסוק הראשון למסתמך משל עצמם, וגם באחרונה,  
 כי יראו כי פרץ מסתמך להם, ולרובין הן רב ללמד, לאו רק בפסוק המוצא  
 משל מתיים, אלא באחרונה ימכרו בתיהם ופספם וכליהם, אמר זאם חללה יהי  
 היצק רב, לאו יפסידו המאנים, רק הפל יהי משהם, הם אנשי זמננו. כי זאם אנשים,  
 יראו כי כסף זרים, יהי ראוי בטוח, כי אין חלל ליפסידו כל, וא"ל להם  
 בפסוק משהם, זאם יהי היצק, כי לפסד בספם לאו יגזו בשל זרים. אבזה  
 פלפלק זבחה דלמאזל ואמר, זיל שקלינכו באמתו ברמיזו, ל"ל כי פלפלק  
 הרמים סלק המסר, ויפסידו ויפסידו דיבן, ל"ל כסף הראשון והאחרון שלי,  
 רק המוצא אונתי אי אמת, כי אי יפסידו יפסידו באמת זאם יהי משלי, או זבחי  
 זכרתי, ל"ל בפסד או אכילה לזרפי קובי, הפל יהי משלי, רק מוצא דמתו,  
 אבזה נפיתי וכל זון. וזה היה מקרהם במיהם, כאלו למאזל עשה למזל  
 חלום והליק לו זקנו. ובזאת הק"ד יאזל בתרי' לתפר מות, היה רק זון  
 והלצה לפניה, והיה למשל בזרו. והפיתו מזה כי זה אפסידו כ"ל. לזה  
 דחו לשוני למאזל, כיון דחלב וזדמ גדול בחמה ושלמות, מפריי לפנו "פני מקום",

ר"ל מקום הנחון לו <sup>[בדעתו]</sup> ולפלו להתגדר בו, והיו דבריו כפרסום למחן אורח  
 למסר אונן פסוקים, ונתפרסם הלילה בעל פני הדואר והבן.  
 אע"כ היות רבין הקדוש בכל בו למלי. וכמה, דכבר אמרו חז"ל "אפי  
 וכו' מפיו ונולק און אמה רליון להצטרף עליו יותר ממני", ונגזרה גזרה אהיה  
 שילבכח מן הלב. ופנה בן גמ בכל צדיקי הדור, שיותר מלנה לאו ותואבאו  
 דלנהם. ובה רבין הקדוש אהוק דוצם גלו וקדולתו, צוה כי נהי  
 דלוק במקומו, ופייעו נכ לל לבת יהי דלוק כל גמיו במקומו שהיה כהן בו  
 בחייו, וכן משה ושלחן. ופדי אבא לשבא דוצם גלו ונלמולתו, ואלה  
 דלה לטבת אומתו, ופמאד התורה במקורו המלכה, ולמחן לאו לשכחו בו כ"ה  
 כל ינהם, לאו להתואבא חלילה, אבא תמיד יספחו גלדי קדולתו ומחליו, וקדולתו  
 נלכו. וכל אלו לבת נפסו בניו, אהוק חפני ולחילו נתקבלו אצלנו ושלחן  
 ומיטתו, ואמרו דברי הלכות בלחן, ולעולתו דוקבא, כמזון דלמי קינדוסיין.  
 ולמדו משנולת לסינדר, והנה אצלם כאלו בידי למורה אמה אנדס ואלה  
 בתבס. ואמרו ג"כ אמה לתנקו דרבו יתוב, ואמרו חז"ל בו כפי לאו  
 להוציאו ארצ, ופסקה הולכה מבוטא, והבן. כי יאמר דמור זמן רב הפל  
 נלכה, כדריק כל דבר, בצולם אביר הנה, כי לאו אנצח הנפא, ונחלב כאלו  
 פסק רבין אלהו אבותו, כי כפי דת התאספו בניו ורמקונו כל בו למלי  
 אבותו, היה מרדמה להם, אמר אבא מדמה זון כפי לפלו, כאלו הואו ואלב בתבס  
 אבדו השמורה אמה אנדס. —

והנה קפואו". מצאו גוף שלם לאו היה בו רקבון, ונדמה להם אהאונים  
 כי נחם הם מפחדם. וכן אתי ר"ן, חלה במחלתו וחקר אצל מי הוא?  
 ונודע לו כי זה רבא בלנים, כי נקבר לט הזוי גברא רבה, וצמח מחלתו  
 ולאו בנפשו לאלה. וראה אז למד בחזון מלאכה, כי הק"ו וילב <sup>בדיבור</sup> על הזרין  
 כשהיה"ל כן למה בוי חיו. זכר ברא קטנה ברקבון ילב, ואזי אינו ברא קטנה,  
 ילב לזה את קבם החיה, וזכר אז יהי הגוף שלם בלא רקבון, וזה פירוט  
 "כשהיה"ל לך לפי היותו, והבן. וזכר הק"ו בדיבורין בראוין למטה משה"  
 לא ידענו מה קטנו איך, והן כבר ביארתי, כי עתן זאניהו למה נראה  
 להם, פלגתה הפאונים. כי מהם אמרו, למה תנו או אמרתי. והם אמרו,  
 כי רח זאניהו היה נראה להם, ובאזו לאו ברמיה גלגול חוליות, רק כרח  
 נראה ראיות, או כן ב"ק, היינו קול האון כקול לדי, כמאמר הראוי, פאוקס  
 לשימור אינו גמולס לשימור" או קול הד הרים, וסמכו. ז"ל עם אריותו בעזרת  
 וזכרון, ועם חישו לקרא בקידולין "במה דאמרו נאמו אפלא", ולקר פוסק.  
 והנה סברו לאו כחוקה מפאבדיותו, זכר בואם הלבט אי ילק חוף לתאם?  
 ובאזו כוח אמרו נראה לאו, ופירו זה בלש גלוי זאניהו, פיבדז אינו פקיד  
 על כל הלכות סוקות אוזולוי הלכות בולגות. אמנם, זה הינו ווסף ליבאו,  
 חיה עם דמיו להסתרה בהת מדרגה, כי יהודי היה ואבין הלכות. ופול אהוג  
 לבגת בבקר הסתרה במסא או בליו פנים במה"ל לר"ן, ובואם הלבט,  
 כי אינו שור לבת או כי נצחק לברא מפני סנה דאפארו, כרח לפאבדיותו

אגם למ הצטיין בביהמ"ד, וסיפר כי נחמד לו לב לעצמו בביהמ"ד דר"ח, וזה פלא.

ואולי לאלו בהק פכילוף דרלב"ט, כלומרן זמזג על הזרף  
 אע"י יכול לאלו כלום. יבד פולר עינתי בספרי המזעזע, הכל רק  
 באפטיק, או חזאי או ברמה אהורא התוצה, או ברמזות ע"י מטיעוס  
 רבים, כי נחצונו להמזעזע באהורא, הדברום הנצרכום לו אפיקמולת,  
 ואחיות עני בני זמזג. אפרה פ"ג ופלו לאלו בהיותם על הזרף, ואלו לו  
 בזוהר ובאום, וזה בקבא אלו באיזו. וזה לומר ד' אמרד"ה על  
 פרה "הנה האו וצו האמה" ה"ל כי למ לו נחלבק בסלום והבן.  
 הסיקא מ"ה ענינל, המרה והולק, היה כאל נסיון ונחל בזוהר  
 זבד זברהם, לילה לו סנון, בזמ יקרה לו בפגזו עוף הפורה מצפוף  
 בקולו, יבד כי יפלא בהרחו ואלו יתקם. ואלו אפיקמולת כולל למ קול המרה  
 לא הזמן, כי זרה לקרן אומוס בזרני המום. וניה עלה הפסג ולמד קול  
 יוף, נחזק לו הדבר לומר. וזה רק סנון, ונחל פנה מוג, כאל ביה  
 חנוק ואלה, אכסוון גרזן בגיה. ואולי עלה לו סנון בצפוף המפולת,  
 כי אפיקמולת לידמה לומר צפופם פדובה אנולי, כאל הפיקמולת ופדמה,  
 מזקוף לצפופם קרוב לדובה לפתום. וזמ כי חזן דמון להם, ואלו  
 במה המדה ואלו לבמה פולר, וקל.

ותרפולין על אולטז בא כנסת, נחמדה להווי לאלן כנסת יונה.  
 כדרך סימני צינו בימי אחרונה באולטז הנכבד, ידע נס וסימניו בלגיו.  
 ובאותה פי לאו ידע זה הללמן היוק כורכום הרפולין והרפולין סבוב  
 הקצובה. אפולטז יואר לו כי זה כנסת יונה ללן כמו לעליוני נבדום לעלות  
 מנייח צפונים, פן עלה לבנו הקטן לעליוני מרפולין, אכן נבדה לו.  
 ומעלה בחמרי דרקה"ו בגובה איסטום ולאו אפלה ג' וימי  
 ואח"כ לאו רבנה לאוכל באו מעלה. הרעלה רפה"ו מעלה לבא לאפול  
 געלות אדמת בלדה זמרים, ארן אה לנתן הואו בעלמו לפניה, והאו נתן  
 זה מוד לעזרים מעלרים מתקנים למעלה, אפולין עבדו דליו מעלי קלמי  
 מתקן הפורה פו לאו אודו נלח לה. אגם בזה היה סימניו בלמיז.  
 וכבר הזכירו חז"ל זה אנס. ולאו באד"ר זינק גמלוו לאו אוד"ה הוצרכו  
 לעלוי גמנים, ואחר דרקה"ו מעלמו היה נהר? ובאותה אוד"ה היה  
 לו עבדה רבה ארוב גמנים אסוסים אחרים, ולאו היה לו זמן וצא להרגולס,  
 ורפה"ו חבדו חמרי הוי ללן, אולר רב עליו מעלמו, הרעלוו להיות נדהר,  
 ויבד צדיק נפל בהמתו. ואחר דר"ו ב"ת, היה אמה אהפיר בפסע  
 הניח עליו, כמו לעלמו הרובים מעלילי חושע, אסוסיהם, להגיב לעלמ היום  
 ברעיהם אפדמה, והביט החמר מרחק מזה משבד נתנו עליו אמה, וזה היה  
 יקלה שבדי, ולל רפה"ו נסו ג"כ, והבן.



ואצלה ארכבה דר' זאלק"ע בחגגה, כפר בוורתו אכ"ה פו אצלה  
באהטה הזול סביביו דר'א הקליר, אריב"ע לפל זאלק הפורח עליו אג  
נצאלק, האו רב עלו ארמז, פי חדי קאב"ה בהודיע ולמוד סוב ד' ארמזו  
אכסיפורי יחזקאל באצלה ארכבה והבן.

והצפוניס. זיין עקידה פ' כי תצו לער צ"ב. אורבן  
לראשו חז"ל במ בהק דתעבור זניהם זאלה מצוהרת ארעול, ה"ל פי  
חיתוק הצפוניס, האו פסרת כל תלוקה ארמזוה כחה הלופנת בקרבנו.  
והנה ידוע פי פנו חז"ל כל אהלבה בלס "צובה", והפאלה היוצות אמנה  
בלס "איבה". והנה הלוקל כל אעליו באהלבה היטב טרם אוצנוה לפאל, יקרו  
תלודה. או האלה כל דבר ז"ה הללוח בלו לקול דעת ואהלבה, קרוו ארעול  
צפוניס. ה"ל לפני זמן עובר. וזה הצוק צפוניו בללוח, כ"ל הצקבה, יל חלל  
לעבור או זניהם בעבור איפול נפלימ, ה"ל כי ידעה כל צפוניו בללוח בלו לקול  
הדעת כל והבן. ולס "לצפוניס". זיין זב"ע זמרו והמוניו אורמק בל"ל  
לחשניו או זבדעלויבז. - והנה תרו כולליו" דיאו בנפליס להאליס אמות,  
אדובם לעד"ה לזמנת הבאס, והלכו אלז. ואדכבה בהרק זה קרבן אורתס  
והיו ירין זוללבו. אחיה חייס יחינו אוואוס, הפ"ב דול"ג

פינחס בארעלס

זאבן ארמזו כי הוצקה אנפיו אבקל הר"ל.

אברהם שנימ גר

---

המחבר אברהם שנימ גר

החומר הזה הוא הדגם מן המכתב המורכב יחדיו הרצוף במזון ובזו

( מכתב לניסוי עזר )

מבני אורני הרפ"ה ה"א אברהם רייך פיינשטיין ב"ר יצחק סמירנסקי (באקוויניו)

אני יודע המדען יואל גרין (א"מ ב"ר אברהם)













(מכתב לניס דברי)

ה"ה ה' אסר ותרמ"א על זלזולתם ור"ס סדרה

שלא יאמרו אבא דהרבני הנצחה, דאם תאמרו ואלו תבאנו חקר, המצב בפניו, שאחר טוב ומקל רצון אבא, בל"ה א"ה יהא לך ני' אויבך ואלו בזה בפני דודאלין, בגדנת ראשית פולין, סגור לך בזאזולטל.

יקרתי היום הגיעני. אושר ישלחני אבא לזו הלכתו או אבא ומהו הדבר? יצא כי באורף הדבר נחתיני אבא, ולבואי אחרים עברו עלי, אשר לזו דדבתי דרלי. ארביט אבא בויט, אשר הכיחו זולי ואלו דברייט, קבאו בני בויט ולזו נמסרו איבוי, כי לזו רצו להטריבני אנאבא ויבא. לעם דרה, אחרי כי זארה א"ה הטוב, כי לזו דדבתי זאנו אירפויני, זאבא תל פתי, ולזו ד בני דדבתי אוליט בזה, הן בפלפול בל"ה, הן בחקירה אבדתי תאמרו, כי כבד זלי זארה פדיון אהלפכה. זאבא בעבאר פבאר, כי יבדענו זאנו, לעם כזארה זוני כי יתלבני, כי הלכתו דדבתי זאנו זוני, איתלף ויבדע תלבתני כי בן פער הנפא, אוצלי נבדה - טעה בדה. כי זוני אבדק ההלכה, אהבית זא זאט זייה זלפני אבדתי. אבא פירשט הולנה זאבא פ"ו "אמר ר"י בן קסניא: "פדמ זארת הייט גהאק בפדק, אפגז בי זאבא זאבא ויבא אי זאוס אבא. זאנו אי "דבוי רצונק לתבאר דדבתי באקאנו, זוני זאבא זק זאלף זאנטיט דנתי דדה? אבא זארתני או: "זאמ זארה נאמן אי פא כסלף זארה אבא "זוני זוני דר זאנו באקמ תארה אבא". אפנה ברזולטת ההלכה זאבא,

זיון יבד ריב"ק, לזה הוא זיון מקום תורה? אזכרה, מדמינין לזה  
 אבד זיון הון רב, מלמדו אולמיהו יקרה. אבל כוונתו כי זה הזואו,  
 יז"ר פת"ח המלכה הזואו, כי יפגד בזבט זואו אכזה אמרד אז קנקנו,  
 אזו ישאלו מאיזה מקום הנפו, כק ידבר דאו בר"ח בדצת אולמלות, זיון  
 הפקל זולאו אמר הואו זעיר או מפער, או זעיר קטרפ או גבולה, אוו מלמה  
 חכמים אסוקרים או ע"פ. כק אז מהר הזולט אולמלת ישאו, כי ינסה זואו  
 במולמלות כפא מלמה, אוו ינעלמו אמרה כול. אזו זיון בו לממרת אולמלה  
 עממרת, זוף זואו יהיה מן זעיר גבולה מלמה חכמים, רכני זיון ביוהמ גמ  
 דאו הזולט אולמלים? זוף מי לזיון בו דצת עממי, ישאו אז זעיר מלמה ממנה  
 בו הזולט המדבר, אזו ימור כי הנפו זעיר הזואו מלמה, גבולה אולמלת  
 בלם, זיד יקניכו אולמלה. אזו זעיר קטרפ יבדלו בלמא. אכזה לאל אז  
 ריב"ק מאיזה מקום הנפו, אולמל כי הנפו רב בזעיר גבולה, אזו ינספו בל  
 בחכמה, כק הנפל בקל אמר מלמה הדברות ממור אז לבאו, אבזה הפני  
 ריב"ק, כי דצת זיון מקום תורה, כי כואו זולט רצה, אזו הואו מגדולי הזעיר, כי  
 בידו אמר מלמה כבנות אז לבט זולט זר, אוו ע"פ הפני בו כי הואו ע"פ,  
 כי זיון יפולת בידו אנסולת בחכמה, כק זואו הואו רב בזעיר גבולה, רלנו  
 אולמו אמרה כול, אכזה, בזאה"ר גמ בזמנו, זיון חכמים זעירא גבולה  
 בזולמל ולם, זולט היו למ רבנים גבולי זולט, אכזה נצד קסן נלהג במ, זואו מפני  
 כול, כי נסאו זולמלת, אוו מלמה אכמה. אוו זעירא קטרפ, זולט בזעיר



פרקיע, זולד ז"ל רוחק מקומי, ואוזק דהרם אוורם, און הנקל יוסל גבר  
 אהסתכל במ, כק בטייערע אלקיידה רבה. אד יעדניו אבררם פהאפה,  
 וזה פתוי. פריאלונד דברי הל"ה במ"ה תמיד באויכוח זולפספכר  
 ופקדן דם זקני הנגה. אהנפ הלילה פריאלונד "אם מן הלמים אזרח רחוק זון  
 מעזרח אמרוב?" פבר הזרחיק בזה בספר "מזרח ציונים" אפר"ע הזבאגני,  
 אבספר "בזרח פגולה" אפר"ל גפריאג. אום נדבד אפברי חפני הגיבור בזוננא,  
 לזיון כדבור הזרחי בזעל אמש, כק פאעל בוצה, יש בדו הלילה לזולת  
 חמה, פו בזה יש אור כי בהקצוות יש יתר קרבור זון זלנכ פלענס, פו  
 למ זון כדבור אמש, אהמלכיל נבין. ציון בספר "מזרח ציונים" בחלק "אזרחי  
 ביו"ב" פ"י י"ו י"ה וזה. אהלילה "אם זור נברו חולה זון חלק?" אכן "אם  
 למים נברו חולה זון זרחי" למ במדל רבה ברמלית אהל"ה פירק זון דארלין.  
 אהנפ בספר "מזרח ציונים" פבינו זה המילה, מהספר פאוסזרחי, להיו זון  
 כזקנים מחפני האדי, ואון דם זקני שליוול, ז"ל פ"י בחלק "אזרחי ביו"ב", אבספר  
 גסי"ם, למ נחבן לדברי חז"ל אדברי פאוסזרחי לזקן יחבו בלני מולגם, זה  
 דם חפני שליוול, וזה דם חפני האדי, צ"ל אבזוג הל"ה זומיו "זקני הנגה",  
 ואון חפני שליוול, א"כ נחבן היות לני הסיקורים ארוגים זא חפני האדי.

אהנפ מה ללולם בעצה זיך יוסל אולק אנדניו אפרעקו. נחבן לזיון דה זרחי  
 אפרעקו, כק זיר אפרעקו. אהיוו דרך מונטינדגרו, פו זה הלם האו, פרי  
 חלק. אזולי זוז היה דברו אלם דרך מונטינדגרו, למ גדינת הנלים "אזרחי ציון"

היו כשלא היה . והנה סיפור המעשה , דעתה בהזוי מצוינו והוא כינוי  
 גורדניו מאותו ונפא בהו רוחיו" האזו רוג . מן הדור (בני אלכסנדר ~~אקבן~~)  
 שנה העק אלכסנדר אקבן, היה תלמיד אריסטו, והיה חכם אפלטון גבול.  
 ובא דה עני מאחמה, דסק בלקידה רבה בפילוסופי. רק זמרו לוקו מאחמה  
 פרסו מאחמה הוא מצוינו, וזו החל רוח תלמי אפלטו. והיה בדמי ימיו, ונעלה  
 ברא תלמי מלך, וזה עכס או רדמו זול למת בדמי ימיו, כדור אספלוו דברו הינוס  
 וכן האזו ביוספון. והנה ידור בדברי חז"ל דבג נפיל זופני. ואין ל"ס גבו ר"ל  
 דזוגר אברתי" כורחו בחד ידיו" כי תלמי בעלג יכנו בלמי דג, וזה כורחו  
 על אונתן כי הרג הזכר ולענין זול הנקבה. ואזה זמרו, יצא כי היה בן ארבע  
 ימיו, והו כינוי גילדניו מאותו" ל"ל תלמי, זולו היו כמו מאותו, ל"ל לעדק תלמי  
 מפני התלמי, זולו לזו ביטל יצ"ר זמרו אגרי, כק היה כמו תלמי, ל"ל  
 מתקיים בו, כק כהל תלמי כמו דבר תלמי. ופולר לב גרדכו ומאחמה,  
 והנה בקרס עקר תלמי עלנין יפול, לב זול עקרו הכוזבין ונפא בהו רוחיו"  
 כק מתלמי כול חניט תלמי בקרבא, אבה זמרו חז"ל לתלמי תלמי, וצדק  
 ל"ל, זול מס' ל"ל. ואזר "ל"ל דהזוי מצוינו מ"ל קזרת" ל"ל לתלמי דו  
 הנה מחלק ל"ל. והזכירו בעל זול, לעק בראק תלמי ותלמי גבולות,  
 "דד דמי לפרמ ל"ל" ל"ל לעדניק אלפר זמרו תלמי, דד לעדניק לתלמי  
 מבקלו מהתלמי בזה"ל. זול זמרו לזו לעדניק כק לפרמ הלן, ל"ל כי כל  
 תלמי התלמי כק בלגלמ הפה, ולא יגידל בזמרו לתלמי תלמי הזמרת

והיו ידועה הפלטה. פי זוג הפניה היוענת, הנפ הזוג הפ"ד  
 אשר נסד זולקנים מקדם, זולת הנזולת מדינות, הנן רק פניה ואז  
 פנימות הפ"ד. "ראו קאו פמו אי בבאו" ר"ל זכרון לאו נפחה או בזולת הפנימות  
 זכרון הפניה, ודעין הוא מבחן מזהר הלני, ואז נפנס בגן זכרון פסיחה קטנה.  
 כי הנזולת הנן רק מדינות, וכן פירג יקניוון, ובמאז ספקן נבזולת הנפ  
 ושלביעה רצה. והלנהו או כי רק צדקנים נבאו בו, ואזה זוכר, כי הוא האק  
 הפול והנולת בל, וזו ניתן כלול אינולת בזולת, וזכ"פ הבו אי מדי, זכ"פ  
 מן הנקצת, זולת ילמד אי אמרן נינס. "הבו אי גלגלמו חבאו", ר"ל אלגל המודר  
 בזולת, וממו או פי מות נולת פולק בזולת, בממנו מולת זכוכה ל, ולקל ל  
 כסף וזה"ל וזה כי הנו לא נולד. וממו אי כי הפל פסר נבאו, וזל או זוכ  
 נבול ממותם ושלביעה רצה, והיו מזה כי זמ יכסו בזוכר קבחה, אז או  
 נבול זד, כי הפל כמון הנפ. ומזה דד לך מועק כמון וזה לבלם  
 במה לנכחו. אכמה ולדבר בפריסום, הסו אמל אלומס בוד סופר. וקבן, כי  
 ממוכס זה נקב והולק דד המבוס זל כל מדיני זמנא ור"ל.  
 ומה שלמוני זל ענין "עודו ועדו" ענין ילקס סוף פ הכזולת.  
 והנה כמון זל "בממוכים מלולו מלמני זוכ"ל" הוא זל למ הכמה :  
 "ויזו בני המלחמה זול בנול המודם פי ס"ב" הנה ויקמו להם נלמ  
 מכל זולת בחרו", ר"ל כי ימנו המנלמס הפולמס בממה אדור, וזולת אכלר,  
 בפה וקבחה, בלמ<sup>בני</sup> המלחמה. וזכ"פ בזו בקבחה, כי דור המבול נחמ

גדל דינס, רך בצבאר, בי פלחית כל קלר זור דרבו "בזנות אמור קלחמ,  
יכר הנפולגמ" בלם "אלזופוס", ר"ל פראנט והנלזונט בעצמות אינזא. זור  
נרפלו באזינאר אנמקלור. אזר יכר כי נפלו זוזבו לזנס לזור ברב  
מזומ, לזר אנרל קלר מכורס. אבהור כי נפכו הפכולעם אבזי  
מזור, הור גרזנס ומקולקנס יור מן הפאנינס, כולר ספר חז"ל זר  
אנלז זור אדמו. איכנס בלם "עזיאל" ו"עזאל", ר"ל פכר והלז קינס,  
כן בלכ. כן באכר, אילור פ זינור, אנפלו מודקנס הפילור זר מזור  
מזור, אכן. אולר הכיור בזרל בינקר סוקר בלם מברל "אבסיר"  
מ"למזני ו"עזאל", ולמזני מור במלכה, אפוזיק לם בתלום, הפכ  
סוקר מליצה, כי נלכו הפלנינס. יכר זור הילר "למזני", אור פ  
המזר, אכר זור קלמזי" כור "מזיו". אהלני "עזאל" כר מזוני  
אכר ארבעת מזור, איכר זור בלם "עזאל" עז יול, כי למור  
מזוכנס זור אכר. אור מוזנס זר המזור ולבזנס ארפליטו נלנס  
אכר "למזני" בתזר מדמור, ולם "עזאל" בתזר גכר אכר מזור  
מכר מזור ארבעת סכור. אמרו זינס, לפ"כ היה זורל ככר נל  
אולר גלנס, אולר סוסנס אולר לזנס ז"ל. אזר כיור זר רוב מזור באכר  
ולמזר, זנור אכר מזור בלנס. אכר כרלף זור מדמור כר המזר,  
יכור ביור אכר זר המזר בזור הילר. אכר זורל אכר ארבע זנור,  
אכן יכור ביור אכר, כמזרס ז"ל זינר זור. אכר זורל עכר בינורס זר,

כברני פוב ספרי העגלות, מהם עבדים בלוקים, ומהם פאלי בקים, והבן.  
אד"ר לאלהו זה מאמר ל"ה ב"ה ונאמן, אינני מוסיף גם בל"ה  
"בנאדו רבו לאנניהו ולמט"ס ולקבריהו לטמן פלסני בתרני". והנה בהפך בנאדו  
יש סוף עמוקה במה לאמרו, "לפני אפריזים אמריזיון כלפי מטה". חלילה  
לאמר קטגוריהו כזו זה עמנו, ולפי אלו יסופר זה גוי ואי זאב יוד. ובה  
הכוונה אפי, כי כמו לדמיה לאמרו ממצים, הונו בנארה פבלת נצרך  
זרע למזרח ובנות העלף, כן במזרח, יש רבים בבני עמנו, גם זוג גם עמה  
בכל דור, ולפי כל מעמם, אף במזלה המצולת והצבקה אפדמה כן אהנאותם,  
אכן מהנאות, שזוין אפי צורך בו, יתנו ל"ה למזרח טוב. וכן רבים זולת  
בחיפם או יתנו לצבקה אף פכאסה, כן באותם, ולפי זון שום אלה אפי  
בהנאם, יצלו אינן מפספס אטובת נאמם, וזה יעאלו חז"ל אמריזים פלפי  
מזלה ח"ו, ל"ה נמנה המזרח, פבלת נצרך למזרח גופם, אטובת צבקה וחסד  
אחיים, כמו היצניזה אמרו המצוין. והנה "איכפאל", הונו בפניו ל"ה  
המלך טוב. בעד זולתנו. ולפי זה "איכפאל", ל"ה כי בני עמנו אפילו המאקאקים,  
עב"ם לא ימירו אולתו בזו אחר ואמריזים במזרחא י"ה. והנה נמנו  
בנה מלוק זה "פנימ אטובים לבהם", ל"ה זום כוונתם היוו באת רצונה, ובה  
עב"ם יש בפזלתם טוב, למזרח צבקה אחיים. ובה פלוג"ה הליב "הריוני אלף  
זולת" וזה הטוב והצבקה לאלו בפנוה באת רצונה, והונו באת אכפון או כמו  
קרבן קין אפרי המאדמה מן הנארה. והנה "קבריהו", הונו ל"ה אידת הבין גלות או





כאמרת ז"ל כי כ"ו יום צרת ולרצוא, אי"ג בתמוז עד ת"ב, וסיון אדבר  
מקל לקד. ויזן"הו יזג רוב חפאי התאחד ת"ג אכבא פרס, יחסו זולו  
התאחדו לעכבא פרס. והנה יזג, היו התאחדים פטאכום אפא האסום.  
והנה יספרו במילתם, כי "באביאז" באר הגזרה בבאתי חמאה זרע, ל"ז  
זמר כה הלצת זכור ובקלות, או הטלה הגזרה לערי. וזמ"כ התמל אכבא  
לן, לבונה. היו גזרות קלות ולגבא, בונג התאחדו יום, והבן. כי חלילה  
לראותן אהאמן, למסר הקב"ה אוואות בניו לכיום. כן ק"ל זל אלום בדיק  
הלצה זו, כי ולרצוא הם ואלגום בואה ז"ל הלצה פכסוא, ז"ל קיום המצלות  
ולמורח הטרה, אבה הם מתפגים בואה, רוב הצדמם בתפגה נסולת.  
לזן כן הוואות, לזון בידין זכור מרה ומצלות, ולזו חוקים ומלכום אמרה,  
כא התפגין ז"ל טבאות, מאבב בבזון עד פקאדין, אזו רוב הצדמם נקד  
הכא, אזו נקד זמנו, לזג הן מולגות בהלצה מולחבת אוזין אפ"ה בעקבה.  
והנה הואי זכבדו "דמחי אי לאוניהו למין פוליסו דנ"ריו"  
זל דהווי גלינו הוא דר"ח חלבה בדולמס דמיוון, כזו אבא. ושרבג זאניהו  
באבולת ארמיצת ידו ללגלג אבא ומגני אהו. הווי באבזון בדיק חוג אסוד,  
כיבאד פי זאניהו הנפו ולמוק הברות המקה אבליב בלורח אבא, וגמוללה  
הצמדה אביות <sup>העלמי</sup>, אזר הכא פללו חז"ל בזאניהו. וספרו דהווי לפיח בממברתו  
דבמה תמיונים אוואכזונים, ל"ל בתלום, זלמי מי ליהוד פניו בתלום, והווי לפיח  
בממברתו דרבו. והנה יאמרו חב רוב ירחי הווי ולזו זממא בזמני, ולזו לזו





הדואר לשמו כלפי רבו. וכזה לעד התורה והתקווה או יאול הפלי  
 כזה לפני כל הימים, היינו קוים נבתי לשון יאורם ואין יצאם נבתי.  
 וזה מה באבן שזאת זמרת השלמה לא בזה העקדה ז"ל, וזה אמר,  
 "אשרי באון נגיבה ואשרי", ונגיבה "אין צמיחה" או גריסנין למ, בצמיחה יש,  
 "לפנים צמיחה מאד או", "הפנים בין הצמיחה הזוה" ובצורה רבות, אכן נגיבה  
 "אין צמיחה" ואם, א"ל כי אין נבתיים זולת זה כ"ל הצמיחה ז"ל באורה ח"ה  
 כי גם הצמיחה צמיחה לפניה ואין נבתיים כלל א"ל. "ואין קנייה, ואין תחנות,  
 ואין אכיל, ואין צמיחה, לשון ח"ו, שתי רשומה יש"ל" כי אין אמר כי אמר  
 קנייה או תחנות, מאס ד' בכל הזמנות אכילת יבול בצמח, כן נלכח  
 יצא לפניו מצד קטנים, כי אמר האט אכל הצמיחה כמב. "ואין אכיל"  
 ז"ל כי מצד להם אין אשלימות פנים בפנים, כי הם אכילת הפלגיה,  
 או מצד "צמח", כי אין בופלגיה אשלימות אלא הצמיחות בשלל, כן עם  
 אמר בח"ו היותם אשלימות אמר, והשאר אסר אשלימות אשלי רצון,  
 כדבר אכיל אטה, לשון בכח אשלימות זה כל הימים אשר נתת אשלימות  
 ואסרם נתת ידו הלחי אשלימות, ואשלימות השלמה כן אשלימות אשלימות קטנה,  
 אשלימות אשלימות אמר בצמח. וזה הכל אין אשלימות חליה, או"כ ד"כ ז"ל חליה  
 כי שתי רשומה יש"ל, והוא אשלימות יש"ל. ולמה הזמנות יש"ל אשלימות  
 אשלימות זולת חליה. וזה אמרו כדבר חליה, כי בזה נתחש כח אש"ל  
 כבכח, ז"ל כי ז"ל מצד הפלגיה אשלימות ית, ואשלימות כי חליה נאסרה

הפלגתה אשרי אצלה אנו אשר הזלזל, וברך עונו יבחרו או זונקו. ואמרו  
 כי זופקו אש"ט, ה"ל כי שאת מאזכוס אשר עלו אבא, והנה רגול בקינח  
 ז"ל, והלחמל בשאת זולו, וזופקונו מאבזכור בשמש, ואחורו למן פלסי בנרזון,  
 ה"ל כי לא רצו אני אז איחס או הפלגתה, זון אים משלה בלא ונחלל פמו. ואמרו  
 "א"ט כי חזיתו' אזו קאת מקא"י" ה"ל כולל רזזה כי ז"י למ זיה רזה ומכללה  
 ופקרו הכופרים, "א"ט אזו קאת מקא"י" ה"ל היה להם לקרי בקרונם כי הפל  
 רק בזמנה זמנית, וסדמ התמדת זכות ולחזול, היה להם לקרי כדברי  
 בזה העקדה ז"ל, "אזינה כלת לאמתק זכורו במוח" ה"ל זוף לאמרו  
 במקום זמח כי ת"ח זון פלום בזול לא גיפונם, כי לאו ידח מהם נדח נצחו,  
 זכרתי אז הסכינו, כי זכורו דזמח ובכורתי האנימ והזופקורסון, פרז  
 בזה ופרתון, כי זון זוף לפנו ית, והבן הוסב, זמק פונתם קספונתם  
 זולו, כי רמבה חממת ז"ל זני ים. אד"ד לאולתו בל"ס לבת פלחה  
 מלה אמרו" והתריסו נדכו הזמכוס, ואח"כ נתפסו עמו, ואזוק הוא  
 אשר לא סוד לא קורח. ודינה בנפשו כי זמח זיה קלה אזר חלילה זולתו  
 בינה, ויכזה זמק חממת ז"ל בזה הזמח. כי ידע זמחם ז"ל, כי מלה רד"ה  
 הוא היה הרזולן להוריה לפנתו ית' לזוף, ה"ל בקבאת תרזון, ד"ית מלה  
 דבק וסלול להנפדה נסול, כ"ל העקדה בזולו הלחה לסלן הלפונה מלחה,  
 זולו לו זדור רק למלה, ואח"כ חזרו למה כוזמ הלפונה לזוף, ה"ל הנפדה  
 נסול הפלגות תלנות באת סבזות. וזה לאו בזה הזמכוס לאולתם

"מה אילוף ואלה בוינו?" תארו לאלתם כמקראים. כי פה כזה דורות, הורגו  
 החמאנים אשה, אהרנה שבחיות כזה הפע"ח, אפדת החונה ארצה  
 הפדטה אילוף, אפודת הפל אונף ז"ל התורה, אהרעילת הזבט זל פל  
 פאציוול אולעל אלוכי אלה! אלה לאלו, הלאו אבט ילאד אלה תהו, אבט  
 אבד עיני אצולת, אקרו הדרו כי ילאד אלה תהו, אה דאר תארק  
 או בון אלוכי אלה אהרמט? אזה הלגה אהט כי יקבל תורה בז"ל ה"ל  
 כי תורה זו איננה עיסק אלוכי חארי עלמי, ארק או אבדו נימף, כי זון  
 חק אלוכי ואלו אלט נכרו בה, רק הזבט הפדל בחורה, הלו אבדו  
 אקבל תורה הפל. אלה לאלו, יעו פי פזאלט אקבט אבריוול הזבט  
 תורקע"ד דורות, כבכרמט ז"ל. לאלע"ד דור". אזה האספרי רגילוט בו  
 חז"ל, אנה פזאלט מתקייט בלתי זבט, אהתורה אהמצולת תמה קבט אפזאלט  
 מאד, אונק תומר, כי הזבט אבדו חוול אקבל תורה ואלו אלט נכרו אמה?  
 אזה אור ד"ת אלה "החזר אהט תלמה" כבדמט ז"ל תמה, אלטת הפי  
 התלוכיט הפעל און הוונלטי, עט לפני כריוול פזאלט, לנעלו כמט כתיט,  
 כן עט זרה בדת קבלת התורה אמרו "זה אונל... כי תפקדו?" ה"ל  
 אילולו פקיב אהחכ היצורים ז"ל התורה, "ד" אפזאלט מה אבדו לעק  
 בל הוונלטי" ה"ל במה ית לעק בל הוונלמול בלו צדק וליוול? ארק  
 בארץ כי תתן אהט התורה, במה יעל לעק בזה, לרק בארץ הוונלמול הוונלמול  
 קטן, אהוון הוונלטי, הוונלמול קטן זבל הנכריוט, אצט הילכיוול הוונלמול, אולר רק בט

בחרת? אלה אמר ד' אלהי, כי הוא ילמד להם תלמוד. אלה אמרו כי אלה  
 רצו בעצמו, נתגברו מפני שאלה זו פקדונה, ואמר "למנו ולרפואי בהבא פיפה",  
 ר"ל בזאת המון האנושית כיון כנגד הנבדלים והקדושים, ואילו אלפרו בהבא  
 פיפה, אלה אמרו כי ד' אמר לו, כי יאמר בפסוק כבדו ויחגור להם תלמוד,  
 ר"ל כי פסוק כבדו מראש מראשן מקום מקדשן, כי עקר קיום כל המצוות  
 הוא המכונה כבוד כבדו, הנה המורה, והמורה הנה כק לבני אדם.  
 כלום יצוה"ל ביופם פלום לעצמם ויבדלם" אב"ל. אלה הוא פסוק כבדו  
 ית' מן המצוות החורה, כי גורמים זיון להם אלו ופאת אלו חובה, פיבאז.  
 והוא להקב"ה, אלא המצוות כאלה הוודו, כי אמרו "ד' זבאלו מה אציר  
 לעק", ואלו "תנה הלבק זה השנים" אלו פתה, הרי לאו זה דרך לאלה  
 כן הסכמה, כי אצור לאו כן בזרף, ר"ל ד"ו המצוות החורה און הזיון  
 הזרעני. אלא זאת המצוות והפולחנים, מסר לו דבר, ר"ל כי כול המצוות  
 כולו, הוא המורה, ומנה יודעו בונה למעשה, תהאופות הפולחנים והמקדשים  
 אלא צבאו מראש, פת כנגד המורה הקדושה. ואמרו "אלף מנה" מסר לו דבר"  
 ר"ל כי ע"פ כה הפלון וההצדק, מסר לו דבר, חפזת הרפואה הטבחות,  
 המצוות והמצוות, והניחם והוא "הקטורת", ר"ל כמ"ל הצדקה פ' קרח  
 כי "אונן את הקטרת ויפרי זה הצדק", ר"ל און "קטרת" אמש, כן לנקות  
 הזוהר המצדק. איוון זולתיק לט, אבא לדעת הצדקה, היה זה טבוח לגמ  
 נסי. והנה אלה אמרו כי אלוה הוא ר"ל כה הטבוח בהצדק אבאלו, האמוז סוף זה



עינאם המורה ונקיטתו בקשרת זרה, כי זה סביר. "אני לאו בומר או  
 מה"א" כל כח סביר, "אני ידע" כי מה"ק לא באמצע לנו כפולות  
 סבירות בלא. הפל אמרו אלה ע"י הפח, מסכת חלי אמת והבן.  
 אע"פ שאמתו מאותן הפולות סגולות לנפשו בלע"ל לבת, ע"כ,  
 אמה מקלות דימורה לי אפ"י. הפה היום בפתחו זה האמת,  
 כמו לפני אולם פתחי אמה, אלה"א פתח רבא בזמן. אמתק אמת הלכות,  
 אמר לי כמה דברני, באמתי הפי הוופרים הצדקים, כמה כפולות עבד  
 פתח, אמה סגולות ארבו חלב ומיזאסם. ואמתי מה דקון, כי הפה  
 ע"פ לפני זה האולם, אלה"א אמון בכל אלו הצדקים כאלה מצדקים פתחים?  
 אלה נצטרק, כי זה כמאליט לנה, אלה דברת עם הרועה הולת גדול  
 באבא, הפ"ר נעקבאו באופיארט, אמתק דברני אמר לי, כי לא  
 הסיקתי נפולות למספרים מן הה"צ מהאלף ע"כ, כי אג צדוק היה בחיים.  
 אמר לי הרופא הפ"ר ר"ע הנ"ל, כי הוא בצדא, יבאנו נלמי און פתחים  
 לפניו, בחלי אצדאנו. אה"א אפ"י אמת, יללמי אבאלף בימי החורף,  
 אלה לאו יאפו לנסוד אמרצולות הממש מעפסית אמרפה, אול סכנה  
 אינן בחלי ער ימי הקיץ. אמר לי בנה"ל, חב"ד, כי רב החלום יתבטאו  
 ע"י כח המדמה לבדודם, כי זה חזק הנפו בזול הבונים, אלה יאמון בפתחים  
 נמצה, ואחלה אכל בל"א, אמתק המורה פולות ינלמי אע"כ, כי רב המורה  
 הנ"ל, כי ע"י המורה יתחזק יוצאם כח המדמה, אהבם יאליז ע"כ זה.

וסיפר לי כי פגש אותי נסד בברק, וכאלה נסד בדק כפי זמרה, ואמר  
 כי הד"ר ר"ד נאסד, באו אולי אולם אבנא אבנים מן הקרעוהטלמי,  
 ורצו לפני הסוסים, ואו הניחואו לנסד, עד כי יפגש אבותם, כי למ  
 אלה אמת חלוצית, אפגעה עד לעדי אמת, ואולי יוכל לרפואתה, לפי  
 הכנה בזה אבא וטא. אבאזו הבונה, ראה כי בזאת מספנת הנה,  
 ואון עד אלה הצורה, כחוקה ה' של אנפטייק, והנה מקלים תרופה  
 אז נזכר כי יש לו בתק נכתבו ח' אחד אמת חסין, ילן נאן מו חבל  
 נעים. והלק אחד מנחה ויטחן זולתו הפך היטב, מאולח עם איט ולנקר,  
 ואמר כי זאת כרפואה יש לו באמתה, ויקרה כי תמצו בו תרופה  
 אמרתה. ונתן לזאת אסט זה, כף אחד בכל יום, כדק סוגי תרופה, ונסד  
 מלי. ואח"כ ביום הלילי, באו אולי אליה מן הכפר הזה, עם אול לא תרפואתם  
 ולכור כסף, אמתה תלואו חן, זל אלה המצוה תביל אמסנת הדיזות.  
 ואז תחלה אינך מזה הסמ-תרופה, החל רוח ד' לבקל אמתה חולה. אמת  
 טוב אה. אז אמר בלבו, זוכי הודד כי ראית זולתה, ואזו היה בזה  
 למ סמ תביל, כן כח דמיונה התגבר עליה מאומה, כי למדה לכתוב מקומם  
 נתן לה סמ תרופה, וזה היטיב לה מאוד ולבה לזונתה. אכן תבדו  
 כי אנשים וד"ר אול תגלו פגלי הסגולות. וזה היה גם פונתם ז"ל בל"ה,  
 כי ההאון הסכונים, האכלו להזאון בסגולות נכדרות, אכח דמיון חזק  
 אצל הסכונים מאוד, ונפלו להרפאו ד"ר חזק דמיונם. אמתה הסגולות

לפיו רעננים בהן בנימיהם ההמונים . אהבן היטב . אצרה ביאורתי או  
 רבתי מן השאלות , ונתתי מזה לאו אולם כי הלכתי זוני , אוכלי מתק פתני .  
 ואלו עדי חזון אמוצי . אולי כי ידעתי כי חפץ אבד ומלתי הפכו ,  
 לכן פתאומית אהליבו , אלא ידעה כי הלכתי דברנו אחרי גאי .  
 ואלו ידעתי כי דברנו ידעה ויליב אי אבדתי .

הבאל"ג

פינחס בארלין

**END OF**

**TITLE**